

நெடுவாழ்வரின் எழுத்தத்தீரா நுனைவு:

டொமினிக்
வெலா

சமர்ப்பணம்

கிலங்கை சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபை
தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன கியக்கம்

நெடுவாழ்வன் எழுத்த்தீரா நனைவு:

டொமினிக் ஸ்டீவ்

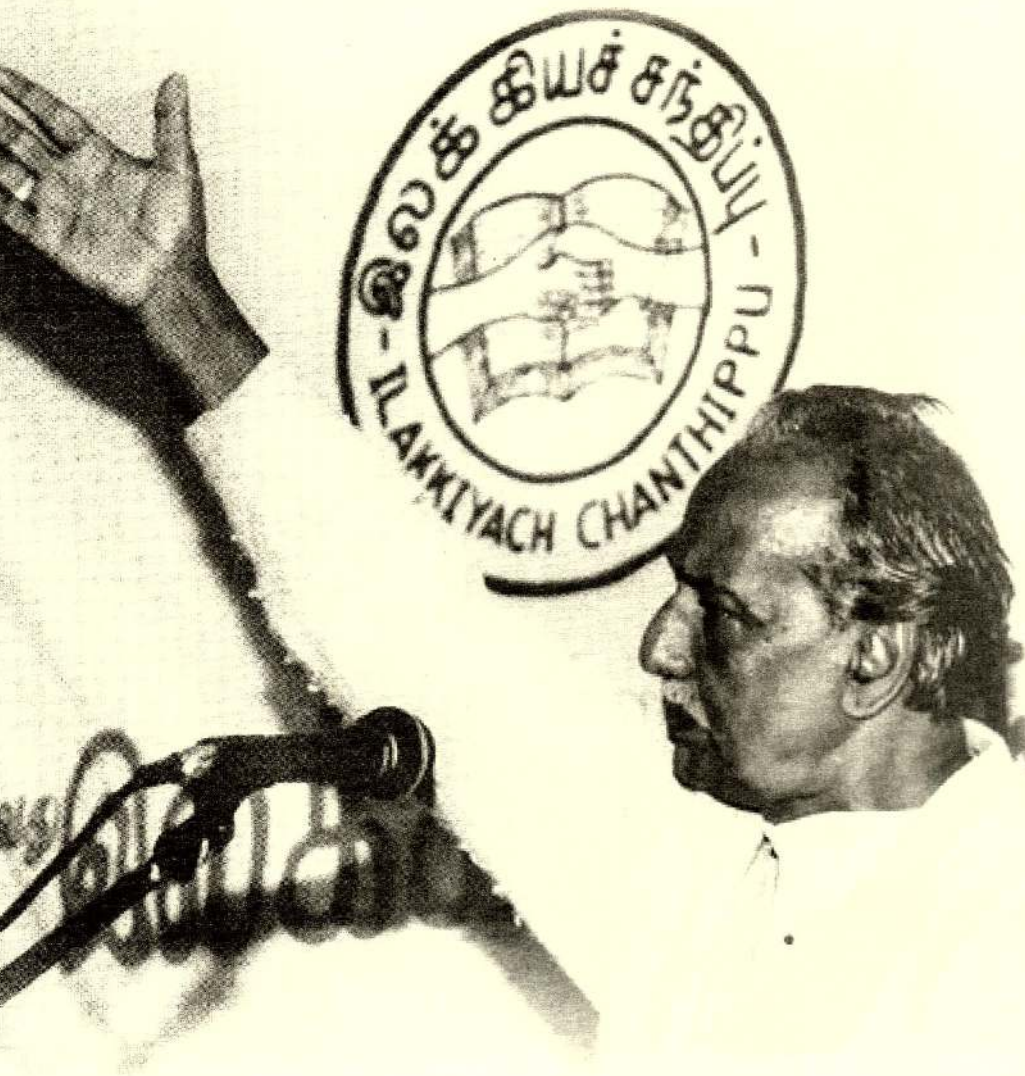
BIBLIOGRAPHY

Title : Neduwalvin Eludittheera Ninaivu : Dominic Jeewa
Subject : Collection of Articles
Copyright : Sri Lanka Thalith Social welfare front
First Edition : June, 2021
Published by : Bakya Publication, No, 4, Star Square, Hatton
Design & Layout : GOD Creative Lab, Colombo
Page Size : 148mm x 210 mm
No. of Pages : 220 (x + 210)
ISBN : 978-624-5888-00-9
Price : LK Rs.600/-

ISBN 978-624-5888-00-9

2000ம் ஆண்டு இரண்டு நாட்கள் (23/24-12-2000) பிரான்சில் நடைபெற்ற
27 வது இலக்கியச் சந்திப்பில் கலந்துகொண்டு ஆற்றிய பேருரைக் காட்சி

காலத்தினால்
சரியாகப் போடப்பட்ட கணக்கு:

டொமினிக் ஓலி

இலக்கிய வழிவந்த அரசியல் சமூக ஆளுமையான டொமினிக் ஜீவா மறைந்ததை அடுத்து வரும் அவரது பிறந்த நாளில் அவருக்கான அஞ்சலியாக, அவரை நினைவுறுத்துவதாக, அவரை கௌரவிப்பதாக, எத்தனை நினைவு மலர்கள் வெளிவர இருந்தன? எத்தனை நினைவு மலர்கள் வெளிவந்துள்ளன? என்பதும் ஒரு கணக்கே.

இலக்கிய ஊடாட்டத்திலும் உள்ளவன் என்ற வகையில், இலங்கை தலித் சமூக மேம்பாட்டு முன்னணியின் வெளியீடான இந்த டொமினிக் ஜீவா சிறப்பு நினைவு மலரை எமது பாக்யா பதிப்பகத்தின் ஊடாக பதிப்பிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இலங்கைத் தலித் சமூக மேம்பாட்டு முன்னணியில் இயங்கும் தோழர்கள் எனது நேசத்துக்கும் நெருக்கத்துக்குமுரிய நண்பர்கள் என்பதனால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகிறது. அவர்கள் பிரான்சிலும் நான் இலங்கையிலுமாக சேர்ந்தியங்கியே இந்த வெளியீட்டை சாத்தியமாக்க முடிந்த நிலையிலும், வெளிவருவதாக இருந்த இதுபோன்ற நினைவு மலர்கள் வெளிவருவதில் தாமதங்கள் நிலவிவருவதும், டொமினிக் ஜீவாவின் பதிப்பித்தல் பணியை மதிப்பாய்வு செய்யும் ஒரு தேவையை உணர்த்தி நிற்கிறது.

நாற்பத்தாறு ஆண்டுகளுக்கு மேல், நானாறு இதழ்களுக்கு மேல் 'மல்லிகை'யை இடைவிடாது வெளியிட எத்தனை சிரமங்களை எதிர்கொண்டு இருப்பார்? ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை 'மல்லிகைப் பந்தல்' பதிப்பகத்தின் ஊடாக பதிப்பித்து வெளியிட எத்தனைத் தடைகளைக் கடந்திருப்பார்? என எண்ணிப் பார்க்கையில் ஜீவாவிடம் இருந்த மன உணர்வும், தைரியமும், அர்ப்பணிப்பும் எமக்கு இல்லையோ என மனது கணக்குப் போடுகிறது.

'மல்லிகை'யை வெளியிட்டது மட்டுமா அவரது பணி? அதற்கான ஆக்கங்களைக் கேட்டுப் பெறுதல், அவற்றைப் பிரசுரத்துக் காய் தெரிவுசெய்தல், அவற்றைக் கணணி அச்சமுறை வருவதற்கு முன்னான காலத்தில் Letter Press, Offset Press முறைமைகளில் அச்சுக்கு தயார்செய்தல், யுத்த காலத்திலும் அச்சிடுதல், அதனை விநியோகித்தல் கூடவே 'மல்லிகை'க்கு வரும் விமர்சனங்களையும் எதிர்கொள்ளுதல் என ஓர் இயக்கமாக இயங்கிய டொமினிக் ஜீவா எனும் தனிமனிதன் இன்னும் இன்னும் விசாலமாக எம் முன்னே விரிகிறார்.

இதனையும் தாண்டி சமூகப் போராளியாக, அரசியல் செயற்பாட்டாளனாகவெல்லாம் இந்த மனிதரால் எப்படி இயக்கம் கண்டிருக்க முடிந்திருக்கிறது? அதுவும் இந்த இயக்கத்திற்கான மையப் புள்ளியான தனது தொழிலையே வாழ்வாதாரத்துக்காகவும் செய்து கொண்டு வாழ்ந்தவரால்!

இவை அனைத்திற்கும் காரணம் அவர் போட்ட கணக்கு சரியானதாக இருந்தது என்பதே யதார்த்தமான உண்மை. ஐந்தாம் வகுப்பில் தனது ஆசிரியர் போட்ட தவறான கணக்கை சரியான கணக்காக மாற்றிப்போட்ட டொமினிக் அதற்காக பெற்றுக் கொண்ட வெகுமானத்திற்கு மாறான அவமானமே இந்த அத்தனைப் பேரியக் கத்துக்குமான தனிமனித ஆளுமையாக அவரை முன்னிறுத்துகிறது.

இந்த நினைவு சிறப்பிதழில் வரும் எல்லா கட்டுரைகளிலுமே அவரது அரசியல், எழுத்து, செயற்பாடு, உரைகள் என அனைத்தும் விமர்சனத்துக்கும் மதிப்பாய்வுக்கும் உள்ளாகின்ற போதும், அந்த தனிமனித ஆளுமையில் ஆச்சர்யம் கொள்வதில் எங்கும் மாறுபாடு தெரிவதாக இல்லை. எல்லோரையுமே அந்த ஆளுமை ஆகர்சித்துக் கொள்கிறது.

ஆக, டொமினிக் ஜீவா, 'காலத்தினால் சரியாகப் போடப்பட்ட கணக்கு' என்றாகி நிற்கிறார். அந்தக் கணக்கில் தவறு காணமுடியாத படி அவர்போல இயங்குவதற்கு யார் வேண்டுமானாலும் முயற்சித்துப் பார்க்கலாம். அங்கே அவர் ஆசானாகி நிற்பார்.

இதுபோன்ற வெளியீடுகள் எல்லாமே அதற்கான முயற்சிகள் மாத்திரமே. ஆண்டுதோறும் அவரது நினைவு நாளில் அல்லது பிறந்த நாளில் உலகின் எங்காவது மூலையில் இருந்தேனும் ஒரு நினைவு மலரை வெளியிட முடியுமெனில் அதுவே ஜீவாவுக்கான அஞ்சலியாகவும் அவரின் உழைப்பை மதிப்பு செய்யும் 'மல்லிகை' ஆகவும் அமையும்.

இந்த நினைவு மலரை பதிப்பித்து வெளியிடுவதில் இணைந்து இயங்கிய இலங்கை தலித் சமூக மேம்பாட்டு முன்னணி தோழர்கள், கட்டுரையாளர்கள், வடிவமைப்பாளர் சுரேஷ் உள்ளிட்ட அச்சகத்தினர் அனைவருக்குமே எமது நன்றிகள்.

மல்லியப்புசுந்தி திலகர்
பாக்யா பதிப்பகம்.

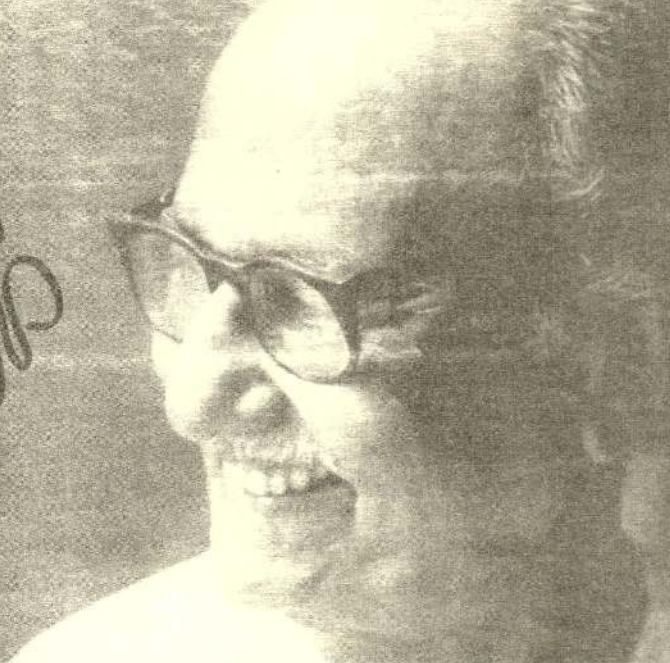
18-05-2021

நெடுவாழ்வரின் எழுத்துக்கள் நினைவு:

டொமினிக் ஜீவா

சீர்குலைந்த தீவில் சாதித்த, உன் நெடுவாழ்வரின் நினைவுப் பெருக்கத்திற்காய்

இலங்கை தலித் சமூக மேம்பாட்டு முன்னணி

தோழர் டொமினிக் ஜீவாவின் மறைவிற்குப் பின்பு இவ்வாறான ஒரு தொகுப்பு வெளியிடும் அவசியத்திற்கும், அதன் உந்துதலுக்குமான 'அழைப்பு' எமக்கு எங்கிருந்து வந்தது?

முன்பும் பல தலித் இலக்கிய ஆளுமைகள்- சமூக விடுதலைப் போராளிகள் மறைந்தபோது அவர்கள் குறித்த பல்வேறு நினைவுக் குறிப்புகள், பதிவுகள் வெளிவந்திருக்கிறது. நாமும் அவர்கள் மீதான நினைவுகளையும், அஞ்சலிக் குறிப்புகளையும் வெவ்வேறுவகையில் பதிவு செய்தும் வந்திருக்கின்றோம். இத் தொகுப்பு முயற்சிக்கான 'அழைப்பு' என்பது எவர்களதும் குரல்கள் வழியாகவோ, செய்திகளில் நிரம்பிய சொற்கள் வழியாகவோ எம்மை வந்தடைந்தது அல்ல! ஆயினும் அவ்வாறான குரல்களும் சொற்களும் எமக்கு 'அறிதலை' தந்தது.

ஆம். டொமினிக் ஜீவாவின் மறைவிற்கு பின்பு எழுந்த குரல்கள், சொற்கள் யாவும் தமிழ் மொழிப் பிரதேசங்களுக்குள் மட்டுமாகத்

தேங்கி விடவில்லை. அது இலங்கையையும் நிரப்பி தமிழகம், புகலிடம் எங்கும் நிரம்பி வழிந்தது.

இந்நிகழ்வானது செய்திகள், தகவல்கள் எனும் நெருக்கமான 'அறிதலின்' வழியாகப் பட்டுணரும் தருணத்திற்கும் அப்பாலான, உணர்வுநிலை அழைப்பாக எமக்கு அமைந்தது. எழுந்த குரல்களுக்கும், செய்திகளுக்கும், சொற்கள் தரும் நேரடி உணர்வுகளுக்கும் அப்பால் காணும் ஒருவகை உணர்வினால் உடல் 'விதிர்த்த' தருணமே, இத்தொகுப்புக்கான உந்துதலை எமக்குத் தந்தது. அதுவே இத்தொகுப்புக்கான "அழைப்பு" என்கிறோம்.

சமூகத்தில் நிலவிவரும் சாதிய - சமூக ஒடுக்குமுறைகளை டொமினிக் ஜீவா அறிந்தவராகவோ, கற்றுக்கொண்டவராகவோ மட்டுமல்லாது, அதனை ஆழமாக உணர்ந்து கொண்டவர். அதனோடு முட்டி மோதி வாழ்ந்தவர். தருணம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் சாதிய சமூகத்தின் மீதான கோபத்தையும், வெறுப்பையும் வெளிப்படுத்தியே வந்தவர். இருந்தபோதும் இவ்வாறு சாதிய ரீதியாக சீர்குலைந்த சமூகத்தின் ஒருமைப்பாட்டின் அவசியம் குறித்தும் சிந்தித்தவர். அதனை வலியுறுத்தியும் பயணித்தவர். அதேபோன்று அரசியல் இன முரண்பாடுகளை, வர்க்க முரண்பாடுகளைச் சாடிய போதும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும், இன ஒருமைப்பாட்டையும் வெறும் பேச்சாகவும் எழுத்தாகவும் அல்லாது தனது சுவாசமாகவே கொண்டிருந்தார்.

ஜீவாவின் தேசிய -இன-சமூக ஒருமைப்பாட்டு நிலையின் அவதானிப்பே இன, மத, மொழி வேறுபாடின்றி அவருக்கான அஞ்சலிகளாகவும், நினைவுக் கட்டுரைகளாகவும் அனைத்து சமூகங்களிடமிருந்து வெளிவந்தது.

சமூகங்களுக்கிடையிலும், இனங்களுக்கிடையிலும் பிரிவினைகளையும் வெறுப்பையும் தொடர்ந்து பகைமையை வளர்த்து வருதில், தனது பங்களிப்பாகவும் எண்ணையுற்றி நின்றெரியவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது தமிழ்த் தேசியம் பேசிவரும் 'சாணக்கிய' அரசியல். இவ்வாறாக தொடர்ந்துவரும் தேசிய இன முரண்பாட்டின் 'உச்சத்தை' 1970களில் உணர்ந்து கொண்டவர் டொமினிக் ஜீவா. தேசிய இன முரண்பாட்டின் விளைவுகள் எப்படியாகும் என்பதை மிக இலகுவாகச் சொல்வதற்கும் அவரிடம் ஒரு கதை இருந்தது.

1970ம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் சார்பில் போட்டியிட்ட எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்திற்கு எதிராக வி.பொன்னம்பலம் போட்டியிட்டார். வி.பொன்னம்பலத்தின் தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்காக டொமினிக் ஜீவா மேடை ஏறினார். தமிழ்த் தேசிய 'சாணக்கிய' அரசியலானது தமக்கு நியாயம் வழங்குவதற்காகவும், இலங்கையின் 'தலை' பாகத்தை பிறிதொரு துண்டாக வெட்டிப் பிரித்துவிடுவதற்கு உதவுமாறு மேற்குலகைக் கூவி அழைத்துக் கொண்டிருப்பதைத் தற்போதும் நாம் அவதானித்து வருகின்றோம். எமது உள்வீட்டு பிரச்சினைகளை வெளியார் வந்து தமது சுய நல நோக்கத்திற்காக எவ்வாறு அணுகுவார்கள் என்பதும், அதன் விளைவு என்னவாகும் என்பதற்கு அந்த தேர்தல் பிரச்சார மேடையில் சொல்வதற்கும் டொமினிக் ஜீவாவிடம் ஒரு கதை இருந்தது:

“அண்ணன் தம்பி இருவர் தென்னைகளும், ஆடுகளும் வளர்த்து வந்தார்கள். இவைகளை பராமரித்து பயன்பெறுவதில் அண்ணன், தம்பி இருவருக்குள்ளும் முரண்பாடு தொடர்ந்தது. ஆடுகளை பராமரிப்பதில் தலை பாகம் உன்னுடையது. அதற்கான உணவுகள் கொடுத்து உயிரோடு பராமரிப்பது உனது கடமை” என தம்பிக்கு தலை பாகம் முடிவானது. “தலைக்கு கீழ் உள்ள அனைத்தையும் பராமரிப்பது எனது கடமை” என அண்ணன் முடிவு செய்கிறான். அதேபோன்று தென்னைகளின் அடிப்பாகம் தம்பி பராமரிப்பதற்கும், தென்னைகளின் மேல் பாகத்தை அவ தானிப்பதும், பராமரிப்பதும் அண்ணனின் கடமையாகவும் தொடர்ந்தது. ஆடுகளின் தலைப் பகுதியை மட்டுமே பராமரிப்பது தம்பியின் கடமையானதால் தம்பி ஆடுகளை உயிரோடு வைத்திருப்பதற்கான தீவனங்களை மட்டுமே கொடுத்து வருகிறான். எனவே பாதுகாத்து வரும் இரண்டினாலும் தம்பிக்கு எவ்வித பலனும் கிடைக்கவில்லை.

அண்ணன் பராமரிப்பது ஆடுகளின் கீழ்பாகம். ஆனதால் அவனே ஆடுகளிலிருந்து பால் கறந்தும் ஆட்டுப் புளிக்கைகளை எருவாக விற்றுக் கிடைக்கும் பயன் அனைத்தையும் அண்ணனே அனுபவித்து வருகிறான். அதேபோன்று தென்னை மரங்களின் அடிப்பாகத்தை பராமரிப்பது (தண்ணி, பசளை) மட்டுமே தம்பியின் கடமையாகவும், அவைகளிலிருந்து பயன் கிடைக்கும் மேல் பாகம் அண்ணனிடமும் தொடர்ந்து வருகிறது.

இவ்வாறான அண்ணனின் மனிதாபிமானமற்ற செயலால் தம்பி அண்ணன் மீது கோபம் கொண்டு இந்த சிக்கலை அவிழ்ப்பதற்கும், சமாதான முறையில் தீர்த்து வைப்பதற்கும் சமூகப் பிரமுகர்களை அழைத்து தனக்கு நியாயம் வழங்கும்படி கேட்டுக் கொள்கின்றான் தம்பி. அண்ணன் - தம்பியின் பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு 'வெளியிலிருந்து' பிரமுகர்கள் வந்தார்கள். பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள். இறுதியில் தீர்ப்பும் வழங்கினார்கள்!

“நீங்க இப்படியே தொடர்ந்து முரண்பட்டு பகைத்து வருவதால். ஆடுகளின் தலையை வெட்டி தம்பியிடமும், மிகுதியை அண்ணனுமாக எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதேபோன்றே தென்னை மரங்களையும் வெட்டி அடிப்பாகத்தை தம்பியும், மேல்பாகத்தை அண்ணனுமாக பிரித்து எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என தீர்ப்பு வழங்கினார்கள்” என தேர்தல் பிரச்சார மேடையில் ஜீவா இந்த கதையைச் சொன்னார்.

அண்ணனுக்கும் - தம்பிக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளை தீர்த்துவைப்பதற்கு வரும் மூன்றாம் தரப்பு சுயநலவாதிகளால் ஏற்படும் விளைவுகள் எப்படியாகும் என்பதற்கும், இன்றைய எமது தமிழ்த் தேசிய அரசியல் செயல்பாட்டிற்கும் பொருந்தக்கூடிய தான கதையாக அன்றே டொமினிக் ஜீவா எமக்கு எச்சரித்திருக்கிறார். இக்கதையானது அவரது தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தை இன்றும் எமக்கு உணர்த்தி நிற்கிறது. (கூட்டத்தில் இக்கதையை தான் நேரில் கேட்டதாக தோழர் யோகரட்ணம் கூறியது)

ஒரு தனிமனிதனின் சமூக - அரசியல் - கலை இலக்கிய பணிகளின் அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்வதற்கான தொகுப்பு இது. ஆகையால் கட்டுரைகளில் காணப்படும் கூறியது கூறலின் அவசியத்தை வாசகர்கள் புரிந்துகொள்வார்கள் எனவும் நம்புகின்றோம்.

இத்தொகுப்பு வெளிவருவதற்கான ஆதரவையும், இத்தொகுப்புக்காகவே கட்டுரைகளை தந்து உதவிய கட்டுரையாளர்கள் அனைவருக்கும் எமது நன்றியைக் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். டொமினிக் ஜீவாவின் மரணத்தையொட்டி உடனடியாகவே கட்டுரைகள் எழுதியவர்கள், தமது கட்டுரைகளை மீளவும் பிரசுரிக்கும் வாய்ப்பை வழங்கிய மைக்கும் எமது நன்றிகள்.

டொமினிக் ஜீவா

வடபுலத்து சாதி ஆதிக்கச் சூழலில் டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்வும் பணியும்

சி. கா. செந்திலேஸ்

இலங்கையின் முற்போக்கு இலக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவரும் மல்லிகை சஞ்சிகையின் ஆசிரியரும், வெளியீட்டாளரும், இடதுசாரி நிலைப்பாட்டாளருமான யோசப் டொமினிக் ஜீவா கடந்த 29.01.2021 அன்று கொழும்பில் தனது 94வது வயதில் இயற்கை எய்தினார். அவர் இலங்கையிலும், தமிழ் நாட்டிலும், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் நன்கு அறியப்பட்ட முற்போக்கு எழுத்தாளராக மதிக்கப்பட்டவர். அவருக்கு உரிய சிறப்பு யாதெனில் இறுதி மூச்சுவரை இடதுசாரி நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்ததுடன் அத்தளத்தினைத் தனது எழுத்தின் இருப்பிடமாக்கிக் கொண்டவர். அதன் மூலம் 'மல்லிகை' ஜீவா என்னும் தனித்துவ அடையாளத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

'மல்லிகை' ஜீவாவின் இடதுசாரி அரசியல் நிலைப்பாட்டின் தொடர்ச்சி, அதனூடான அவரது எழுத்து, முன்வைத்த கருத்துக்கள்,

செயற்பாட்டு முறைமை போன்றவற்றில் முரண்பாடுகள், விமர்சனத்திற்குரிய பக்கங்கள் இருந்து வந்துள்ளன. அவற்றையெல்லாம் நியாயப்படுத்துவதோ அன்றி நிராகரிப்பதோ சமூகப் பங்களிப்பு வழங்கிச் சென்ற ஒருவரைப் பற்றிய நியாயமான மதிப்பீடாக இருக்க முடியாது. இந்த இடத்தில் எழுபது முப்பது (70/30) என்னும் அளவுகோலின் அவசியம் தேவைப்படுகிறது. அவ்வாறு நோக்கும் போது மல்லிகை ஜீவாவின் பங்களிப்பினை எழுபதுக்கு மேற்பட்டதாகக் கொள்ளமுடியும்.

ஆறுகள் மேல்நோக்கிப் பாய்வதில்லை. அவை கீழ்நோக்கிப் பாயும் போது தனது வழியில் உள்ள அனைத்தையும் வளப்படுத்தி மக்களுக்குப் பயன் வழங்கியே கடலில் சங்கமிக்கின்றது. அதே போன்று வரலாறு மேல்நோக்கியே வளர்ந்து செல்லும். அத்தகைய வரலாறு தனது வளர்ச்சிக்கும் வளத்திற்கும் தேவையானவற்றை உள்வாங்கிச் செல்லும் உள்வாங்க முடியாதவற்றை நிராகரித்துப் புறந்தள்ளிக்கொள்ளும். தனிமனிதர்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

இத்தகைய கருத்துநிலை ஊடாகச் சமூகப் பங்களிப்பு வழங்கிய ஆளுமைகளை மதிப்பீடு செய்வது நியாயமானதாகும். அந்த வகையில் மல்லிகை ஜீவாவின் 94 வருடகால வாழ்வையும் எழுத்தையும் பரந்த சமூக தளத்தில் வைத்து நோக்குதல் வேண்டும். அதுவே அவருக்கான நினைவு அஞ்சலியாகவும் அமையும்.

டொமினிக் ஜீவா பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்தின் பழைமைவாதத் தமிழ்ச் சூழல் அவரை ஒரு இடதுசாரிச் செயற்பாட்டாளராகவும் முற்போக்கு எழுத்தினைப் பற்றிக்கொள்பவராகவும் ஆக்கியது. இவ்விடத்திலேயே 'மனிதரின் சமூக வாழ்வே அவர்களது சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது' எனும் சமூக விஞ்ஞான உண்மை பொருத்தமுடைய கூற்றாகிறது.

டொமினிக் ஜீவா யாழ்ப்பாண நகரத்தில் சவரத் தொழில் செய்யும் சாதியைச் சேர்ந்த யோசவ் - மரியம்மா தம்பதியினருக்குப் பிள்ளையாக 1927 யூன் 27ம் திகதி பிறந்தவர். அவரது இயற்பெயர் டொமினிக் என்பதுடன் அருகில் உள்ள சென். மேரிஸ் தேவாலயத்தின் ஆராதனைகளில் தாயாருடன் பங்குகொண்டு வளர்ந்தவர். அவரது பாடசாலைக் கல்வி ஐந்தாம் வகுப்புடன் சென். மேரிஸ் பாடசாலையில் முடிவுக்கு வருகிறது. காரணம்

அவருக்குக் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியரின் சாதிய அகம்பாவமே யாகும். கிறிஸ்தவத்தில் சாதியம் இல்லை என வாதிடுவோர் சிலர் இன்னமும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், அன்றைய மிசனரிக் கல்வியையும் கிறிஸ்தவ மதத்தையும் தழுவிக்கொண்ட யாழ்ப்பாணத்து உயர் சாதியினர் எனப்பட்டவர்களிடம் சாதிய வக்கிரமும் ஆதிக்கமும் மறைந்து விடவில்லை.

அதன் வெளிப்பாடாகவே ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்து வந்த யோசவ் டொமினிக் சிறுவனை அவரது ஆசிரியர் “நீ ஏன் இங்கு வந்து நேரத்தை வீணாக்கி எனக்கும் தொந்தரவு தருகிறாய். நீ சென்று உன்னுடைய சவரத் தொழிலைச் செய்து கொள்ளலாந்தானே. உனக்கேன் படிப்பு” எனக் கூறிய ஆசிரியரின் சாதித் திமிர்க் கூற்றினால் பத்து வயதினைத் தாண்டிய டொமினிக் தனது பிஞ்சு வயதில் மிகப் பெரும் காயம் பட்டான். அக்காயம் ஏற்படுத்திய ஆழமான வடு இறுதிவரை மல்லிகை ஜீவாவிடம் மறையாது இருந்து வந்தது. அதனை பெரும்பாலான தனது பேச்சிலும் எழுத்திலும் அவர் நினைவுபடுத்தத் தவறியதில்லை.

இத்தகைய ஜீவா தனது சிறு வயதில் தந்தையுடன் சவரத் தொழில் பயிலத் தொடங்கி யாழ் நகரத்தில் அமைந்த அவரது தந்தையார் நடாத்திவந்த யோசவ் சலூனில் சவரத் தொழிலாளியாகிக் கொண்டார். அக்காலத்தில் யாழ் நகரத்திலும் ஏனைய சிறு நகரங்களிலுமே சலூன்கள் இருந்து வந்தன. இருப்பினும் அச்சலூன்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வெளிப்படையாகச் சென்று சவரம் செய்ய முடியாது. கிராமங்களிலும் உயர் சாதியினர் எனப் படுவோருக்கு சவரம் செய்யும் சமூகத்தினர் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எனப்படுவோருக்கு முடிவெட்டவோ முகச்சவரம் செய்யவோ முடியாது.

மேலும் இவ்வாறான சலூன்களில் பத்திரிகைகள் இருக்கும். அதேவேளை பல்வேறு கருத்துக்கள் பேசப்படும். சலூன் நடத்துவோர் செவிவழி வாயிலாக ஊர் விடயங்களை உள்வாங்கி வந்ததுடன் வாசிப்பிலும் ஈடுபடுவர். டொமினிக் ஜீவா இவ்வாறு தனது பதினாறு பதினேழு வயதுக் காலத்தில் வாசிப்பில் அதிக அக்கறை காட்டியதுடன் பாடசாலையில் மறுக்கப்பட்ட கல்வியின் வாசிப்புத் திறனைத் தனது தந்தையின் சலூனில் வேலை செய்து கொண்டே வளர்த்துக் கொண்டார். அத்துடன் சமூக நிகழ்வுகளை அறிந்து

கொள்ளவும் அவற்றின் தன்மைகளைத் தனது பட்டறிவுடன் அதாவது தனக்கு ஏற்பட்ட சாதிய இழிவுடன் பொருத்திப் பார்ப்பதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அன்றைய யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்று வந்த சாதிய ஒடுக்கல்களின் நடைமுறைகள் சமூகத்தை உற்று நோக்கி வந்த இளைஞர்கள் மத்தியில் கேள்விகளை எழுப்பியதுபோன்று டொமினிக் ஜீவாவின் இளமைக் கோலத்திலும் பலத்த கேள்விகளை தோற்றுவித்தது. அதனால் அவருடைய வாசிப்பின் பரப்பு படிப்படியாக விரிவடைந்து கொண்டது. குறிப்பாக அன்றைய தமிழகத்திலிருந்து இங்கு தருவிக்கப்பட்டு விற்பனையாகிய திராவிட இயக்கப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் இளைஞர்களால் குறிப்பாகத் தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞர்களால் அதிக அக்கறையான வாசிப்புகளுக்கு உள்ளாகியது. அவற்றுள் ஈ.வே.ரா. பெரியார், அண்ணா, நெடுஞ்செழியன், கருணாநிதி, பாரதிதாசன் போன்றவர்களின் எழுத்துக்கள் வடபுலத்தில் அக்கறையுடன் படிக்கப்பட்டன.

ஆனாலும் அக்கருத்துக்களின் அடிப்படையில் திராவிட இயக்கம் வடபுலத்தில் அமைப்பு வாயிலாக உருவாகவில்லை. ஏனெனில் காந்தியக் கருத்துக்களும் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட இயக்க அலைகளும் வடபுலத்து மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே அதிகளவிற்குச் செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இருப்பினும் திராவிட இயக்கக் கருத்துக்களின் வாயிலாக சாதிய தீண்டாமைக்கு எதிரான போக்குகள் தாழ்த்தப்பட்ட கல்விகற்றவர்கள் மத்தியில் உருப்பெற்றன. அவற்றின் விளைவாக 1943ல் வட இலங்கை சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை எனும் அனைத்துத் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களையும் ஒன்றிணைக்கும் வகையிலான அமைப்புத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இந்நிகழ்வு அக்காலகட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் இருந்து வந்த இளைஞர்களை சாதிய தீண்டாமை எதிர்ப்பில் உந்தி முன்தள்ளுவதாக அமைந்தது. இவற்றில் முன்னின்று வந்த இளைஞர்களான டொமினிக் ஜீவா, கே.டானியல். எஸ்.பொன்னுத்துரை, என்.கே. ரகுநாதன், கவிஞர் க.பசுபதி, இ.வே. செல்வரட்ணம் போன்றோரை அரங்கிற்குக் கொண்டு வந்தது. இவற்றில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றவரும் இளம் சமூக அக்கறையாளருமான எம்.சி. சுப்பிரமணியம் இத் தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞர்கள் மத்தியில் மிகத் துடிப்போடும் துணிவோடும் முன்செல்பவராக இருந்தார்.

இக்காலகட்டத்திலேயே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் விழிப்படையவும் அணி திரளவும் வைத்த ஒரு முக்கிய நிகழ்வு வரலாற்றுத் திருப்பு முனையாக அமைந்தது யாழ் நகரத்தில் இருக்கும் வில்லூன்றி மயானத்தில் ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவரின் சடலத்தை எரிக்க முற்பட்டபோது இடம்பெற்ற துப்பாக்கிப் பிரயோகச் சம்பவமாகும். 26.09.1944 அன்று வழமையாக அம்மயானத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர் தம்மவரின் சடலங்களைப் புதைத்து வந்த நிலையை மாற்றி முதன் முதல் வில்லூன்றியில் எரித்தனர். இதனைப் பொறுக்க முடியாத சாதி வெறியர் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்ததில் முதலி சின்னத் தம்பி எனும் தாழ்த்தப்பட்டவர் அவ்விடத்திலேயே கொல்லப்பட்டார்.

இச்சம்பவம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை விளைவித்ததோடு சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையை மேலும் வீச்சுடன் இயங்க வைத்தது. அதில் கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா போன்ற இளைஞர்கள் தீவிரம் காட்டி நின்றனர். அத்துடன் இவர்கள் தமது பரந்த வாசிப்பின் ஊடே எழுத்து முயற்சியிலும் இறங்கினர்.

இக்காலப் பகுதியில் இலங்கையின் முதலாவது இடதுசாரிக் கட்சியான லங்கா சமசமாஜக் கட்சி வடபுலத்திற்கு அறிமுகமாகிறது. அதன் வடபுலத்துத் தலைவராக சி. தர்மகுலசிங்கம் (ஜெயம்) வழக்கறிஞராக இருந்தார். தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும் வடமராட்சியின் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியிலும் இடதுசாரிக் கருத்துக்கள் துளிர் விட ஆரம்பித்தன. ஜீவா அதனால் ஈர்க்கப்பட்டு அதன் கூட்டங்கள் சிலவற்றில் பேச்சாளராகவும் இருந்திருக்கிறார். இது அவர் இடது சாரிக் கருத்தினை உள்வாங்கிய ஆரம்பக் கட்டமாக அமைந்திருந்தது.

1945ல் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வடபுலத்தில் தோழர் மு. கார்த்திகேசன் தலைமையில் அமைப்பு வாயிலாகச் செயற்பட ஆரம்பிக்கின்றது. அதன் ஆரம்பத் தோழர்களில் ஏற்கனவே சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபையைத் தோற்றுவிப்பதில் முன்னணியில் நின்றவர்களில் ஒருவரான எம்.சி. சுப்பிரமணியமும் இடம் பெற்றிருந்தார். இதன் காரணமாக சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபையின் ஆரம்பகால இளைஞர்களாக இணைந்திருந்த கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, என்.கே. ரகுநாதன், கவிஞர் க.பகபதி கம்யூனிசக் கருத்துக்களால் மிகவும் ஈர்க்கப்படுகின்றனர். ஏற்கனவே

சமசமாஜக் கட்சியின் இடதுசாரிக் கருத்துக்களால் கவரப்பட்டிருந்த டொமினிக் ஜீவா ஏனையோருடன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியால் உள்வாங்கப்படுகிறார். அதற்கான புறச் சூழலை உருவாக்கிக் கொடுத்தது அன்றைய வடபுலத்து சாதிய ஆதிக்க இறுக்கமே யாகும்.

வடபுலத்தில் ஆரம்பித்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆரம்பத் தோழர்கள் எல்லோரும் கல்வி கற்றோராகவும் மாக்கிசத்தை அறிவுபூர்வமாகவும் சமூக விஞ்ஞான நோக்கில் விளங்கிக்கொண்டவர்களாகவும் விளங்கினர். அத்துடன் இவர்களில் அதிகமானோர் உயர் வேளாளர் குடும்பங்களில் இருந்து வந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களில் ஒருவர் நல்லூர் சிவன் கோவிலைச் சேர்ந்த பிராமணரான அ. இராமசாமி ஐயர். மற்றொருவர் யாழ். முஸ்லீம் வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த எம்.ஏ. காதர். இவ்வாறான முதல் பத்து ஆரம்பத் தோழர்களை எடுத்து நோக்கும் போது எம்.சி. சுப்பிரமணியம் மட்டுமே யாழ்ப்பாண நகரத்தைச் சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்தவராக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தோழர் கார்த்திகேசனும் யாழ் நகரில் வாடகை வீட்டில் இருந்த வாறே ஆசிரியத் தொழிலையும் கட்சிப் பணியினையும் முன்னெடுத்து வந்தார்.

அன்றைய சாதிய தீண்டாமை ஆதிக்கம் மிக்க வடபுலத்துச் சூழலில், அதனை உடைப்பதில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் சொல்லாலும் செயலாலும் முன்னின்றனர். அவர்கள் தமது மாக்கிச நிலைப்பாட்டிற்கு ஏற்ப வர்க்கப் போராட்டப் பாதையில் பயணித்தனர். அதனை வடபுலத்துச் சூழலில் நடைமுறைப்படுத்த முன்வந்த போது வர்க்கமும் சாதியமும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்து நின்ற யதார்த்தத்தைக் கண்டனர். எனவே உழைப்போராகவும் சாதிய தீண்டாமையால் ஒடுக்கப்படுவோராகவும் இருந்து வந்த வடபுலத்துச் சூழலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் தமது வேலை முறைகளை முன்னெடுத்தது.

இலங்கைத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மூன்றில் ஒரு பகுதியினராக இருந்தனர். அவர்கள் பஞ்சமர் எனும் ஐந்தாம் வர்ணப் பிரிவினராக வைக்கப்பட்டனர். அவர்களில் ஏழு எட்டுச் சாதிகளைச் சேர்ந்தோர் உள்ளடங்கி இருந்தனர்.

இத்தகைய மக்கள் மத்தியில் தொழிற்சங்க, சமூக நிலைகளில் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் கடுமையாகப் பணியாற்றினர். அதனால் நாவலர் வழி நின்ற யாழ் உயர் வேளாள மேட்டுக்குடி கனவான்களால் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள் தூற்றிப் பழிக்கப்பட்டனர். தோழர் மு. கார்த்திகேசனை 'நளக் காத்தி' என்றும் பொன். கந்தையாவை 'ப.ந. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்' என்றும் வசைபாடி அழைத்தனர். ஆனால் அவர்களில் எவருமே இவற்றுக்கு அஞ்சிப் பின்வாங்கவில்லை. சாதிய தீண்டாமைக்கு எதிராகப் போராடுவதில் பொதுவுடைமை வாதிகளுக்கு உரிய வரலாற்றுப் பங்களிப்பை வழங்கியே நின்றனர்.

இச்சூழலிலேயே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியிலிருந்து அடி நிலை இளம் தலைமுறையினர் பொதுவுடைமை அரங்கிற்கு வந்தனர். அத்தகையோர் தமது சமூக கல்வி பண்பாட்டு ஆற்றல் களை வெளிக்கொணர ஆரம்பித்தனர். அதற்கு கல்விப் புலமை கொண்ட பொதுவுடைமையாளர்கள் ஒத்துழைப்புக் கொடுத்துப் பக்கபலமாகச் செயலாற்றினர். தமிழ் நாட்டில் இருந்து வெளிவந்த சாந்தி, சரஸ்வதி, தாமரை போன்ற முற்போக்கு இலக்கிய சஞ்சிகைகள் வழிகாட்டி உற்சாகம் தந்ததுடன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் ஆர்ப்பு எழுத்துகளுக்கு இடமளித்தும் கொடுத்தன.

இத்தகைய நாற்பதுகளின் பிற்கூறிலே வாசிப்பு எழுத்து முயற்சியிலும் மேடைப் பேச்சுப் பயிற்சியிலும் முன்னின்ற இரண்டு இளைஞர்களான கே.டானியலும் டொமினிக் ஜீவாவும் இரட்டையர்கள் போன்று வடபுலத்து கம்யூனிஸ்ட் அரங்கில் முன்னுக்கு வந்தனர். இவர்கள் இருவரிலும் உள்ள சிறப்பு யாதெனில் இருவருமே பாடசாலைக் கல்வியை ஆரம்பித்திலேயே இழந்தவர்கள். சாதியமும் தீண்டாமையும் இருவரையும் பாடசாலையில் இருந்து தூர்த்திக் கொண்டன. இருப்பினும் தம்மை ஒடுக்கிவைக்க முனைந்து நின்ற யாழ்ப்பாணத்துச் சாதி ஆதிக்கத் திமிர்த்தனத்தைத் தகர்த்தெறிந்து கொண்டு முற்போக்கு எழுத்துலக ஆளுமைகளாக இருவரும் எழுச்சி பெற்று வரலாற்றுக்குத் தமது கனதியான பங்களிப்பை வழங்கிச் சென்றிருக்கிறார்கள். இவர்களில் டானியல் 1926ல் பிறந்தவர். ஜீவா 1927ல் பிறந்தவர். முன்னையவர் சாதிப் படி நிலையில் அடிநிலைச் சலவைத் தொழிற் குடும்பத்திலும் பின்னவர் சவரத் தொழிலாளர் குடும்பத்திலும் பிறந்தவர். இருவரிலும் உள்ள சிறப்பு ஒருபோதும் தமது பிறப்பு வளர்ப்பு சாதி

சமூகம் பற்றி மறைப்புக் காட்டி வாழ்ந்தவர்கள் அல்லர் என்பதற்கும் மேட்டுக்குடிக்க கனவான்கள் வெளுத்து வாங்குபவர், 'வெட்டித் தள்ளுபவர்' என இருவரையும் ஏளனப்படுத்தி ஓரங்கட்ட முற்பட்ட போதும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது தமக்கான முத்திரையையும் முகவரியையும் பதித்துக் கொண்டவர்கள்.

யோசவ் டொமினிக் என்னும் இளைஞன் தனது வாசிப்பு பேச்சு திறன்கள் ஊடே எழுத்து முயற்சியிலும் இறங்கினார். நாற்பதுகளின் பிற்பகுதியில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு தடைவிதிக்கப்பட்ட சூழலில் அரசியல் இலக்கியத் தளங்களிலும் அறிவார்ந்த கவர்ச்சிமிக்க மேடைப் பேச்சிலும் வல்லவரான ப. ஜீவானந்தம் இலங்கையில் தலைமறைவாக வந்திருந்தார். அவரது தலைமறைவு காலத்தை இலங்கையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் நன்கு பயன்படுத்தி பல்வேறு கூட்டங்கள், அரசியல் வகுப்புகள், இலக்கிய சொற்பொழிவுகளை ஏற்பாடு செய்து நடாத்தினர். ப.ஜீவானந்தத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டிருந்த டொமினிக் தனது பெயருடன் ஜீவா என்பதை இணைத்துக் கொண்டார். அவ்வாறு யோசவ் டொமினிக் ஜீவா என்னும் பெயரைத் தனது பிறப்புச் சான்றுப் பத்திரத்திலும் மாற்றிக் கொண்டார்.

டொமினிக் ஜீவா சிறுகதை புனைவில் தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினார். இலங்கையில் சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரிப் பத்திரிகைகளிலும் தமிழ்நாட்டின் சாந்தி, சரஸ்வதி, தாமரை சஞ்சிகைகளிலும் அவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. அவைகள் சிறுகதைத் தொகுதிகளாகவும் உருப்பெற்றன. அவ்வாறான ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பாக 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' வெளிவந்தது. அதற்கு 1960ல் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருது கிடைக்கப்பெற்றது. சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கான முதலாவது விருதாக அமைந்ததானது தமிழ் மேட்டுக்குடி ஆதிக்க சக்திகளுக்குப் பொறுக்கமுடியாத ஒன்றாகியது.

தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள், பண்டிதர்கள், இலக்கியக் கனவான்கள், "கண்ட நிண்ட சாதிக்காரன்கள் எல்லாம் எழுத வெளிக்கிட்டு டான்கள்" எனப் பெரும் குரல் வைத்தனர்.

டானியல், ஜீவா, என்.கே. இரகுநாதன், எஸ். பொன்னுத்துரை, கவிஞர் பசுபதி போன்றோரின் எழுத்துக்களை 'இழிசனர் இலக்கியம்'

எனப் பெயரிட்டுத் தமது ஆதிக்க சாதி வெறித்தனத்தை வெளிப் படுத்தி வந்தனர். இதுவே அன்றைய மரபுப் போராட்டம் என்பதாக அடையாளம் பெற்றது. இதில் இலங்கையில் நாற்பதுகளில் தோற்றம் பெற்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மரபு வாதிகளான தமிழ் ஆதிக்க உயர் சாதிக் கனவான்களை எதிர்ப் பதில் முன்னின்றது. 'இழிசனர் இலக்கியம்' அல்ல அவை 'மண் வாசனை இலக்கியம்' என்பதை அறைந்து கூறுவதில் முற்போக்கு அறிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் ஒருமுகமாகி இலக்கியச் சமரில் ஈடுபட்டனர். தமிழ்ப் பேராசிரியர் சிலருடன் மரபு நிலை நின்றோர் தமிழர் பழமைவாதத்தையும் சாதி ஆதிக்கப் படிநிலைகளையும் பாதுகாத்து இலக்கியத்தில் இலக்கண சூத்திரங்களையும் வலியுறுத்தி நின்றனர். ஆனால் முற்போக்கு அணியினர் நவீன இலக்கியத்தின் மூலமான இடதுசாரி இலக்கியத்தை வலியுறுத்தினர். பேராசிரியர்களான க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி முன்றிற்க அவர்களோடு கைகோர்த்தவாறு ஒரு பெரும் முற்போக்கு அணியினர் திரண்டு நின்றனர். அவர்களில் பிரேம்ஜி, இளங்கீரன், இ. முருகையன், செ. கணேசலிங்கம், சில்லையூர் செல்வராஜன், என். கே. இரகுநாதன், கவிஞர் பசுபதி, கே. பானியல், டொமினிக் ஜீவா, எஸ். பொன்னுத்துரை உள்ளிட்ட ஒரு நீண்ட பட்டியல் இருந்தது. இம்மரபுப் போராட்டத்தின் வழிவந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாக பெனடிக்ற் பாலன், செ.யோகநாதன், செ.கதிர்காமநாதன், நீர்வை பொன்னையன் மற்றும் பலராக இருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் இலங்கையின் வர்க்க சமூகத்தின் சாதிய முரண்பாட்டின் அடிப்படைகளை அறிவியல் பூர்வமாக கண்டுகொண்டதன் விளைவானதே அவர்களது முற்போக்குப் படைப்புகளாக அமைந்திருந்தன.

மேற்படி முற்போக்கு இலக்கிய முயற்சிகள் கனதியுடன் முன் செல்ல அவற்றின் அடிப்படையான அரசியல் சமூக நிகழ்வுகள் வேகம்பெற ஆரம்பித்தன. அன்றைய வடபுலத்துச் சூழலில் சாதி ஆதிக்கம் கொடிகட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. வரலாற்றுப் புகழ் பூத்த யாழ்ப்பாண நகரம் எனக் கொண்டாடப்பட்ட அந்நகரத்தில் ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதி வரை அனைத்துத் தேனீர்க் கடைகள், உணவகங்களில் இரண்டு வகைத் தமிழர்களையே காண முடிந்தது. மேசை கதிரைகளில் இருந்து பித்தளைப் பேணிகளில் தேனீர் அருந்தும் உயர்த்தப்பட்ட தமிழர்கள். நிலத்திலிருந்து அல்லது

வெளியே நின்று கறள் பிடித்த தகரப் பேணிகளிலும் வெற்றுச் சோடாப் போத்தல்களிலும் தேனீர் அருந்தும் தமிழர்கள். அத்தகைய தமிழர்களே ஐந்தாவது பிரிவினரான பஞ்சமர்கள் என வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

இச்சூழலிலேயே யாழ் நகரத்தின் தேனீர்க் கடைகளில் சமத்துவத்திற்கான அறைகூவல் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையில் விடுக்கப்பட்டது. 1958 மார்கழி மாதப் பிற்பகுதியிலேயே யாழ் நகரத்தின் ஓரிரு கடைகள் சமத்துவத்திற்காகத் திறக்கப்பட்டன. அதேபோன்று நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலும், வண்ணைச் சிவன் கோவிலும், பெருமாள் கோவிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் திறக்கப்பட்டன. ஆனால் கிராமப் புறங்கள், சிறு நகர்ப்பகுதிகளின் தேனீர்க் கடைகளோ கோவில்களோ பஞ்சம மக்களுக்குத் திறக்கப்படவில்லை. அவை யாவும் புரட்சிகரக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையில் 1966 ஒக்டோபர் 21ன் 'சாதி அமைப்புத் தகரட்டும் சமத்துவ நீதி ஓங்கட்டும்' எனும் சுன்னாக எழுச்சிக்குப் பின்பே போராட்டங்களால் திறக்கப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய வடபுலத்து சாதி ஆதிக்கச் சூழலில் டொமினிக் ஜீவா தனது வாசிப்பு எழுத்து இரண்டினையும் தனது முடிவெட்டும் சலூன் தொழில் பார்த்தவாறே வளர்த்துக் கொண்டார். அத்துடன் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் உறுப்பரிமை பெற்று முக்கிய இயங்குனர்களில் ஒருவராகி செயற்பட்டும் வந்தார். அதே போன்று கே. டானியலும் தனது எழுத்து, பேச்சு செயற்பாடுகள் மூலம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தீவிர செயற்பாட்டாளராகிக் கொண்டார். அத்துடன் டானியல் குறிப்பிட்டகாலம் கட்சியின் முழுநேர ஊழியராகவும் செயற்பட்டமையும் காணவேண்டியதாகும்.

டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியல் ஆகிய இருவரினதும் எழுத்துக்களில் மாக்கிச உலக நோக்கும் பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களும் படிந்திருந்தன. வர்க்கப்போராட்ட அடிப்படையில் சமூக முரண்பாடுகளைக் கண்டுணர்ந்த போதிலும் வடபுலத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் நீடித்து வந்த சாதிய தீண்டாமை ஒடுக்குமுறைக் கொடூரங்களுக்கு எதிராகவே தமது எழுத்துப் பணியினை முன்னெடுத்தனர். ஜீவா நகரத்திலிருந்தவாறே தமிழர் மத்தியிலான சமூக முரண்பாடுகளை அவதானித்துத் தனது எழுத்தாக்கங்களைக் கொண்டு வந்தார். ஆனால் டானியல் நகரத்தில் வாழ்ந்தாலும் தாழ்த்தப்பட்டு சாதி தீண்டாமைப் பிடியில் இருந்துவந்த கிராமங்களில்

நேரடித் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தார். பரந்த அத்தொடர்புகளின் வாயிலாக சாதிய முரண்பாடுகளைக் கூர்மையாக நோக்கி அவற்றைத் தனது இலக்கியப் படைப்புகளாக்கிக் கொண்டார்.

டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகளின் ஊடே தனது கருப்பொருளை நகர்த்திச் சென்றார். சிறுகதைகள் அவருக்குக் கைவந்த கலையாகியது. ஆனால் டானியல் சிறுகதைகளுக்கும் அப்பால் சென்று நாவல், குறுநாவல்கள் படைப்பதில் ஊக்கம் பெற்றார். டானியலின் பாதையிலேயே தெனியான் மேலும் முன்னோக்கிப் பயணிப்பவராகிக் கொண்டார். கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா வரிசையில் சாதிய ஒடுக்குமுறையினை அம்பலப்படுத்தும் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் தெனியான் தொடர்ந்து படைத்து வருகின்றமை இன்றைய மக்கள் இலக்கியப் பரப்பில் நோக்குதற்குரிய ஒன்றாகும்.

பழைமைவாதத் தமிழ்த்தேசியம் அரங்கிற்கு வந்து நூறு வருடங்களாகிவிட்டது. ஒட்டுமொத்த இலங்கைத் தமிழர்களுக்கும் தலைமை தாங்கி வருவதாகக் கூறிவந்த தமிழ்த் தேசியமானது ஒருபோதும் முற்போக்கு நிலைப்பாட்டினை எடுத்ததில்லை. அதேவேளை, சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைத் தமிழர்களாக ஏற்றுக்கொண்டதும் இல்லை. இன்றுவரை பிற்போக்குத் தமிழ்த் தேசியமானது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியிலிருந்து இலக்கியத்தளத்தில் முன்னுக்கு வந்த எவரையும் தமிழர் என்னும் அடிப்படையில் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. அதற்கான ஒரு உதாரணமாக 2001ல் யாழ் பல்கலைக் கழகம் டொமினிக் ஜீவாவை அவமதிக்கும் வகையில் நடந்து கொண்ட சம்பவத்தைக் குறிப்பிடலாம். இலக்கியக் 'கலாநிதிப் பட்டம்' வழங்கி மல்லிகை ஜீவாவை கௌரவிப்பதற்குப் பதிலாக அவருக்கு கல்வித் தகைமைசார் பட்டமான 'கௌரவ முதுமானிப் பட்டம்' வழங்க முன்வந்தது. ஆனால் அதனை ஜீவா சுயமரியாதையுடனும் தன்மானத்துடனும் நிராகரித்துக்கொண்டமை வரலாற்றுப் பதிவாகியது. அதுமட்டுமன்றி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியிலிருந்து கல்வி இலக்கியத் துறைகளில் உயர் நிலைக்கு வந்துள்ளவர்களைத் தமிழ்த்தேசிய நிலைப்பாடுடைய உயர் சாதிய மேட்டுக்குடி வந்தவர்கள் நடாத்த முற்படும் பாகுபாட்டு நடைமுறைக்கு எதிரான ஒரு முன் உதாரணச் செயலாகவும் ஜீவாவின் மறுப்பு அமைந்திருந்தது.

டொமினிக் ஜீவா 1966ல் இருந்து மல்லிகை சஞ்சிகையினை நாற்பத்தியெட்டு ஆண்டுகளாக நடாத்தி வந்த ஒரு முற்போக்கு இலக்கிய உழைப்பாளியாவார். அவரது எளிமையும் கடும் முயற்சியும் விடாப்பிடி மனத்தையுமும் ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில் காண்பதற்கரிய ஒன்றாகும் எழுத்திற்கும் வெளியீட்டுக்கும் தன்னை முற்றுமுழுதாக அர்ப்பணித்தவர் ஜீவா.

மல்லிகை சஞ்சிகையில் வெளிவந்த ஆக்கங்களையும் ஆசிரியத் தலையங்கங்களையும் தூண்டில் கேள்வி பதில்களையும் விமர்சனப் பார்வைக்கு உட்படுத்துவது இலக்கிய உலகிற்கு தேவையாகும். அவர் மல்லிகை மூலம் அரசியல் கருத்துக்களிலும் இலக்கியப் படைப்புகளுடனும் சமரசம் செய்து வந்தார் என்ற கடும் விமர்சனம் இலகுவில் தட்டிக்கழிக்க முடியாதது. முற்போக்கு அடையாளத்தை அவர் இறுதிவரை பயன்படுத்தி வந்த போதிலும் அரசியல் உள்ளடக்கத்தில் சமரசமும் சந்தர்ப்பவாதமும் இருந்து வந்ததை அவ்வக்காலங்களில் காணமுடிந்தது. இது ஒரு தற்செயல் நிகழ்வாக இருக்க முடியாது. அதற்கு இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் அவர் நிலையெடுத்த வலது சாரிய சார்பு அரசியல் நிலைப்பாடும் ஒரு காரணமாகும்.

1964ல் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் உலக அளவிலும் இலங்கையிலும் தத்துவார்த்த அரசியல் பிளவினைக் கண்டபோது அதுவரையான கம்யூனிஸ்டுகளையும் ஆதரவாளர்களையும் இருதரப் பாக்கியது. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் இரு தரப்பாகினர். முற்போக்கு இலக்கியத்திலிருந்து முகிழ்த்தெழுந்த இரட்டையர்களான டொமினிக் ஜீவாவும் கே. டானியலும் இரண்டு அணிகளாகிக் கொண்டனர். முன்னையவர் சமாதானப் பாராளுமன்றப் பாதையில் வழிநடக்க பின்னையவர் புரட்சிகர வெகுஜனப் போராட்டப் பாதையில் பயணித்தார். இத்தகைய இரு போக்குகளையும் 1964க்குப் பின்னரான இருவரது எழுத்துக்களிலும் காண இயலும். அவற்றை ஆழ்ந்து பார்க்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இதுவன்று.

ஆனால் இலங்கையின் தமிழ்ச் சூழலில் அதன் இலக்கியத் தளத்தில் குறிப்பாகச் சாதி ஆதிக்கமும் வக்கிரங்களும் நிறைந்த யாழ்ப்பாணத்தில் யோசவ் டொமினிக் எனும் சிறுவன் மல்லிகை ஜீவா எனும் ஆளுமையாக வளர்ந்து 94 வயது வரை வாழ்ந்தான் என்பது ஒரு தனி வரலாறாகும். அந்த வரலாற்றுக்குள்

நூறாண்டுகளைக் கடந்து நிற்கும் பழைமைவாதத் தமிழ்த் தேசியப் பிற்போக்குத்தனங்களுக்கு எதிராக மல்லிகை ஜீவா எனும் முற்போக்கு எழுத்தாளன், 'மல்லிகை' இதழ்களைத் தனது தோள்களில் சுமந்தவாறு வழிநடந்து வாழ்ந்து மறைந்தார் என்பது வரலாறாகி நிற்கின்றது. இவை ஒருபக்கமெனில் ஜீவாவின் மறுபக்கமும் பார்க்கப்பட வேண்டியவையாகும்.

மல்லிகை ஜீவாவிடம் 1964க்குப் பின்னரான காலப்பகுதி தொட்டு கோட்பாட்டுக் குளறுபடிகளும் வர்க்க சமரச நடைமுறைகளும் இருந்து வந்தமையை நிராகரிக்க முடியாது. சாதிய ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தும் எழுதியும் வந்த போதிலும் அதற்கெதிரான போராட்டங்கள் 1966 ஒக்ரோபர் 21 எழுச்சியின் ஊடே புரட்சிகரமான பாதையில் முன்னேறிய போது ஜீவா அவை பலாத்காரமானவை என்றும் அழிவு தரும் பாதையிலானவை என்றும் நிராகரித்து வந்தார். அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அவர் அங்கம் வகித்த மாஸ்கோ சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பின்பற்றிய சமாதானப் பாராளுமன்றப் பாதை ஊடாக சோஷலிசத்தை அடையலாம் என்ற கோட்பாட்டுத் திரிபேயாகும்.

இதே அரசியல் நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே ஜீவா மல்லிகை சஞ்சிகையை முன்னெடுத்தார். மறுமலர்ச்சிக் கால, முற்போக்கு காலகட்ட எழுத்துக்களுக்கு அப்பால் மக்கள் இலக்கியத்தளத்திற்கு செல்ல மல்லிகை ஜீவாவால் முடியாது போய் விட்டது. மக்கள் இலக்கியத்திற்கு மல்லிகை தொடங்குவதற்கு ஒரு வருடம் முந்தியே ஆரம்பித்த வசந்தம் சஞ்சிகை அடியெடுத்துக் கொடுத்திருந்தது. ஆனால் வசந்தத்தால் ஒருவருடம் மட்டுமே உயிர்வாழ முடிந்தது. இருப்பினும் வசந்தம் தோற்று வித்த மக்கள் இலக்கிய அடித்தளத்திலேயே ஏழு வருடங்களுக்குப் பின் (1966-1971) காலகட்ட அனுபவங்களுடன் தேசியக் கலை இலக்கியப் பேரவையும் அதன் சஞ்சிகையான தாயகமும் செயற்படத் தொடங்கி இன்று வரை தொடர்கின்றன.

எனது ஐம்பத்தைந்து வருட முழுநேர அரசியல் வாழ்வின் போது டொமினிக் ஜீவாவுடனும் மல்லிகையுடனும் எவ்வித நேரடித் தொடர்பும் இருந்ததில்லை. ஏனெனில் ஜீவாவின் அரசியல் அணியும் எமது அரசியல் அணியும் எதிரும் புதிருமாக இருந்தே வந்தவர்கள். அதனால் எப்போதும் அரசியல் முறுகல்நிலை இருந்து வந்தமையும்

சில மோதல்கள் இடம் பெற்றமையும் மறுப்பதற்குரியவை அல்ல. ஆனால் மல்லிகை ஜீவாவின் நடைமுறை வாழ்வையும் அவர் எடுத்துக் கொண்ட எழுத்து வெளியீட்டு முயற்சிகளின் அர்ப்பணிப்பான உழைப்பையும் தொடர்ச்சியான செயற்பாடுகளையும் உன்னிப்பாக அவதானித்து வந்தவர்களில் நானும் ஒருவன். தோழர் கே.டானியலுடன் எனக்கிருந்து வந்த நெருக்கமான தொடர்பு எதுவும் ஜீவாவிடம் இருக்கவில்லை. நான் கட்சிக்குள் வந்த 1964ல் கட்சி தத்துவார்த்த அடிப்படையில் பிளவடைந்து இரு அணிகளாகிக் கொண்டன.

அவ் அணிகளுக்கிடையில் அரசியல் மோதல்கள் இடம்பெற்றன. அவற்றில் நாம் அன்று இளமைத்துடிப்புடன் கலந்து கொண்டு எதிர்த்து செயல்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் இடம் பெற்றன. அதனால் நீண்டகாலம் கதை பேச்சின்றியே இருந்து வந்தோம் என்பது மறைப்பதற்குரிய ஒன்றல்ல. 2004ல் நான் வீதி விபத்தொன்றில் படுகாய மடைந்து சுகமாகி கொழும்பு வந்திருந்த போது வீதியில் சந்தித்த ஜீவா ஓடோடி வந்து என்னைக் கட்டிப் பிடித்து,

“எங்களின் சொத்து ஒன்று அழிந்து விட்டதோ என்று ஏங்கிப் போய்விட்டேன்”

என ஆதங்கப்பட்டு சுகம் விசாரித்து,

“நீங்கள் இன்னும் பல ஆண்டுகள் எங்கள் மத்தியில் வாழ வேண்டும்” எனக் கூறிய கூற்று ஜீவாவின் உள்ளர்ந்த மனிதநேய தோழமை உணர்வை வெளிப்படுத்தியதை இவ்வேளை நினைவு படுத்துகின்றேன்.

இவை அனைத்திற்கும் அப்பால் வடபுலத்து உயர் சைவ வேளாள சாதி ஆதிக்கச் சூழலில் டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்வையும் பணியையும் குறைத்து மதிப்பிடவோ கொச்சைப்படுத்தவோ முடியாது. அவரது வாழ்வும் பணியும் புதிய தலைமுறையினருக்குக் கொண்டு செல்லப்படுவதும் உரியவாறு விவாதிக்கப்படுவதும் காலத்தின் தேவையாகும் .

தொழில்நுட்ப அறிவு

அறிவுமே அறிவு எழுந்திருந்தான்

அமைப்பாக்கமும் தனித்துவ ஆளுமையும்

ந. இரவீந்திரன்

தோழர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் தொடர்ந்து எம்மிடையே இயங்குவதை நிறுத்திக் கொண்டார் என்ற போதிலும் எமக்குள் அவர் ஏற்படுத்தியிருக்கும் தாக்கங்கள் ஊடாக தொடர்ந்து செயற்பட்டவாறு உள்ளார். அவரது படைப்புகள் வாயிலாக இன்னொரு தளத்திலும் 'மல்லிகை', 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளிப்பாடுகள் மூலமாக வேறு படிநிலைகளிலும் அவரது நித்திய ஜீவிதம் நீடித்திருக்கும்.

அவரோடு தொடர்பாடியதன் வாயிலாக புதுத்தெம்புடன் வீறு கொண்டு இயங்க ஆற்றல் பெற்ற சந்தர்ப்பங்கள் பற்றி நிறையப் பேச இயலும். அவர் குறித்து உரையாடுவதற்கு வேறும் பல சங்கதிகள் நிறையவே நினைவுக்கு வந்தபடி இருக்கும். அவரது தனித்துவ ஆளுமை வெளிப்பாடு, அதன் அடித்தளமாக அமைந்திருந்த அமைப்பாக்க கர்த்தாவாக அவரது வகிபாகம் என்பன பற்றி மட்டும் இங்கு பேசலாம்.

அவரைப் பல்கலைக் கழகங்கள் உரிய வகையில் கண்டு கொள்ளவில்லை என்பது தொடர்பிலும் அதுபற்றி அவரே சொல்லி வந்துள்ளார் என்பதனாலும் அவர் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்தார் என்பது போன்ற பேச்சு எழக் காண்கிறோம். உண்மை அவ்வாறில்லை. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்கள் தமிழகத்தில் எழுத்தாளர்களுக்கு கொடுத்த இடத்தை இங்கே வழங்கவில்லை என்ற ஆதங்கத்துடன் தொடர்புடையது இவ்விவகாரம்.

கி. ராஜநாராயணன் பாண்டிச்சேரி பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக அமர்த்தப்பட்டு இருந்தார் அவரும் ஜீவா போலவே பாடசாலைக் கல்வியை அன்றி மக்களைச் சமூக ஊடாட்டங்கள் வாயிலாக கற்று எழுத்தாக்கங்களாக வெளிப்படுத்திய ஆளுமை தான். அவர் பெற்ற அந்த உயர் அந்தஸ்தைத் தமிழக எழுத்தாளர்கள் வேறெவரும் பெற்றதில்லை என்பதையும் நாட்டாரியல் கல்விப் புலம் அங்கே பெற்றிருந்த வீச்சு இந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தது என்பதையும் கவனங்கொள்வது அவசியம். இதற்கப்பால் எழுத்தாளர்கள் அங்கேயும் கல்விப் புலத்தில் உரிய கவனிப்பைப் பெறவில்லை என்ற ஆதங்கம் பரவலாக இருந்த படிதான் உள்ளது.

அவரது தோழர்களான க. கைலாசபதி (க.கை.), கா. சிவத் தம்பி (கா.சி.) ஆகியோர் பேராசிரியர்களாக இருந்த காலத்திலும் ஜீவாவை அழைத்துப் பல்கலைக் கழகத்தில் உரையாற்ற வைத்ததில்லை என்ற கருத்து இன்று பேசுபொருளாகி வருகிறது. முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பலரது தோழர்களான இரு பேராசிரியர்களும் வளாகத்தினுள் எவரையும் உள்ளீர்க்க இயலாத நிலை இருந்தது என்பது எமது கல்விப்புலம் எவ்வகையில் இருந்தது என்பதோடு தொடர்பான விடயம். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களையும் ஏனைய எழுத்து ஆளுமைகளையும் தம்மால் இயன்றவரை வளாகத்தினுள் உள்வாங்கி அறிமுகப்படுத்தும் பணியை அவர்கள் செய்துள்ளனர்

பல்கலைக் கழகத்தினுள் புறக்கணிக்கப்பட்டதற்கு சாதி பார்த்தார் க.கை. என்பதைக் காரணமாகக் கொள்ள நினைக்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். வேறு இடத்தில் ஜீவா பேசியவற்றை வைத்து இரண்டுக்கும் இடையே முடிச்சப் போடுகிற விடயம் இது. இரண்டு விடயங்களில் க.கை. சாதியுணர்வை வெளிப்படுத்தினார் என்ற

உரைகளை ஜீவா நிகழ்த்தியிருக்கிறார். யாழ்ப்பாண ஆசிரியர்கள் மலையகத்தில் அகம் பாவத்துடன் நடந்தமையைச் சிறுகதையில் தெளிவத்தை ஜோசப் வெளிப்படுத்தியது தொடர்பில், “யாழ்ப்பாண ஆசிரியர்கள் மீது தெளிவத்தை ஜோசெப் ஏன் இத்தனை கோபங்கொள்ள வேண்டும்” என்று க.கை. தனது விமரிசன உரையில் கூறியபொழுது அந்த மேடையிலேயே தான் கண்டித்து உரையாற்றியதாக பத்து வருடங்களுக்கு முந்திய தனது மேடைப் பேச்சுகளிலும் ஜீவா குறிப்பிட்டு வந்துள்ளார்.

மற்ற விடயம் இதைவிடத் தாக்கம் உடையது. ஆரம்ப காலத்தில் சலூன் பணியுடன் ‘மல்லிகை’ வெளியிட்ட தருணங்களில் சலூனுக்கு முன்னால் காரில் வந்து வாகனத்தில் இருந்தபடியே ஒலியெழுப்பித் தன்னை அழைத்து மல்லிகைக்கான ஆக்கங்களைத் தருவதற்கு க.கை. முயன்றிருப்பதாகவும், பணியை நிறுத்தித் தான் இறங்கிச் செல்லாமல் மேலே வந்து தந்துவிடும்படி தான் அழைத்திருப்பதாயும் ஜீவா தனது பேச்சில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வாகனத்திலிருந்து இறங்கி வந்து தருகிற பொழுது,

“ஆக்கங்களை நானே நேரில் வந்து தருவேன், வீட்டுக்கு வர வேண்டாம் அப்பா விரும்பமாட்டார்” எனச் சொல்வாராம்.

அந்த வகையில் சாதியுணர்வு க.கை. இடம் இருந்தது என உணர்த்தும் முயற்சி ஜீவாவுக்கு உரியதாக இருந்துள்ளது. இவ்வகையில் க.கை. தன்னிடம் சாதி பார்த்திருந்தார் என்று ஜீவா பேசியதை மறுதலித்து பேராசிரியர் நு.மான் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னரே ‘மல்லிகை’ வெளிவந்து கொண்டிருந்த போதே எழுதியுள்ளார். இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் கொழும்பில் ‘பேராசிரியர் க. கைலாசபதி நினைவு’ தொகுப்பு நூலொன்றை வெளியிட்டிருந்தது. அதற்கு நு.மான் எழுதிய கட்டுரையில், க.கை. சாதியுணர்வுடையவர் என்பது ஜீவா வலிந்துரைக்கும் ஒரு குற்றச்சாட்டு. க.கை. அவர்களது வீட்டின் உள் வரவேற்பு மண்டபத்தில் இருந்து அளவளாவி தேநீர் அருந்தி மகிழ்வதை நான் பலதடவைகள் பார்த்துள்ளேன், பின்னரும் எப்படி இவ்வாறு ஜீவா பேசமுடிகிறது என்பதாக கேள்வி எழுப்பி இருந்தார். ஆயினும், மல்லிகையில் இதற்கான விளக்கம் எதனையும் ஜீவா எழுதவில்லை. இது தொடர்பிலான ஆதங்கத்தைப் பின்னர் நு.மான் தனது உரைகளில் வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

இந்த விடயம் இரு பேராளுமைகள் தொடர்பில், அவர்களுக்கு களங்கம் கற்பிக்க நினைக்கிறவர்களுக்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்த வல்ல ஒன்று பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, மகத்தான படைப்பிலக்கிய ஆளுமை தோழர் டொமினிக் ஜீவா ஆகிய இருவரும் இந்தச் 'சில்லறை விடயத்துக்கு' அப்பால் நெருங்கிய நட்புணர்வுக்கு உரியவர்கள். அவர்களுக்கு இடையேயான இவ்விவகாரத்தைப் பேசாது விடுவதே சபை நாகரிகமாக இருக்கும் என்று கருதப்படலாம். இங்கு கோட்பாடு - அமைப்பு என்பவற்றுக்கு இருக்கும் வலுவான உறவுதான் பிரதானப்படுகிறது என்பதனால் இதனைப் பேச அவசியம் ஏற்படுகிறது. இது தொடர்பில் எனக்கு ஜீவாவுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பாடலில் ஒரு சந்தேகம் எழுந்து, பின்னர் ஆழ யோசித்த நிலையிலேயே அதற்கான தெளிவைப் பெற்றேன் என்பதனால் அது பற்றி இங்கு எழுத வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

க.கை. வாகனத்தில் இருந்தபடி ஆக்கம் தர முயன்ற விடயத்தைத் தொடர்ந்து, சாதியத்துக்கு எதிராக க.கை. போராடாத போதிலும் கா.சி. விட்டுக்கொடுப்பின்றி சாதி முறைக்கு எதிராக குரல் கொடுப்பவராக இருந்தார் என்பதாக ஜீவா (மேலே குறிப்பிடப்பட்ட) தனது உரையில் எடுத்துரைத்து இருந்தார். இந்தப் பேச்சை அவர் நிகழ்த்துவதற்குச் சில தினங்களுக்கு முன்னர் மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் ஜீவா அவர்களுடன் நீண்ட நேரம் உரையாடி இருக்கிறேன். அப்போது,

“கைலாசபதி மார்க்சிய நிலைப்பாட்டில் உறுதியாக இருந்தபடி தான் இனப் பிரச்சினையைப் பார்க்கிறவராக இருந்தார். இப்போது இருந்தாலும் தமிழ் தேசியப் போராட்டத்தில் இருக்கிற தவறை வெளிப்படுத்தாமல் விட்டிருக்கமாட்டார். சிவத்தம்பி உறுதியான நிலைப்பாடு இல்லாதவர். இவங்கள் பிழை விடுகிறது தெரிஞ்சும் இந்தப் போராட்டம் தோற்று விடக்கூடாது, தன்னை சாதிக் காரனுக்குத் தலைமை தாங்கத் தெரியேல்லை என்று வந்து விடக் கூடாது என்று பார்க்கிறார். இப்பிடி எனக்கே சொல்லியும் இருக்கிறார்” என்பதாக ஜீவா எனக்குக் கூறியிருந்தார். ஓரிரு தினங்களின் பின்னர் மேடையில் மாறிப் பேசுகிறாரே என்ற ஆதங்கம் அப்போது இருந்தது.

இரண்டு வருடங்களின் முன்னர் கவிஞர் மு. செல்லையா அவர்களது ஆக்கங்களின் முழுத் தொகுதி வெளிவந்திருந்தது. ஒரு

தசாப்தத்துக்கு முன்னர் சாதிய எதிர்ப்புக் கவிஞர்களாக யாழ்ப்பாணக் கவிராயர், சுபத்திரன் ஆகியோரையே மேடைகளில் நான் பேசுவதுண்டு. அவ்வாறு உரையாற்றிய பின்னர் சிவத்தம்பி அவர்கள் கவிஞர் மு. செல்லையா பற்றிக்கூறி, அவரும் சாதியத்துக்கு எதிரான காத்திரமான படைப்பாளி எனக் கூறியிருந்தார். அப்போது அவரது ஆக்கங்கள் கிடைக்காமல் இருந்து இப்போது முழுமையாக கிடைத்திருப்பது மகிழ்வான ஒன்று.

ஆயினும் நான் எதிர்பார்த்த தீவிரம் மு.செ. ஆக்கங்களில் இருக்கவில்லை. சமாதான வழியில் சாதியத்தைத் தகர்த்துவிட இயலும் என்ற நிலைப்பாடே அவரிடம் இருந்தது. யாழ்ப்பாணக் கவிராயர், சுபத்திரன் ஆகியோர் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் முன்னெடுத்த 'அடித்தால் திருப்பி அடிக்கும்' வன்முறைப் போராட்டத்தை உட்படுத்திக் கொண்ட மக்கள் போராட்டக் கோட்பாட்டைத் தமது ஆக்கங்களினூடே வெளிப்படுத்தியவர்கள். கைலாசபதி அந்த அணியை ஆதரித்தவர். சிவத்தம்பி, ஜீவா ஆகியோரது ஆதரவைப் பெற்ற 'சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை' நிலைப்பாடு மு.செ. அவர்களுடையது.

இரு தரப்பும் தமக்குரிய வழிமுறைகளில் போராடியதாலேயே சாதிய இறுக்கம் ஓரளவாயினும் பலமிழந்ததாக இன்றைய தலைமுறையினர் கருத இயலும். மாறாக இரு அணியினருமே தமது மார்க்கமே சாதித்ததாகவும் மற்றத் தரப்பினர் தமது குறிக்கோளில் தோல்வியுற்றனர் என்றுமே கருத்துரைப்பதைக் காணலாம்.

கவிஞர் மு. செல்லையா நூலுக்கு முன்னுரை எழுதிய பேராசிரியர் கருணாநிதி ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த தீ.ஓ. வெ.இ. தோல்வி அடைந்ததாகவும் மு.செ. இன் சாத்வீக வழியே சாதனை அனைத்தையும் படைத்ததாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இரு தரப்பையும் இணைத்து எமக்குரியதாக வரித்துக் கொள்ளவேண்டும் எனக் கருதுகிற அடுத்த தலைமுறைக்கு உரியவர்களான எம்மைப் போல அவர்கள் இல்லாமல் இருப்பதனைப் புரிந்து கொண்டாக வேண்டும்.

இந்தப் புரிதலுடனேயே இரு பேராசிரியர்கள் குறித்து ஜீவா தனிப்பட்ட உரையில் பேசுவதில் இருந்து மேடையில் ஏன் வேறுபட்டு அவர்களை வெளிப்படுத்துகிறார் என்பதனை விளங்கிக் கொள்ள இயலும். வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில், "நான் எப்போதும்

ஒரே கட்சியில் இயங்கி வருகிறவன். கட்சியைப் பிளவுபடுத்திப் போனவர்கள் தோல்வியடைந்தனர். நான் இன்றும் சிங்களத் தோழர்களுடன் இயங்குகிற கொம்யூனிஸ்ட்டாக இருக்கிறேன்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். எனக்கு ஆச்சரியம் தருகிற பிரகடனமாக அது இருந்தது.

அந்தக் கட்சி இனப்பிரச்சினையில் பாரதூரமான தவறிழைத்திருந்தது. பாராளமன்றம் வாயிலாகச் சோசலிசத்தைப் படைப்பதாக முயன்று அதனது நிறத்தைப் பறிகொடுத்திருக்கிறது. இதனை வைத்துக் கொள்கை உறுதியில் தளராது இருந்ததாக எப்படிப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ள இயலும்? ஆயினும், ஜீவா அவர்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இது அவசியமானது. சாதியத் தகர்ப்புக்கு ஏற்றதான தனக்கு உரிய கோட்பாட்டை வழங்கித் தனது ஆளுமை விருத்தியை உறுதிப்படுத்திய அமைப்பை அனைத்துக்கும் மேலாக அவர் விசுவாசித்தார். எவர் குறித்தும் தனக்குத் தனிப்பட்ட கருத்து வேறாக இருந்தாலும் அவரைப் பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தும் பொழுது தனது கோட்பாட்டுக்கும் அதனைத் தந்த அமைப்புக்கும் நன்மை பயக்க ஏற்றதாக அதனைக் காட்டியாக வேண்டும் என்பதில் உறுதி கொண்டிருந்தார்!

எமது முன்னோடிகள் இவ்வகையில் பிளவுபட்டு மாற்றுத் தரப்பை ஏற்காதிருக்கும் பொருட்டு அதன் சாதனைகளை மறுக்க முனைந்து பின் வந்தவர்கள் இரு தரப்பையும் புரிந்து கொள்ளாமல் நிராகரிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டும் உள்ளனர். அதற்கப்பால் அவர்களது சாதனைகள் மகத்தானவை. குறிப்பாக, ஜீவா அவர்களது தளராத நம்பிக்கை உணர்வு - எடுத்த காரியத்தை திட சங்கற்பத்துடன் முடித்துவைக்கும் மன உறுதி - கோட்பாட்டுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்ததுடன் அதனை நடைமுறைப்படுத்தும் அமைப்புக்கு அவர் வழங்கி வந்த விசுவாசம் என்பவற்றில் இருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள நிறைய உள்ளன. அவைகளைத் தொடர்ந்தும் கற்போம்!

இரண்டொரு வருடங்களில் சோசலிசம் வென்றெடுத்துவிடுவோம்

இலண்டனில் இடம்பெற்ற தலித் முன்னணியின் மாநாடு ஒன்றுக்கு கட்டுரை சமர்ப்பிக்க வேண்டி இருந்த பொழுது (2008 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில்) டொமினிக் ஜீவா அவர்களிடம்

பேட்டி ஒன்றை மேற்கொண்டிருந்தேன். சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டம் தொடர்பிலான அவரது அனுபவங்களையும் கருத்துகளையும் அறிவதற்கானது அந்த நேர்காணல்.

பலவிடயங்கள் பேசப்பட்டபின்னர் இறுதியாக ஒரு கேள்வி:

“சாதியத்துக்கு எதிராக விட்டுக்கொடுப்பற்ற போராட்டங்களை முன்னெடுத்த உங்களுடைய தலைமுறைப் போராளிகள் இட ஒதுக்கீட்டுக் கோரிக்கையை ஏன் எழுப்பவில்லை?”

“இந்தா, ரண்டொரு வருசங்களிலை சோசலிசத்தையே வென்றெடுக்கப் போறம், அதுக்குள்ளை ஏன் இட ஒதுக்கீடு? சோசலிசத்தின்ரை தலைமை சக்தியே உழைக்கிற சனம், ஒடுக்கப்பட்டவை தானே?”

என்பது அவரது பதிலாக இருந்தது. வேறு சில தோழர்களது பேட்டியையும் அடிப்படையாக வைத்து சமகால உணர்வு நிலை பற்றிச் சொல்கிற இடத்தில் இதனைக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டு இருந்தேன். வேறு பல அரசியல் விவகாரங்களும் பேச பொருளாக இருந்தமையால் எவரது பெயர்களையும் அந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடாது விட்டிருந்தேன்.

இந்த உணர்வு நிலை அறுபதாம், எழுபதாம் ஆண்டுகளின் சமூகப் போராளிகள் பலருக்கும் உரியதாக இருந்தவொன்று. அவ்வாறு ஒரு தசாப்த நகர்வில் நாடு சோசலிசக் கட்டத்தை அடைந்துவிடும் என்ற நினைப்பில், அதுவரை ஒன்றுபட்டுப் போராடியது போலன்றிக் கோட்பாட்டு வேறுபாடுகளால் பிளவடைந்து ஒருதரப்போடு மற்றத் தரப்பினர் மோதுவதில் சக்தியை விரயம் செய்து சோசலிசக் கனவைத் தூரப்படுத்தினர். இங்கே அந்த விவகாரங்களுக்குள் போகவேண்டியதில்லை. பின்னரான வீழ்ச்சிக் கட்டத்தில் தோழர் டொமினிக் ஜோவா எவ்வாறு சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்ட உணர்வை வெளிப்படுத்தினார் என்பதே கவனிப்புக்கு உரியது.

பிரதானமாகத் தான் சார்ந்த கட்சி அணியை அவர் இவ்விடயத்தில் விமரிசனத்துக்கு உட்படுத்தவே இல்லை. தலித்திய இயக்கம் தமிழகத்தில் வீறுபெற்று எழுந்த சூழலில், இட ஒதுக்கீடு விவகாரம் மட்டுமன்றிச் சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை அடுத்த கட்டம் நோக்கி வளர்த்தெடுக்கத் தவறியது பற்றிக்

கேள்வி எழுப்பப்பட்ட விடயங்களையும் இந்த உரையாடலில் உள்ளடக்கி இருந்தோம். கொம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர்களாக வெள்ளாளர்களே இருந்தனர் என்பதாலேயே அந்தப் போராட்டம் முழுமைப்படுத்தப்படாது முடக்கப்பட்டது என்பதை அவர் முற்றாக மறுத்தார்.

தமது காலத்தில் எவற்றை வென்றெடுக்க வேண்டுமோ அவற்றைச் சாதிப்பதற்கான தலைமையைக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி முழு நிறைவாக வழங்கி இருந்தது என்பது ஜீவா கருத்து. அதேவேளை சாதியம் இன்னமும் வலுவுடன் இருப்பதையும், அது எவ்வகையில் புதுக் கோலங்கொண்டு வெளிப்படுகிறது என்பதையும் அவர் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் பேசத் தவறியதில்லை. அவரது மேடைப் பேச்சுகளில் ஏதோவொரு கட்டத்தில் தான் எதிர் நோக்கிய சாதி ரீதியான இழிவுபடுத்தல்களை சொல்லத் தவறியதில்லை.

இதுகுறித்து அவரை விமர்சிக்கிற நண்பர்கள் இன்றும் நிலவும் சாதிய உணர்வு நிலைகளை அம்பலப்படுத்திப் புதிய பார்வையைச் சமூகம் வந்தடைய வேண்டும் என்பதற்காகவே அவர் அவ்வாறு பேசுகிறார் என்பதைக் கவனிக்கத் தவறுகின்றனர். நட்புப் பாராட்டியபடியே சாதியத்தைத் தமக்குள் கொண்டிருக்கிறவர்கள் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேச இயலாத பொழுது கடந்த காலத்தின் விடயங்களைப் பேசவேண்டி ஏற்பட்டுவிடுகிறது எனலாம். சகபாடிகளை வெளிப்படையாக குறிப்பிட்டுப் பேசினால் மேடை நாகரிகம் தெரியாதவர் என்ற குற்றச்சாட்டுடன், ஐக்கியமும் போராட்டமும் என்ற நடைமுறையை முன்னெடுத்துத் தொடர்ந்து இயங்க இயலாத நிலையும் ஏற்படுவதாகி இருக்கும்!

இது தொடர்பில் அவரைச் சந்தித்த பொழுதொன்றில் அவர் கூறிய விடயம் நினைவுக்கு வருகிறது. சமூக மதிப்பைப் பெற்ற சக எழுத்தாளர் ஒருவரது மகனது திருமண நிகழ்வுக்குப் போய் வந்த ஓரிரு நாட்களுக்குள் இதனை அவர் கூறினார். அந்த எழுத்தாளருக்கான பரந்துபட்ட சமூக ஊடாட்டம் காரணமாக பல சாதியினரையும் அவர் அழைத்திருந்தார் அவரது சொந்தச் சாதி சன உறவுகளும் கலந்து கொண்டிருந்தனர். சபை பந்தி வருகிற பொழுது அவரது சாதியினருக்குத் தனியாகவும் ஏனைய அனைவருக்கும் வேறாகவும் உணவு பரிமாறும் ஏற்பாட்டை அந்த எழுத்தாளர் செய்திருந்தார்.

எழுத்தில் சாதியத்துக்கு எதிராகப் பெரும் எடுப்பில் கருத்துகளைச் சொல்கிற ஒருவர் நடைமுறையில் இவ்வாறு சாதி வேறுபாட்டை அங்கீகரித்துச் செயற்பட்டது என்பது ஜீவாவுக்கு கடுங்கோபத்தை ஏற்படுத்திய ஒன்றாக இருந்தது. நல்ல வேளையாக அவரது சாதி தவிர்ந்த ஏனைய அனைவருக்கும் சம பந்திப் பரிமாறல் இருந்துள்ளது. பஞ்சமருக்குத் தனிப் பந்தல் என்ற பேதம் இருந்திருக்கவில்லை. அந்தளவில் தானா சமூகம் முன்னேறி உள்ளது? விட்டால் இனி அதையும் கொண்டு வருவதற்கு ஏனைய ஆதிக்க சாதிகள் முனையக்கூடிய நிலைக்கு இன்று பிற்போக்கு வாத நிலைப்பாடுகளும் அரசியல் ரீதியில் பாசிச வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டு வருகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளாதிருக்க இயலாது.

ஜீவா போராட்டங்கள் வாயிலாகத் தனது ஆளுமையை விருத்தி செய்ததுடன், ஒரு படைப்பாளியாகவும் வெற்றி பெற்றவர். வலுவான படைப்பாளுமை என்பதற்கு அடையாளமாக இலங்கையின் முதல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு அவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியான 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' நூலுக்குக் கிடைத்திருந்தது. பின்னரும் மற்றொரு சிறுகதைத் தொகுப்புக்கும் அப்பரிசினை அவர் பெற்றிருந்தார். அவ்வகையில் படைப்பிலக்கிய வீச்சைத் தொடர்வதை விடுத்து இதழியலாளராக அவர் பரிணமித்துச் செய்திருந்த சாதனை மகத்தானதாக அமைந்தது.

ஒரு இதழியலாளராக அவரது சாதனையைக் குறை காண இயலாத பொழுது அவரது படைப்பாளுமையைக் குறை மதிப்பீடு செய்கிற வேலைகளை மேற்கொள்கிறவர்கள் இப்போதும் உள்ளனர் (ஆரம்ப காலத்தில், தான் எழுதிக்கொடுத்ததாக சொன்ன எழுத்தாளர் இருந்துள்ளார் தொடர்ந்தும் எல்லாவற்றையும் தானே எழுதியதாகச் சொல்ல இயலாத வகையில் ஜீவா பேராளுமை பெற்று வளர்ந்து விட்டிருந்தார்). சில வருடங்களுக்கு முன்னர் 'மகுடம்' சஞ்சிகையில் ஜீவா உட்பட முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இந்தியப் படைப்புகளைத் தழுவி எழுதியதாக கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டிருந்தது. உதாரணமாகக் காட்டிய அந்தக் கதைகளின் தாக்கம் ஈழப் படைப்பாளிகளிடம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்க இயலும் பிரதானமாக இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய கர்த்தாக்கள் ஏனைய வளர்ச்சி பெற்ற இலக்கியத் தாக்கங்களைத் தமக்குரியதான கற்றலுக்கு எடுத்த அதேவேளை எமது

மண்ணுக்குரிய விடயங்களையும் எமது மக்களது வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையுமே படைப்பாக்கி இருந்தனர்.

பொதுவாக முற்போக்கு இயக்கத்துக்கும் குறிப்பாக அதன் ஒரு பேராளுமையான தோழர் டொமினிக் ஜோஷி அவர்களுக்கும் எதிராக எத்தனை எதிர் விமரிசனங்களை முன் வைத்தாலும் அவற்றைப் புறங்காணச் செய்து எழுச்சியின் குறியீடுகள் ஜோஷி அவரை உருவாக்கி அவருடாகவும் வளம்பெற்ற முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் என்ற வரலாற்றுண்மை மறுதலிக்க இயலாத ஒன்று!

அவர் வென்றெடுக்க முனைந்த சமத்துவ சமூகம் சாத்திய மாக்கப்படுவதன் பொருட்டு அவர்கள் வெற்றிகொண்ட சாதனை களிலிருந்தும் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடிய தவறுகளில் இருந்தும் கற்றுக் கொண்டு முன்னேற வேண்டியது எமக்கான பொறுப்பாகும்.

நெடுவாழ்வன் எழுந்தீரா நனைவு:

டொமினிக் ஜீவா

ஆக்க இலக்கியகாரனின் “இலக்கிய அரசியல்”

எம்.எஸ்.தேவகௌரி

இலங்கை முற்போக்கு இயக்கத்தின், இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவரான டொமினிக் ஜீவா யாழ்ப்பாண சாதிய சமூகத்தின் உற்பவிப்பு! 60களின் இலக்கிய வரலாறு! யாழ்ப்பாணத்தில் மிக இறுக்கமாக இருந்த - இருக்கும் - சாதியக்கட்டமைப்பும் அதன் செயற்பாடுகளும் இழைத்த இழைக்கும் மானிட வரலாற்று தவறுகளை பேனா என்ற ஆயுதம் ஏந்தி மிகத் தீவிரமாக எதிர்த்தவர் டொமினிக் ஜீவா. ஜீவா அவர்களின் இலக்கிய அரசியலும், அரசியல் இலக்கியமும் அதுவாகத்தான் இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் சிகை அலங்கரிப்பு தொழிலை காலங்காலமாக ஜீவனோபாயத்திற்காக குலத்தொழிலாகக் கொண்ட சமூகத்தில் ஜோசப் மரியம்மா ஆகியோருக்கு முதல் மகனாக 1927 ஜூன் 27இல் பிறந்தார் டொமினிக் ஜீவா. நன்றாக படித்துக்கொண்டிருந்தவர் குலவழக்கப்படி 12ஆம் வயதில் தொழில் பழக அவரது தகப்பனாரின் ஜோசப் சலூனுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார். இவரது

படிப்பு பாதியில் நின்றதற்கு பாடசாலை ஆசிரியர் ஒருவரும் காரணமாக இருந்திருக்கிறார் என்றும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்). 5ஆம் வகுப்பு வரையே கல்விகற்ற டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் 1960 இல் இலக்கியத்திற்காக இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெறுகிறார். இத்தகு வளர்ச்சிக்கும் பெருமைக்கும் காரணம் இதயசக்தியோடு ஆத்மார்த்தமாக எழுத்தை வாழ்வாக அவர் விரித்துக் கொண்டதும், தீவிரமாக செயற்பட்டதுமேயாகும்.

இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் மத்தியதர வர்க்கத்தின் தோற்றக் காலம், சுதந்திரம் வரை (1900-1948) என்ற பகுப்பும் அடுத்ததான தேசிய இலக்கிய காலம் (1956) என்ற பகுப்பும் முக்கியமானவை. இக்கால கட்டம்தான் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் செயல் திறன்கள் உத்வேகமாக ஆரம்பித்த காலகட்டம். 1954இல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றமும் அதன் செயற்பாடுகளும் நாடளாவிய ரீதியில் விரிந்தபோது அதனுடன் இணைந்து மிகத்தீவிரமாக செயற்பட்டார். பொதுவுடைமைக் கருத்துக்கள் மிகத்தீவிரமாக இளைஞர் மத்தியிலும் பரவியதும் அதற்காக செயற்பட்ட இளைஞர் பட்டாளமும் சமூக மாற்றத்திற்கு 'எழுத்துக்களை' முழுமையாக நம்பினர். அதனடிப்படையில் தான் டொமினிக் ஜீவாவின் எழுத்து செயற்பாடும் தீவிரமாயிற்று. இந்தியாவில் பொதுவுடைமை இயக்க தலைவராக இருந்த ப. ஜீவா னந்தம் அவர்களின் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் அவர்மீது கொண்ட அபிமானத்தின் அடிப்படையில் தனது 'டொமினிக்' என்ற பெயரின் பின்னால் ஜீவா பெயரையும் இணைத்துக்கொண்டதாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு சமூகம் சார் சிந்தனையும், அதில் ஓடுக்கப்பட்டவர்களின் நிலையையும் அதிலிருந்து விடுதலையையும் நோக்கி டொமினிக் ஜீவாவின் எழுத்துக்கள் பரிணமித்தன.

பேனாவை ஆயுதமாக்கிய டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் அதற்கான கள அமைவையும் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டார். அதன்படி இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாட்டின் வேகத்தை அதிகரிக்கும் நோக்கில் 1966இல் மல்லிகை என்ற இலக்கிய சஞ்சிகை டொமினிக் ஜீவாவை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இச்சஞ்சிகையை டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் 2012 இன் இறுதி வரை வெளிக்கொண்டு வந்தமைதான் அவரது மிகப்பெரும் பலம்.

எழுத்தின் மீது அவருக்கிருந்த ஆக்ரோஷமான பிடிப்பும் பற்றுதலும் பெரும் சமூக மாற்றத்தை அவாவி நின்றது. எழுத்து மக்களின் கருத்து நிலையில் தாக்கம் செலுத்தக்கூடியது. அதனுடாக மக்களின் மனங்களை மாற்றி சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும், அரசியல் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்பது நம்பிக்கை. உண்மையில் எழுத்தினுடாக மக்களை ஒன்றுதிரட்ட முடியும் ஒன்று திரட்டிய மக்களை போராடவைக்க முடியும். ஆனால், தவறாக இருந்தாலும் சௌகரியங்களுக்குள் வாழும் பெரும்பான்மை அதை உணராவிடின் போராட்டத்தின் பலம் போதாதாகவே இருக்கும். ஆனாலும் இலங்கையில் எழுத்து பேரியக்கம் ஒன்றை உருவாக்கி அதை முன்கொண்டு சென்றதில் கல்வியலாளர்களுடன் சமூகப் புத்திஜீவி டொமினிக் ஜீவாவுக்கும் பெரும் பங்குண்டு.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1955இல் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், கண்டி, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் கிளைகளை நிறுவின. அதன்போது தீவிர செயற்பாட்டாளராக இருந்த டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கிளையில் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். முனைப்புற்ற இயக்க செயற்பாட்டாளராக விளங்கிய டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் தன் எழுத்தினுடாக, மல்லிகை என்ற சஞ்சிகையினுடாக 60களின், இலக்கிய வரலாறாக, இன்று இனங்காணப்படுகிறார்.

மல்லிகை சஞ்சிகையில் அன்றிலிருந்து இறுதிவரை (2012) அட்டைப் படத்தில் எழுத்தாளர்கள், சமூக செயற்பாட்டாளர்கள், கல்வியியலாளர்கள் என மக்கள் இனங்காண வேண்டிய நபர்களின் முகங்களை பிரசுரித்தார். எல்லோருக்கும் தெரிந்த சினிமாக் காரரின் முகங்களை அட்டைப்படமாக்கி இந்திய சஞ்சிகைகள் ஓகோ என்று இலங்கையில் விற்பனையாகிய காலகட்டத்தில் இவரது செயற்பாடு பலருக்கு வேடிக்கையானதாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. இலக்கியத்தின் மீதான காதலும் பற்றுறுதியும் விடாமுயற்சியுடன் அவரை இயங்கவைத்தது. போர் சூழ்ந்த காலப்பகுதிகளில் அச்சத் தாளுக்கு தட்டுப்பாடும் தடையும் நிலவியபோது கோடுபோட்ட கொப்பித்தாளில் மல்லிகையை வெளிக்கொணர்ந்தார். அப்போது யாழ்ப்பத்திரிகைகள் சில 'புலஸ்கப்' தாளில் வெளிவந்தது நினைவுள்ளது. 1995இன் இறுதியில் ஜீவா அவர்கள் கொழும்புக்கு இடம் பெயர்ந்து மல்லிகையை கொழும்பிலிருந்து வெளிக்கொணர்ந்தார்.

மானிடநேய இலக்கியத்தை, சமூக ஒடுக்குமுறைக்கு, அதிகாரத் திற்கு எதிரான இலக்கியத்தை மக்கள் மனங்களில் விதைப்பதற்கு

அரும்பாடுபட்டார். பணம் தராவிட்டாலும் பரவாயில்லை மல்லிகையை படித்துப் பாருங்கள் என பலரது கைகளில் தானே நேரடியாக மல்லிகையை கொடுத்துவந்தார். “பல சமயங்களில் சாப்பிடுவதற்கு கூட கையில் காசிருந்ததில்லை, தெரிந்த பலருக்கு நான் வீதிவீதியாக சைக்கிளில் சென்று மல்லிகையை விநியோகித்து வந்தேன்” என்று தனது நேர்முகம் ஒன்றில் ஜீவா கூறியிருந்தார். அதுவும் இந்த காலத்தில், இலக்கியத்திற்காக ஒரு மனுஷன் இப்படியெல்லாம் செய்வானா என ஒருகணம் யோசிக்க வைக்கும் செயல்களை யெல்லாம் ஜீவா தன் வாழ்வாக்கியுள்ளார். சமூக விடுதலைக்காக இலக்கியப்போராட்டம் நடத்திய ஜீவா அவர்கள் தன் கதைகளினூடாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை மனிதர்களாக வலம்வர வைத்தார்.

சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை, உணர்வை, தேவையை இலக்கிய பேசு பொருளாக்கியவர் இவர். ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’, ‘பாதுகை’, ‘சாலையின் திருப்பம்’, ‘வாழ்வின் தரிசனம்’ போன்ற இவரது சிறுகதைகளை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். கதைகளுடாக வெளிப்படும் மனிதர்களை வாழ்வியலின் ஊடாக, தனது ஆழ்ந்த இருப்பை உணர்த்திச் செல்வது தான் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் முத்திரை. யாழ். சமூகத்தில் 60களில் சமூக ஊடாட்டத்தின் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்திய ஒருவராக இவரை இனங்கான முடியும். எழுத்து மட்டுமல்லாது ஆக்ரோஷமான அவரது மேடைப்பேச்சு, தீவிர செயற்பாடுகளை எல்லாமே யாழ் சமூக வரலாற்றிலோ இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றிலோ கடந்து செல்லமுடியாத பெரும் புள்ளியாயிற்று. மேடைகளில் அவர் தோன்றும்போதெல்லாம் அந்த ஆக்ரோஷமான பேச்சு ஒலிக்கும். அப்படி ஒரு ஓர்மம் அவருக்குள். இப்படிபேச்சு எழுத்து என்பதுடன் மட்டும் ஜீவா அவர்கள் நின்றுவிடவில்லை, போராட்ட செயற்பாடுகளில் களம் இறங்கியவர், தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன போராட்டங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட போரையும் கோயில்களுக்குள், தேநீர்க் கடைகளுக்குள், சில வீதிகளுக்கு கடமைக்கு அனுமதிக்க வேண்டும் போன்ற போராட்டங்களில் - ஜீவா நேரடியாக பங்குபற்றியுள்ளார். இவரது மனைவி ராணி பலகாலம் நோய்வாய்ப்பட்டவராக இருந்து இறந்துவிட்டார். இலக்கியத்திற்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்த ஜீவா அவர்களின் இரு மகள்களும் மகன் ஒருவரும் உறவினரால் வளர்க்கப்பட்டனர்.

ஜீவா ஒரு இலக்கிய போராளி அவரை எழுத்தாளர், இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர், சமூகச் செயற்பாட்டாளர் என பன்முக அடையாளங்களினூடாக பார்க்கமுடியும். அத்துடன், மல்லிகை என்ற

சஞ்சிகை ஆசிரியராக இருந்த இவர் 'மல்லிகைப்பந்தல்' என்ற ஒரு வெளியீட்டகத்தையும் நடத்தி ஏறத்தாழ 65 நூல்களுக்கு மேல் பதிப்பு செய்துள்ளார்.

டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் கதைகளில் கதைக்கரு செலுத்திய செல்வாக்குப்போல் மொழியும் செல்வாக்கு செலுத்தியது. மரபு வழி இலக்கியத்திலிருந்து அல்லது பண்டிதர் மரபிலிருந்து ஈழத்து இலக்கியம் இன்றைய நவீன போக்குக்கு மாறிய தருணத்தில் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் கதைகள் கனதியான மாற்றியாக செயற்பட்டுள்ளன. 'இழிசனர் வழக்கு' என இலக்கிய மரபு வாதிகள் எதிர்குரல் எழுப்பிய போது அவற்றை எதிர்த்து நின்று போராடிய எழுத்தாக்கவும் அவற்றை இனங்காண முடியும். பிற்காலத்தில் (80களில்) இலக்கிய சர்ச்சையாக இவற்றை ஆராய்வதற்கு டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் மல்லிகையில் களம் அமைத்துக் கொடுத்தார். அதில் கந்தையா நடேசன் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில்.

"...முற்போக்கு இலக்கிய அணிக்குள் விதந்து பாராட்டப்படும் பானியல், டொமினிக் ஜீவா ஆகிய இருவரும் முற்போக்கு இலக்கிய எதிர்ப்பாளர்களின் எதிர்ப்புக்கான இலக்காக இருந்தனர் என்பது வெளியே பேசப்படாத பெரும் உண்மையாகும்" (80களில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்) என்று குறிப்பிட்டுச் செல்வார். இவர்களை இலக்கு வைத்தே சாமானியர்களின் மொழியை, வாழ்வியலை இலக்கியத்தில் வரவிடாது தடுத்தனர். சாமானிய மக்களின் கதைகள் இலக்கியம் தான் என்று நிறுவுவதற்கு ஜீவா அவர்கள் தன் வாழ்நாள் முழுவதிலும் இலக்கிய ஊழியம் செய்தார். ஏனெனில் இலக்கியத்தை உற்பத்திச் செய்தல், அதை சந்தைப்படுத்தல், அதனுடாக இலக்கியம் பற்றிய புதிய கருத்துருவாக்கத்தை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தல், மீண்டும் அதை பேசுபொருளாக்கி இலக்கிய விமர்சனமாக்குதல் என மனித எண்ணங்களை மடைமாற்றம் செய்யும் பெருந்தொழில் இது. இதை மல்லிகையினுடாக வெற்றிகரமாகச் செய்தார். அதற்கு அவரது, கொள்கைப் பற்றும், விடாமுயற்சியும், அகர உழைப்பும் தான் காரணங்கள்.

இவ்வாறு சமூக இலக்கிய போர் வாள்களுக்கெல்லாம் முகம் கொடுத்த டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் அதை எழுத்துக்களால், பேச்சால் துணிவாக எதிர்கொண்டதும், வானுயர்ந்து வளர்ந்ததும் அவரது வரலாறு மட்டுமல்ல ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின்

அங்கமும்சூட. ஒரு மாதாந்த சஞ்சிகையை தனியாளாக 46 வருடங்கள் வெளிக்கொண்டுவருவதென்பது சாதாரண இலக்கிய தாகம் கொண்டவராலோ பண்பலம் கொண்டவராலோ முடியாததொன்று. இந்த அசாத்திய மனிதனால் முடிந்திருக்கிறது!

2001இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு கௌரவ பட்டத்தைக் கொடுக்க விரும்பியது. அதற்காக எம்.ஏ. பட்டம் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. அது படித்து பெறவேண்டிய பட்டம் எனக்கூறி இவர் அதை நிராகரித்தார். (பெரும்பாலும் டாக்டர் பட்டமே கௌரவ பட்டமாக கொடுப்பது வழக்கு) அது பெரும் சர்ச்சையாயிற்று. அச்சர்ச்சையை மேமன்கவி தொகுத்து 'பட்டம் மறுதலிப்பும் பல் வேறு சர்ச்சைகளும்' என்ற தலைப்பில் நூலாக்கியுள்ளார்.

தனது 90வயதிலும் எந்தமேடைகளில் தோன்றினாலும் தனது சாதி எதிர்ப்பை காட்டத் தவறுவதேயில்லை. மிக காட்டமாக விமர்சிப்பார். அப்போதெல்லாம் "இந்தாள் எங்கபோனாலும் இதை விடாது..." என பலரும் சலித்துக்கொள்வதை பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் வடபுலத்தில் அது அப்படியே இன்றும் வாழ்கிறது என்பது தான் துயரம். அதே சமயம் 1980களின் பிற்பகுதியில் இருந்து அரசியல் நிலவரங்களும் திரு டொமினிக் ஜீவாவின் கொள்கையுள் ஒத்துப்போகாத ஒன்றாகவே இருந்தது. 1987இல் 'ஈழத்து கலையிலக்கிய படைப்புகளில் தேசிய ஒருமைப்பாடு சிதைவுற்ற மைக்கான காரணிகள்' என்ற தலைப்பில் ச.முருகானந்தன் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அதில் ஒருமைப்பாட்டுக்கு மாறான ஆக்க இலக்கியங்கள் வெளிவரத்தொடங்கிய காலம் (70கள்) இனவாதக் கண்ணோட்டத்துடனும் மொழிப்பற்றுடனும் ஆக்க இலக்கியங்கள் மக்களின் வரவேற்பைப் பெற்றன. தேசிய ஐக்கியத்தை சாத்தியமற்ற ஒன்று என பலரும் எழுதினர். இக்காலகட்டத்திலும் 'தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத விக்கிரமதித்தன்' போல் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தி முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மல்லிகையில் எழுதிவந்தார்கள். ஆசிரியர் தான் கொண்டிருந்த 'இலக்கிய கொள்கை அரசியலின்' அடிப்படையில் கட்டுரைகளை பிரசுரித்து வந்தார்.

இந்த இலக்கிய அரசியலை திரு. டொமினிக் ஜீவா எப்போதுமே கொண்டிருந்தார். மல்லிகையின் ஆசிரிய தலையங்கம், கட்டுரைகள், கதைகள் எல்லாம் அதற்கு சான்றாகின்றன. அதேநேரம் அதிகாரத்தின் அராஜகங்களை இனவாத அடக்குமுறைகளை

கேள்வி கேட்காமல் இருந்ததும் இல்லை. இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண ஆரோக்கிய வழிகளை நாடும்படி உரைக்கும் அனேக ஆசிரிய தலையங்கங்களை ஜீவா அவர்கள் எழுதியிருப்பதைக் காணமுடியும் (80,90களில்). ஆனாலும் யுத்தம் தொடர்கதையாகவே இருந்தது. யுத்தம் பற்றி மிகத் தெளிவாகவே இருந்தார். ஓர் இலக்கிய இதழ், நடைமுறை அரசியல் பேச வேண்டிய கால கட்டத்தில்,

“இலக்கியம் விடுதலையைப் பெற்றுத்தந்ததில்லை. ஆனால் எந்த விடுதலையும் இலக்கியம் இல்லாமல் பிறந்ததுமில்லை. அந்த வகையில் முழு மனுக்குலத்தின் விடுதலைக்கான இலட்சியத்தைத் தேடித்தான் நான் தேடல் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகிறேன்” (1988 ஜனவரி) என்று அவரது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் உறுதிபட உரைத்திருந்தார்.

எந்த இக்கட்டான காலகட்டத்திலும் ஈழத்து இலக்கிய உலகு உயிர்த்திருப்பதற்கும், சமூகச் சிந்தனை உய்வு பெறவும் உழைத்தவர்தான் திரு டொமினிக் ஜீவா.

இவரது மல்லிகையின் 400 இதழ் - ஏறத்தாழ இறுதி இதழுக்கு முன், “மல்லிகையின் முதலாவது இதழுக்கு எத்தகைய மனநிலையுடனும் பொறுப்புணர்வுடனும் தலையங்கம் எழுதினேனோ அதே பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் மனமுழுமையுடனும் தன்னம்பிக்கையுடனும் தான் இந்த 400 ஆவது இதழுக்கும் தலையங்கம் தீட்டுகிறேன்” என குறிப்பிட்டதில் ‘மன முழுமையுடனும்’ என்பது கவனிக்கத்தக்கது. அவர் காலப் பதிவுகளைக் கச்சிதமாக முடித்ததில் இலங்கை தமிழ் மக்களை மல்லிகையில் இணைத்ததில் மன முழுமையடைந்துள்ளார்.

எழுத்துக்காக பல்வேறு கோணங்களிலும் இருந்து செயற்பட்ட ஜீவா அவர்கள் சிறுகதையாசிரியராக இனம் காணப்படவில்லை என எல்லோருக்கும் ஒரு ஏக்கம் உண்டு. ஆனால் இன்று இந்த நவீன ஊடகங்களின் வருகைக்கு பின்னர் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லலே இலக்கியமாகிறது போல் உள்ளது. கதை புணையத் தேவையில்லை. சமூக ஊடகப் பதிவுகளும், முகப்பக்க சம்பவங்களும் அதையே அபரிதமாகச் செய்கின்றன. அதை அவர் அன்றே செய்தார்.

ஜீவா அவர்களின் அனுபவம் ஒவ்வொரு கால வரலாற்றையும் சொல்லும். அந்த வகையில் அவற்றை அவர் பதிவுகளாக்கி

உள்ளமை அடுத்த சந்ததியினருக்கு பெரும் வரப்பிரசாதம். 'எழுதப் படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' என அவர் எழுதிய அவரின் சுயசரிதை. அத்துடன், 'முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள்', 'அச்சுத்தாளின் ஊடாக ஓர் அனுபவப் பயணம்' என்பன அவரது அனுபவக் குறிப்புகள். இந்த அனுபவக் குறிப்புகளின் ஊடாக அவர் வாழ்ந்த கால சமூக அரசியல் வரலாற்றை அவர் பதிவுசெய்துள்ளார். இவ்வாறான பதிவுகளை பலர் செய்யத் தவறி விட்டனர் என்ற ஆதங்கமும் ஜீவா அவர்களிடம் இருந்தது. குறிப்பாக 2009 ஜனவரி அன்று வெளியான 44ஆவது இதழில் இதைப் பற்றி ஒரு குறிப்பு எழுதியுள்ளார். தமது சுய வரலாற்றை எழுத வேண்டியவர்களாக இருந்தும் எழுதாதவர்களைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனால் ஏற்பட்ட ஏற்படபோகும் சமூக இழப்புகள் பற்றி கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

மல்லிகையின் ஆசிரியர் குறிப்பும் அவரது கொள்கை வரலாறுகளே, சாதாரண மக்களின் பாடுகளுக்காக தன்னையே ஆகுதியாகியவர். தனது (1927.06.27பிறப்பு) 93ஆவது வயதில் (2021.01.23) காலமானார்.

நெடுவாழ்வரின் எழுத்தறிவு நூலைத் தட்டி:

டொமினிக் ஜீவா

'கருத்தியலையும் முந்திநிற்கும்' டொமினிக் ஜீவாவின் படைப்புலகம்.

அகரா

'கண்ணீரும் தண்ணீரும்', 'பாதுகை' எனும் டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளிலுள்ள ஒரு சில கதைகள் மீதான வாசிப்பு அனுபவமும், அதனுடாக டொமினிக் ஜீவாவின் கருத்தியல் - சமூக அறிதலுக்கும், அவரது இலக்கியப் படைப்புலகத்தை மதிப்பிடுவதற்குமான ஒரு முயற்சியாக, இக்கட்டுரையை அவதானிக்கலாம்.

தோழர் ஜீவாவின் மரணத்தையொட்டி அவரோடு நேரடியாகப் பழகிய அனுபவத்தோடும், அவரது இலக்கியப் பணியாகத் தொடர்ந்த 'மல்லிகை' சஞ்சிகையின் தொடர்ச்சியான வாசிப்பு அனுபவத்தோடும், பலர் தங்களது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்திருக்கிறார்கள்.

2000ம் ஆண்டு பாரிசில் நிகழ்ந்த 27வது இலக்கியச் சந்திப்பில் டொமினிக் ஜீவாவை சந்தித்ததிலிருந்தே எனது மல்லிகை சஞ்சிகை மீதான அனுபவம் ஆரம்பமாகியது. அதில் வெளியிடப்

பட்ட நிகழ்ச்சி - நினைவு மலரில் வெளிவந்த 'பாதுகை' எனும் சிறுகதையே முதல் முதலாக வாசித்த கதையும். இலங்கையின் தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியம் என்பதன் பொருளும், அர்த்தமும் அதன் கோட்பாடுகளும், எனக்கு புகலிடத்தில்தான் அறிமுகமானது. பிரான்சில் வாழ்ந்த எஸ்.அகஸ்தியரின் கூட்டம் ஒன்றிற்கு சென்ற போதும், எஸ்.பொவின் கட்டுரைகளைப் படித்தபோதுமே முற்போக்கு, பிற்போக்கு, இலக்கியங்கள் எனக்கு அறிமுகமானது. 1995ல் வெளியான எஸ்.அகஸ்தியரின் 'மானிட தரிசனம்' நாவலே முதலாவது தமிழ் முற்போக்கு இலக்கிய நாவலாக எனக்கு அறிமுகமானதெனக் கருதுகின்றேன்.

எனது சிறுவயது வாசிப்பு அனுபவம் என்பது ஜனரஞ்சக வாசிப்பில் தான் ஆரம்பமானது. அம்புலிமாமா, கல்கி தொடர்கதைகள், சிரித்திரன், சாண்டில்யன் நாவல்கள் உட்பட, வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவந்த நாவல்களும் அடங்கும். அக்கால வாசிப்புத் தருணத்தில் என்னை மிக அதிகமாக கவர்ந்தது, 'முகமுடி வேதாளன்' எனும் சித்திரக்கதையாகும். 'சிரித்திரன்' வாசித்து மகிழ்ந்த காலத்தில் வெளிவந்த 'மல்லிகை' எனக்கு ஏன் அறிமுகமாகவில்லை? மல்லிகையின் பிரதான கோட்பாட்டு உள்ளடக்கம் பற்றிய அறிமுகமோ, அதுசார்ந்த நட்டபுவட்டமோ எனக்கு இல்லாததே காரணமாக இருக்கலாம். இவ்வாறு இலக்கிய வாசிப்பின் ஆரம்பம் என்பது தீவிரமற்றிருப்பினும், எனது அரசியல் செயல்பாடென்பது மிகவும் தீவிரமான நடவடிக்கையாகவே இருந்தது! 1977ம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் போது பருத்தித் துறையில் இருந்த சிங்கள பேக்கரி ஒன்றை கும்பலாகச் சென்று அடித்து நொருக்கியதும், பருத்தித்துறை துறைமுகத்தோடு அமைந்திருந்த 'கஸ்டம்' காரியாலத்தை உடைத்து அங்கிருந்த ஆயுதங்களை கைப்பற்றியதுமே எனது ஒரே ஒரு தீவிர அரசியல் செயல்பாடாக அமைந்தது அது மட்டுமே..!

இலங்கையின் தமிழ் முற்போக்கு இலக்கிய முகாம் என்பது அரசியல் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் இரண்டு துருவங்களாக பிரிந்தபோதும், இலக்கியக் கோட்பாட்டின் வழியாக ஒன்றாகவே பயணித்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். அதாவது யதார்த்தவாதக் கோட்பாட்டையே இலக்கியத்திற்கான அடிப்படை நோக்காக கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதே.

"மானுட சமூகமானது இயற்கைக்கு மாறாக மேல்தட்டு, கீழ் தட்டு வர்க்கமாக பிளவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறான பிளவு

எவ்வாறு நிகழ்ந்திருக்கிறதெனும் உண்மையை கண்டறிய வேண்டும். அதற்கான ஒரு கருவியாக கலை இலக்கியச் செயல்பாடும் அமைய வேண்டும். எனவே கலை - இலக்கியத்தின் ஊடான இயல்புநிலைச் சித்தரிப்பென்பது மனித சமூகத்தில் நிலவும் 'உண்மைகளை' எடுத்துக்காட்ட போதுமானதாக இருக்காது. அந்த 'உண்மைகள்' என்பது என்ன? சமூக வளர்ச்சி, சமூகத்தின் பிரதான அங்கமான மனிதனின் இயக்கம் பற்றிய தன்மைகளையும், இவ்வாறான வளர்ச்சிப் போக்கினை அறிந்து கொண்டால்தான் 'உண்மை' புலனாகும். எனவே இவ்வாறான இலட்சியக் கோட்பாட்டை ஒரு படைப்பாளி கொண்டிருக்க வேண்டும். இவ்வாறான அடிப்படையைப் பேணாத படைப்பாக்கம் யாவும் பிற்போக்கு இலக்கியமாகவே கருதப்பட முடியும்" என யதார்த்தவாத முற்போக்கு இலக்கியம் வரையறுத்துக் கொண்டது. இவ்வாறான தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டின் தாக்கமே டொமினிக் ஜோசீ அவர்களின் ஒரு சில படைப்புக்களிலும், அவதானிக்க முடியும்.

தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டின் யதார்த்தவாதக் கோட்பாடென்பதும், இலக்கிய வளர்ச்சிப்போக்கில் நிகழ்ந்த யதார்த்தவாதச் சித்தரிப்பென்பதும் ஒன்றல்ல! தமிழில் அப்படி ஒரு இலக்கியச் சித்தரிப்பு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவே இல்லை எனலாம். தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியப் பார்வையில் யதார்த்தவாதம் என்பது மேலே குறிப்பிட்டது போன்று மானுட சமூகமானது எவ்வாறு இயங்குகிறது என்பதைக் கண்டறிந்து, அந்த முரண்பாடே மனித இயக்கத்தின் அனைத்து நெருக்கடிகளுக்கும் பிரதான காரணமாகும்! எனவே அந்த மேல் - கீழ் முரண்பாட்டை நீக்க வேண்டும்! அவ்வாறான முரண்பாடும் தன்மைகளையும், அதனை நீக்கும் இலட்சிய நோக்கில் அமைந்திருக்க வேண்டியதாகவே கலை - இலக்கியப் படைப்பாற்றலிலும் நிகழவேண்டும்! அதுவே முற்போக்கு இலக்கியம்!

பிரத்தியட்சமான (perception) கருத்து நிலையில், ஊகத்தின் அடிப்படையில், கற்பனைப் போக்கில், தனிமனித உணர்வுகளை சித்தரிக்கும் படைப்புக்கள் அனைத்தும் பிற்போக்கான இலக்கிய வடிவம், எனும் தீர்ப்பு வழங்கிய வரலாற்றையும் நாம் முற்போக்குத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனப்போக்கில் அறிந்திருக்கின்றோம்.

உதாரணத்திற்கு செ.கணேசலிங்கனின் 'செவ்வானம்' நாவலுக்கு பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் எழுதிய மிக நீண்ட

முன்னுரையில் இவ்வாறு அவதானிக்கலாம்: “ஒரு மனிதனையோ, சிலரையோ தத்ரூபமாக அதாவது இயற்பண்பு குன்றாதவகையில் வர்ணிப்பது யதார்த்தமன்று. அத்துன்பத்தின் காரணமும், அக் காரணிக்குரிய வரலாற்றுச் சூழமைவும், துன்பத்தால் பாதிக்கப் பட்டுள்ள மனிதரின் உணர்வுக் கோலங்களுமே பிரச்சனையின் உள்ளியல்பைத் தெளிவுறுத்துவன. யதார்த்தநெறி இதனையே செய்கிறது. வரலாற்றுக்கும் இந்நெறிக்குமுள்ள பிணைப்பு இதனாற் பெறப்படுகிறதல்லவா? ‘இயற்பண்பு வாதம்’ வரலாற்றுணர்வு சாராத மையாலேயே எதிர்காலத்தைக் கருத்திற்கொள்ளாது போகிறது. போக வும், முன்னேற்றம், வளர்ச்சி, விமோசனம் முதலியவற்றிற்கு அர்த்தமும் அவசியமும் அற்றுவிடுகிறது. புதுமைப்பித்தன் போன்றோருக்குத் ‘துன்பம், நம்பிக்கை வரட்சி முடிவற்ற சோகம்’ ஆகியனவே வாழ்க்கையின் நியதியாகத் தோன்றுகிறது. பொதுப்படையாகக் கூறுமிடத்து இயற்பண்பு நெறியும் யதார்த்தவாதமும் முதலாளித்துவ சமுதாயத்திற் பிறப்பனவே. முன்னது ‘வாழ்க்கை முட்களில் விழுந்து இரத்தம் கக்கும் சோக உள்ளங்களின்’ துன்ப இயற்கைக் கோட்பாடு. பின்னது சமுதாய முரண்பாடுகளும் அவற்றிற்கு காரணமான பௌதீக நிலைமைகளுமே வாழ்க்கையின் தன்மைக்குக் காரணமெனக் கண்டு துன்பமே இயற்கையென்னும் சொல்லை மாற்ற முயலும் உள்ளங்களின் நம்பிக்கைக் குரல்”. என ‘செவ்வானம்’ நாவலில் சித்திரிக்கப்பட்ட மனிதர்களுக்கும், அந்நாவலின் உள்ளடக்கக் கோட்பாட்டிற்குமான நியாயத்தை வழங்கியிருப்பார்.

1956க்குப் பின்பான, பண்டாரநாயக்கவின் ஆட்சிக்காலத்தை இலங்கையின் தேசிய முதலாளித்துவ ஆட்சிக்காலமென வர்ணிக்கப்பட்டது. அவ்வதிகார சக்திகளின் பங்காளிகளாக செயல்பட்ட ஒருதரப்பு இடதுசாரிகள் மீதான விமர்சனமாகவும், ‘செவ்வானம்’ நாவலின் பிரதான பாத்திரங்களான நாகரத்தினம் - இந்திரா, மாலினி - பொன்னையா எனும் பாத்திரங்களின் வர்க்க உணர்வுகளை சித்திரிப்பதை மையமாகக் கொண்டிருப்பதாலேயே, அந்நாவல் தமிழ் முற்போக்கு இலக்கிய முகாமின் உச்சத்தில் கொண்டாடப்பட்டிருந்தது. ‘செவ்வானம்’ என்பது போலியானது அது உண்மையைப் பிரதிபலிப்பதல்ல. எனும் விளக்கமளிக்கும் பொன்னையா எனும் முற்போக்கான ஒரு பாத்திரம். அவரின் காதலுக்காக ஏங்கும் மாலினி எனும் பாத்திரத்தின் காதலை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததற்கான காரணத்தை இவ்வாறு கூறுகிறது:

“வர்க்க உணர்ச்சி ஒன்றில் மட்டுமே எனக்கு நம்பிக்கை யுண்டு நீலக்கடல் போன்று நிலையானது அது ஒன்றுதான். மக்க ளிடையே வர்க்க உணர்வால் ஏற்படக்கூடிய ஒற்றுமையும் நெருக் கமும் நீ நம்பும் காதல் உணர்வால் ஏற்பட்டுவிடாது. அதனால் தான் உனக்கும் எனக்கும் நிலையான பந்தம் ஏற்படுவற்கு இட மேயில்லை. நீ நம்பும் காதல் உணர்ச்சியைக் காட்டித் தொழி லாளியாகவே வாழ விரும்பும் என் வர்க்க உணர்ச்சியை அழிக்கப் பார்க்கிறாய். அது இந்த யுகத்தில் நடவாது. உன் இரத்தத்தோடு ஒட்டிய பூர்சுவா உணர்வுகளையும் என்னால் அத்தனை விரைவில் களைந்துவிட முடியாது..! நீ உன் இளமையும் அழகும் மறையுமுன் உன் பூர்சுவா உணர்ச்சிகளைத் திருப்திப்படுத்தத்தக்க பணக்காரன் ஒருவனைப் பார்த்துக் கட்டிக்கொண்டு உல்லாசமாய் வாழப் பார்..!” என இரத்தமும், தசையும், உணர்ச்சியும் அற்ற ரோபோக்களின் (Robot) வாழ்க்கைச் சித்திரத்தையே ‘செவ்வானம்’ நாவலில் என்னால் தரிசிக்க முடிந்தது. மனித சமுதாயத்தின் முரண்களை அவிழ்க்கும் முற்போக்கு நாவலாக ‘செவ்வானத்தை’ கருதிய பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களோடும் இடறுகின்ற நிலை வருகிறது.

ஆனால் அவரது ‘ஒப்பியல் இலக்கியம்’ எனும் கட்டுரைத் தொகுப்பை படிக்கின்றபோது அவரது பன்முகப்பட்ட ஒப்பியல் ஆய்வை எண்ணி வியக்கவே செய்கிறேன். மெசபட்டோமிய, கிரேக்க, இந்தியத் தொன்மைக் காப்பியங்களில் காணப்படும் நெருக்கத்தையும், திருக்குறளை எவ்வாறு புரிந்து கொள்ள வேண்டும் எனும் புரிதலை எனக்குள் தெளிவாக்கியது கைலாச பதி அவர்களின் ‘ஒப்பியல் இலக்கியம்’ எனும் அக்கட்டுரைத் தொகுப்பு. ‘பண்டைய இந்தியா’ எனும் டி.டி. கோசாம்பி அவர்கள் எழுதிய நூலில் சிந்து நகரங்களான, ஹரப்பா, மொகஞ் சோதாரோ நாகர் கங்களின் விபரங்கள் செறிந்திருக்கிறது. அதில் மெசபட்டோமிய, நாகரீகங்களுக்கும், இந்திய தொன்மை பண்பாடுகளுக்கும்மான தொடர்புகளை, தொல்லியல் ஆய்வுப் பொருட்களோடு ஒப்பிட்டு அதன் நெருக்கத்தை கண்டடைகிறார். இவ்வாறான டி.டி. கோசாம்பி அவர்களின் ஆய்வுக்கட்டுரைகளுக்கும் போராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களின் ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வுகளுக்கும் உள்ள தொடர்புகள் மிகவும் அவதானிக்கப்பட வேண்டியது.

இலக்கியம் உட்பட அனைத்துவகையான நவீன வாசிப்பிலி ருந்து மீண்டெழும் தேடலுள்ளவர்களால் தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியப்

படைப்புக்களையும், அதன் படைப்பாளிகளையும் அவர்களது முக்கியத்துவத்தை அவதானித்து மதிப்பிடவேண்டிய பொறுப்பு இருப்பதாகவே உணருகின்றேன்.

இந்த மதிப்பீட்டிற்கான அடிப்படையாகக் கருதவேண்டியது, மனிதர்கள் காலத்திற்கும், சூழலுக்கும் உட்பட்டவர்கள் என்பதையே.

முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகள் என்பவர்களே அனைத்து வகையான சமூக ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகிவந்த விளிம்புநிலை மனிதர்களின்பாலான கரிசனையில் விழித்துக் கொண்டவர்கள். அவர்களது இடதுசாரிய அரசியல் கோட்பாடே அதற்கான பின்புலமாகவும் அமைந்தது. இவ்வாறு தீண்டாமைக் கொடுமைகளின் நேரடி அனுபவங்களை எதிர்கொண்ட படைப்பாளிகளான கே.டானியல், என்.கே.ரகுநாதன், தெனியான், நந்தினி சேவியர் போன்றவர்களின் பாதையில் பயணித்தவர்தான் டொமினிக் ஜீவாவும்.

இவர்களுக்கு மத்தியில், அரசியல் சார்புநிலையானது வெவ்வேறாக அமைந்திருந்த போதிலும் படைப்பிலக்கியக் கோட்பாட்டுப் பாதை என்பது ஒன்றாகவே இருந்தது.

அதாவது, இவர்களது இடதுசாரிய அரசியல் இரண்டு பாதையாக பிரிந்திருப்பினும். இவர்களது இலக்கியக் கோட்பாட்டுப் பார்வையானது ஒன்றாகவே இருந்தது. 'இலக்கிய ஜனநாயகத்தைத் தனக்கு சரியென்று படும் உலகநோக்கின் அடிப்படையில் நிறுவுவதுதான் எழுத்தாளனின் கடமை. அக்கடமையை எழுத்தாளன் நிறைவேற்ற வேண்டுமென வாசகன் எதிர்பார்ப்பது அவனது ஜனநாயக உரிமை' என அரசியல் பாதையில் எதிர்த்த திசையில் நின்றவரான பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களும் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டில் ஒரே பார்வை கொண்டவராகவே இருந்தார். (நா.பார்த்தசாரதியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'தீபம்' சிற்றிதழுக்கு வழங்கிய நேர்காணலில்).

சமூகப்பார்வை, அப்பார்வைக்கான பின்புலமான கோட்பாட்டுப் பார்வையில் இலக்கியம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. முற்போக்கு இலக்கியத்தினரின் அடிப்படையும் இலட்சியமும் இவ்வாறே அவர்களது இலக்கியப் படைப்பாற்றலின் வெளிப்பாடாகவும் இருந்தது. ஆயினும் அவர்களது மனிதாபிமான, மனிதநேயப் பார்வையானது அடித்தள மக்கள் மீதான கருசனையுடனும், அவ்வாறான விளிம்புநிலை மாந்தர்களையே அவர்களின் இலக்கியப் படைப்பின் நாயகர்களாகவும் முன்னிறுத்தினார்கள். இந்த அடிப்படைப் புரிதலுடனான

மதிப்பும் மரியாதையும் மிகுந்த ஒரு விமர்சனப் பார்வையாகவே டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகளை வாசித்துப் புரிந்துகொள்கிறேன்.

டொமினிக் ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' தொகுப்பிலுள்ள சில சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கமும் இலட்சியவாத நோக்கில் சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். 'இவர்களும் - அவர்களும்' எனும் சிறுகதையில், இரண்டு முதலாளிகளிடம் கார் டிரைவர்களாக மணியம், கந்தையா என இருவர் பணிபுரிகிறார்கள். தமது முதலாளிகள் தமது சுயநலன்களின் நிமித்தமாக முரண்பட்டு நிற்கையில், தமது முதலாளிகளின் சார்பு நிலையில் நின்று மணியமும், கந்தையாவும் தமக்குள் முரண்பட்டுப் பகைத்துக் கொள்கிறார்கள். முதலாளிகள் பின்பு தமது சுயநலன் காரணமாக நட்பாக இணைகின்றபோது, தொழிலாளிகளாக இருந்த மணியமும் கந்தையாவும் நாம் ஏன் அவர்களுக்காக எமக்குள் முரண்பட்டோம் என சிந்திக்கின்றார்கள். இதனை டொமினிக் ஜீவா: "அவர்கள் அவர்கள்தான், இவர்கள் இவர்கள்தான்," எனும் வர்க்கப் புரிதலின்மையே தொழிலாளிகள் முரண்படுவதற்கு அடிப்படை என வாசகர்களுக்கு எடுத்துரைக்கின்றார்.

'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' எனும் கதையில், கள்ளுச்சீவும் தொழிலாளியான பண்டாரி என்பவன் அத்தொழிலைத் தொடர்ந்து செய்ய முடியாது போன சமூக நெருக்கடியால் ரிக்ஷா தொழில் செய்து வருகின்றான். அவன் ஒரு நாள் சாப்பிடும்போது தொண்டை அடைத்துக் குடிப்பதற்கு நல்ல தண்ணீர் இல்லாது அவதிப்படுகின்றான். இவர்களது குடியிருப்பை அண்டி குடிநீர் இருப்பதில்லை. அம்மன் கோவில் கிணற்று நீரே குடிப்பதற்கு உகந்தது. பண்டாரியின் சமூகத்திற்கு அக்கிணற்றில் தண்ணி அள்ளிக் குடிப்பதற்கு உரிமையில்லை. இருப்பினும் தண்ணீர் அள்ளுகின்றான் பண்டாரி. பஸ் கண்டக்டர் சாமிநாதன் என்பவர் பண்டாரி தண்ணி அள்ளுவதைப்பார்த்து இவ்வாறு கொதித்தெழுகின்றார்:

"நளவன் நளப் பண்டாரி அம்மன் கோயில் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிவிட்டான். கிணற்றைத் தீட்டுப் படுத்திவிட்டான். நளப் பயலின் துணிச்சல் என்ன? மேல் சாதிக்காரர்களின் வீரத்திற்கு எதிராக விடுக்கப்பட்ட சவால். அவர்கள் முகத்தில் பூசப்பட்ட அவமானம்! எவ்வளவு! எவ்வளவு!" எனக் கொதித்தெழுந்து, பண்டாரியின் வீடும் எரித்து சாம்பலாக்கப்பட்டது.

இவை நடந்து ஒரு மாதம் கடந்து கண்டக்டர் சாமிநாதனின் பஸ் ரெயிலுடன் மோதியதால் சாமிநாதன் படுகாயத்திற்குள்ளாகி மயங்கிய நிலையில் இருப்பதை பண்டாரி காண்கிறான். பலரும் அக்காட்சியை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது பண்டாரி சாமிநாதனை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்ததும் அல்லாது, இரத்தம் கொடுத்து சாமிநாதனின் உயிரையும் காப்பாற்றுகிறார். உயிர் பிழைத்த சாமிநாதன் பண்டாரியைப் பார்த்து:

“சொல்லு பண்டாரி, ஏன் எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தந்தாய். நான் கொடியவன், தீயவன், உன்னை மிருகமாக அடித்தேன்! நீ இருந்த வீட்டை எரித்தேன். நான் நாயிலும் கடையன் ஏன் இந்த நாய்க்கு உதவினாய்?” வார்த்தைகள் முடியவில்லை.

சாமிநாதனுடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகிற்று! கரை புரண்டு வழிந்தது. அவனுடைய கரங்களை பற்றிக்கொண்டு,

“சொல்லு பண்டாரி சொல்லு.” என்று கெஞ்சாக் குறையாகக் கேட்டான்.

பண்டாரியிடம் ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிர்ந்தது. மிகவும் தெளிவான குரலில் அவன் அமைதியாகச் சொன்னான்:

“நானும் மனிதன். நீயும் மனிதன். நீயும் நானும் தொழிலாளிகள்.”

அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து நின்ற நர்ஸின் கண்களிலே கூட!!

இவ்வாறு ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ எனும் கதையையும் டொமினிக் ஜீவாவால் வர்க்க முரண்பாட்டுப் பார்வையாக முடித்து வைக்கப்பட்டது”

தமிழ் முற்போக்கு இலக்கிய விமர்சகர்களான கைலாசபதி, சிவத்தம்பி இருவருக்குமிடையில் அரசியல் நடைமுறைச் சித்தாந்தக் கோட்பாட்டில் முரண்பாட்டு நின்றபோதும். இலக்கிய விமர்சனக் கருத்து நிலையில் நெருக்கமானவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அதேபோன்று தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகளான கே.டானியலும், டொமினிக் ஜீவாவும் அரசியல் கருத்து நிலையில் வேறுபட்டிருப்பினும் படைப்பிலக்கியக் கோட்பாட்டில் மிக நெருக்கமாகவே இருந்திருப்பதை அவர்களது ஒரு சில சிறுகதைச் சித்திரிப்புகள் ஊடாக அவதானிக்க முடிகிறது. டொமினிக் ஜீவாவின் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ கதையின் இலட்சியவாதச் சித்தரிப்பைப் போன்றதே கே. டானியலின் ‘வள்ளி’ எனும் சிறுகதையும்

‘வள்ளி’ எனும் பிரதான பாத்திரம் உயர்த்தட்டு ஒடுக்குமுறைச் சாதியச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர். ஆனால் மிகவும் வறுமை நிலையில் வாழ்பவர். உயிர் நீங்காது சேடம் இழுத்து அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் உயிர்களுக்கு வள்ளிக் கிழவியின் கையால் ஒரு சொட்டு பாலூற்றினால் சேடமிழுத்துக் கொண்டிருக்கும் உயிர்கள் அமைதியாக அடங்கிவிடும். அதனால் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் உயிர்களை அமைதியாக உயிர் நீக்குவதில் கைராசியுடையவர் எனவும் போற்றப்படுபவர். ஒரு நாள் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த வள்ளிக் கிழவியும் வீதியில் விழுந்து உயிர் நீங்காது சேடமிழுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது அக்கிழவியை யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. குறிப்பாக அவரது சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களே வள்ளிக் கிழவியைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. ஆனால் வீதியில் சென்ற கள்ளுச்சீவும் தொழிலாளி ஒருவன் கிழவியை தனது மடியில் அமர்த்தி தனது குடுவையில் இருந்த கள்ளின் ஒரு சொட்டை வள்ளிக் கிழவியின் வாயில் ஊற்றி கிழவியின் உயிரை நீக்கி அமைதிப்படுத்துகிறார். இங்கு இருவருக்கும் இடையிலான நெருக்கத்திற்கு சாதி என்பது குறுக்கீடாக இருப்பதில்லை. அவர்களது தொழிலாளி எனும் வர்க்க உணர்வே அவர்கள் மீதான நெருக்கத்திற்கு காரணம் என்பதை இலட்சிய நோக்காக முன்வைக்கப்படுகிறது. டொமினிக் ஜீவாவின் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ கதையின் இலட்சிய நோக்கிற்கும் கே. டானியலின் ‘வள்ளி’ கதையின் இலட்சிய நோக்கமும் ஒன்றுதான். இது படைப்பாளிகளின் விருப்பே இலட்சிய நோக்காக, செயற்கை முறையாக கதைகளில் திணிக்கப்படுபவை.

‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ தொகுப்பிலுள்ள மிகுதிக் கதைகள் அனைத்தையும், முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டு நிலைக்கு மாறாக, ‘பிற்போக்கு இலக்கியம்’ எனும் ‘இயற்பண்பு வாது’ சித்தரிப்பாக அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கமுடியும். டொமினிக் ஜீவா இவ்வாறான கோட்பாட்டு விமர்சன அறிவுத்துறையினரிடமிருந்து தனது படைப்பாற்றலுடாக வேறுபடுகின்றார். அவர் தனது ‘சிலுவை’ எனும் சிறுகதையில்:

“எழுத்தாளன் ஜாதியில் குயவன், பாத்திரங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறான். நான் படைத்த பாத்திரங்களோ பல நூறு. என் பாத்திரங்கள் வெறும் மண்பாண்டங்களா? கிடையாது! சதையும், நாரும், எலும்பும், ரத்தமும் கொண்டு உயிருடன் நடமாடியவை, அவை. பாத்திரங்களின் மன உணர்ச்சிகளை ஆசைகளை, விருப்பங்களை,

எழுச்சிகளை மக்கள் முன்வைத்து, அவர்களை மக்களுடன் மக்களாக நடமாட விட்டிருக்கிறேன் அன்றாட வாழ்க்கையில் நான் எத்தனையோ பேர்களைச் சந்தித்ததுண்டு. அவர்களில் அநேகரிடம் பேசி இருக்கிறேன்; பழகியிருக்கிறேன்; மனந்திறந்து கதைத்திருக்கிறேன். இவர்களில் சிலரை அடிக்கடி தினசரி சந்திக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. நிர்ப்பந்தமும் இருக்கிறது. இது தவிர்க்க முடியாத சங்கதிதான்...” என இக்கதையின் பாத்திரத்தினூடாக அழுத்தம் கொடுக்கிறார்.

எவ்வளவுதான் தமிழ் முற்போக்கு கோட்பாட்டு நிலையில் அணுக்கமாக இருந்தாலும், ஒரு கலைப் படைப்பாளியால் கதா பாத்திரங்களை இயந்திரத்தனமாக சித்தரிக்க முடியாதென்பதை டொமினிக் ஜீவாவின் பல கதைகள் மூலமாக நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். டொமினிக் ஜீவா அறிவுத்துறைசார் விமர்சகராகத் தொடர்ந்தவர் அல்ல. சமூகத்தின் அநீதிகளை காண்பவராகவும் அவ் அநீதிக்குள்ளாகும் விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வை அவதானிப்பவராகவும் இருந்திருக்கிறார். அதனாலேயே அம்மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் சம்பவங்களை தனது அனுபவத்தினூடாக இலக்கியப் படைப்புக்களாக சித்தரித்திருக்கிறார்.

‘முற்றவெளி’ எனும் சிறுகதையின் முதன்மைப் பாத்திரம் சின்னக் குட்டியன் எனும் மாடு மேய்ப்பவன். அவனது தொழில் ஊரவர்களின் மாடுகளை மேய்ப்பதற்காக கொண்டு செல்வது. அவன் கால் ஊனமுற்றவன். அவன் மேய்ப்பதற்காக கொண்டு சென்ற பசுமாடு ஒன்றும் நிறை மாதம். அவனது மனைவி தையலம்மை. அவளும் நிறைமாதம். முதற் பிரசவத்திற்காக தயார் நிலையில் இருப்பவன். சின்னக்குட்டியன் மேய்ப்பதற்காக கொண்டு சென்றதில் நிறைமாதமாக இருந்த ‘கட்டச்சி’ எனும் மாடு குட்டி ஈணுகிறது. அதே நேரம் தனது மனைவி தையலம்மையும் ‘ஈன்றெடுத்தாள்’ எனும் தகவலும் சின்னக்குட்டியனை வந்தடைகிறது. புத்திர பாசம் அலைக்கழித்து வீடு செல்கிறான். இறுதியில் கதையை ஜீவா இவ்வாறு நிறைவு செய்கிறார்:

“...அவனது வாரிசாக, அவனை நினைவூட்டி அவனது குலக் கொழுந்தாய், சந்ததியின் தனித்துளிராய் பிஞ்சக் கைகளை உயர்த்தி, விரித்து, விரல்களைப் பரப்பி, கால்களை மாறி மாறி உதைத்துக் கொண்டு கிடக்கும் அந்தப் பச்சை மண்ணைத் தூக்கி ஆவல் நிறைந்த பார்வையால் ஆராய்ந்து பார்க்கிறான். கை வருடி, வருடி எதையோ மனதிற்குச் செய்தியாக அறிவிக்கின்றது.

அவனது நெஞ்சை நிறைத்து அதுவரை அவனது நெஞ்சினை அரித்து வந்த மனப் பிராந்தியைப் போக்கிவிட்டதா, அந்தச் செய்தி?

அதோ அவனது முகத்தில் இழையும் சந்துஷ்டி ரேகைகளும் புன் முறுவலும் பின்பு எதைத்தான் புலப்படுத்துகின்றன?" என்பதோடு கதை நின்றிவிடுகிறது. சொற்கள் மௌனித்து விடுகிறது. ஆனால், வாசகர்களின் உணர்வை, தேடலை கதையின் நிறைவுச் சட்டகத்திற்கு அப்பாலும் கொண்டு செல்கிறது. சின்னக்குட்டி யனின் குழந்தை ஊனம் அற்றதெனும் சொல்லப்படாத சித்தரிப்பானது, வாசக மனதை நிரப்பிவிடுகிறது.

இத்தொகுப்பின் 'கரும்பலகை' எனும் இறுதிக்கதையும் 'முற்ற வெளி' கதையோடு நெருக்கமானதே. இதிலும் கால் ஊனமான வாத்தியாரின் மன உணர்வோடு பின்னப்பட்ட சிக்கலை அவிழ்க்க வேண்டிய தருணத்தை படைப்பாளியான டொமினிக் ஐவா வாசக ரிடமே ஒப்படைக்கின்றார்.

வகுப்பிற்கு வரும்போது வாத்தியாரைப் போன்று ஒரு கேலிச் சித்திரம் கரும்பலகையில் வரையப்பட்டிருக்கிறது. அதை யார் வரைந் தது எனும் விசாரணையில் மனோகரன், மாணிக்கவாசகன் எனும் இரு மாணவர்கள் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள். அதில் மனோகரன் தண்டனைக்குள்ளாகின்றான். இறுதியாக உண்மை அறிந்ததும்:

“கந்தவனம் வாத்தியார் சிலைபோல நிலையாய் நிற்கிறார். அவரது கால் ஊனம். அவர் உள்ளத்தை என்னமோ உறுத்தவே யில்லை” என இரண்டு வரியுடன் கதை நின்றிவிடுகிறது.

அந்த வாத்தியாரின் மனதிற்குள் வாசகர்களே நுழையவேண் டியிருக்கிறது. உண்மை அறியாது மனோகரனுக்கு தண்டனை வழங்கியதால் வாத்தியாரின் கால் மட்டுமல்ல, அவரது மனதும் ஊனமாகியதை வாத்தியாரின் மனதிற்குள் நுழைந்து எம்மை ஊகிக்க வைக்கிறது 'கரும்பலகை'

'பாதுகை' தொகுப்பிலிருந்து

'பாதுகை' எனும் கதைக் கருவின் தோற்றத்திற்கு தூண்டுதலாக இருந்த முத்து முகமது எனும் செருப்புத் திருத்தும் தொழிலாளி யின் முன்னுரையோடு, 'பாதுகை'த் தொகுப்பு வெளிவந்திருப்பது ஒன்றே போதுமானது. இத்தொகுப்பை கொண்டாடுவதற்கு, கதை யின் சித்தரிப்பும் மிக லாவகமானது. காலையில் நேர்ந்த தனது

நெருக்கடியான சூழலின் நினைவுத்தூண்டலாக கதை சித்தரிக் கப்படுகிறது:

“புத்தம் புதிய நீலநிறக் கார் ஒன்று காலோரம் ஊர்ந்துபோய் ஒழுங்கை முகப்பைத் தாண்டி, சற்று அப்பால் தள்ளி நின்றது. இரண்டு நாகரீக நாரிமணிகள் காரிலிருந்து ‘பொத், பொத்’தென்று தார் ரோட்டின் முதுகு நெளியும் படியாகக் குதித்தனர். பராக்குப் பார்த்தவாறே, சிரிப்புச் சிதறிய வாயைத் திறந்து தமக்குள் தாமே குசுகுசுத்தனர்.

உதட்டுச் சாயப் பகைப்புலத்தில் பற்கள் பொய்ப் பற்களைப் போல மின்னின. ஒருத்தி பக்கத்திலுள்ள ‘ஷ’ பாலஸிற்குள் நுழைந்தாள்! என்பதாக தொடரும் சித்திரப்பில் அன்று காலையில் நிகழ்ந்த அச்சம்பவம் முத்து முகமதுவின் நினைவுக்குள் மோதிக்கொள்கிறது. நாகரீகமான பெண்கள் அணியும் ஒரு சோடி செருப்பை சில நாட்களுக்கு முன்பு திருத்துவதற்காக முத்து முகமதுவிடம் ஒருவர் கொடுக்கிறார்.

“ஒரு நிமிடத்தில் திருத்தி தந்துவிடுகிறேன் இருங்கோ” என முத்து முகமது சொல்லும்போது,

“எனக்கு இருக்க நேரமெங்கே கிடக்கு? உதாலை சுத்திக் கொண்டு வாறன் கெதியாப் பார்த்து முடிச்சவையன்” என செல்கிறார்.

அவர் ஒரு சிங்கப்பூர் பெஞ்சினியர் எனவும் எமக்கு நினைவூட்டப்படுகிறது. அந்த இடம் ஒரு ‘செம்மாந்தெரு’ எனும் சாதிப்பெயரால் முன்பு அழைக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே அந்த சிங்கப்பூர் பெஞ்சினியர் ஒரு நிமிடம் கூட அந்தக் கடைக்குள் இருப்பதற்கு என்ன தடையாக இருந்திருக்கும் என்பதையும் டொமினிக் ஜீவா எமக்கு உணரத் தூண்டுகிறார்.

போனவர் திரும்பி வரவில்லை நாட்கள் கடக்கின்றன. முத்து முகமதுவின் மனம் அலைகிறது. தனது மனைவிக்கு நிக்காஹ் செய்து முதல் முதலாக கொடுக்கும் பரிசாக சிங்கப்பூர் பெஞ்சினியர் திருத்துவதற்காக கொடுத்த செருப்பை நன்றாக அழகுபடுத்தி பரிசாக தனது மனைவிக்கு கொடுத்துவிட்டான். அன்று காலை திருத்தக் கொடுத்தவர், முத்து முகமதுவின் முன்னால் நிற்கிறார்.

“தவணை தப்பிப் போச்சானால் செருப்பு இங்கே இருக்காது வெளியில குப்பை கூடைக்கே எறிஞ்சிருப்பம்.” என்கிறான் முகமது.

கொடுத்தவர் அதை நம்ப மறுக்கிறார். உம்மாவைக் கொண்டு, வாப்பாவைக் கொண்டு, ஆண்டவனைக் கொண்டு சத்தியம் பண்ணும்படி கேட்கிறார், தான் அதை எறிந்துவிட்டதாக முத்து முகமதுவும் அவ்வாறே சத்தியம் செய்கின்றான். அந்த உழைப்பாளியின் உயிர் நாடி அறிந்த அந்த சிங்கப்பூர் பெஞ்சினியர் முத்து முகமதுவின் தொழிலான செருப்பின் மீது சத்தியம் பண்ணும்படி கேட்டதும், அவனது உயிர் சிங்கப்பூர் பெஞ்சினியரின் கையில் மாட்டிக் கொண்டதை எம்மால் உணரமுடிகிறது.

“முடியாது” என்பதற்கு அடையாளமாக அவன் தலை அங்கு மிங்கும் ஆடி, அசைந்து மறுப்புத் தெரிவித்தது.

“ஏலாது அதைக் கொண்டு நான் சத்தியம் பண்ண மாட்டேன்” என்றான் முத்து முகமது, என்பதோடு கதையை நிறுத்திவிடுகிறார் டொமினிக் கஜ்ஜி.

இந்தக் கதையின் தொடர்ச்சியை வாசகர்களின் அனுபவமே வளர்த்துச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சம்பவம் எவ்வாறு முடிவடைந்திருக்க வேண்டும் என்பதை வாசகர்கள் தம் அக உணர்வின் ஆளுமைக்கேற்ப விரித்துக்கொள்ள முடியும். இதைத்தான் படைப்பாளி தன்னை இறக்க வைத்து, வாசகர்களின் படைப்பாற்றலையும் கிளர்த்தி விடுகிறான் என்பது.

‘நகரத்தின் நிழல்’ டாக்ஸித் தொழில் மாற்றித்தினால் பாதிக்கப்படும் மரபுத் தொழிலான ரிக்ஷா இழுக்கும் தொழிலாளியின் கதை. அதனை அன்றும், இன்றுமான நினைவுகளாகவும், ஒரு முற்போக்கு இடதுசாரியின் பார்வையாகவும் முன்வைக்கப்படுகிறது. இந்த நிலை மாறும் காலத்தை அவதானிக்கும் இடதுசாரி இவ்வாறெல்லாம் குழம்புகிறார்:

“இரக்கம் என்பது கண்ணீர். ஒரு கணத்தின் வெடிப்பில் தோன்றி உலர்ந்துவிடுகின்றது. இரக்கத்திற்குப் பதிலாக வர்க்க ரீதியான இரத்ததான யாகம்தான் தொழிலாளிகளின் முழு வாழ்க்கையை யுமே மாற்றியமைக்கும், என்று நான் நம்பும் தத்துவ விளக்கத்தில் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை” எனவும் சிந்திப்பவர் தொடர்ந்து இப்படியும் சிந்திக்கின்றார்:

“இதென்னடா, காலங்காத்தால வம்பை விலைக்கு வாங்கியிருக்கிறேன்! இதுகளுக்கு எப்படி குடுத்தாலும் அண்டாது! என்று என் பரம்பரையான மத்தியதரவர்க்க உணர்வு ஒருகணம் தலை நீட்டி எட்டிப் பார்த்தது” என அன்றைய காலத்து நினைவுகளோடு

சமகால நவீன மாற்றத்தின்போதும் பழைய ரிக்ஷா தொழிலாளி தனது தொழிலை மதிப்புடன் பேணுவதை ‘நகரத்தின் நிழலால்’ புலப்படுத்துகிறார் டொமினிக் ஜீவா.

பருத்தித்துறை நகரத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஒரு பஸ்கண்டெக்டர். அவர் பெயரில்லாத ஒரு பாத்திரம். தான் செய்யும் தொழில் அனுபவத்தில் காணும் சமூகத்தையும், சமூகத்தின் உணர்வுகளையும், வேறுபாடுகளையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், போட்டி பொறாமைகளையும் பிரதிபலிப்பதான ஒரு சமூகச் சித்திரத்தை வழங்குகிறார் ‘தாளக் காவடி’ எனும் கதையூடாக.

‘பாவச் சலுகை’ எனும் கதையில்: திருச்செல்வம் மாஸ்டர் தனது மருமகன் ராஜேஸ்வரனை ஆஸ்பத்திரியில் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறார். கொழும்பிலிருந்து கலவரத்தில் தப்பி வந்த நடேசலிங்கம் தனது மகளை அதே ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருக்கிறார். இருவருக்கு மிடையில் அறிமுகமாகி சமூக உரையாடல் நடக்கிறது. நடேசலிங்கத்தின் அலப்பறை தாங்காத திருச்செல்வம்:

“இப்ப உங்களுக்கு ஒரு கரைச்சலும் இல்லைத்தானே? ஊரோட வீடு, ஊரோட வேலை இனித்தான் ஒரு கரைச்சலும் இல்லையே?”

“கரைச்சல் இல்லையா?... அதையேன் கேக்கிறீங்க! சிங்களவனிட்ட அடிவாங்கி ஓடிவந்தது கூட எங்களுக்கு பெரிசில்ல; எங்கட ஊரில் எங்களை நாலுசனம் மதிக்கவில்லையெண்டால்! கொழும்பிலிருந்து கப்பலேறி ஓடி வந்தது மாதிரி, இஞ்சையிருந்து நாங்கள் எங்கை ஓடுகிறது?”

“ஆத்திரப்படாமல் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கோ! என்ன ஊரில் நடந்தது?” இவ்வாறு நடேசலிங்கம் எனும் பாத்திரம் பாடசாலைகளில் எளிய சாதிகளோடு ஒன்றாக தனது பிள்ளையும் படிப்பதன் சாதியச் சங்கடத்தை விபரித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்.

இடையில் கதைசொல்லியான டொமினிக் ஜீவா இப்படி மனம் வெதும்புகிறார்:

“குழந்தைகளுக்குத்தான் பெயரே உச்சரிக்க முடியாத சில நோய்கள் வரும். அதைப்போல, புரிந்துகொள்ளவே முடியாத சமூக நோய்தானா இதுவும்?”

நடேசலிங்கத்தின் இவ்வாறான கதைகளால் திருச்செல்வம் ஆவேசமடைகிறபோது:

“அதுசரி உங்களுக்கேன் இவ்வளவு கோபம் வருகிறது?”

“நீர் சொல்லுற அந்த எழிய சாதியான்தான் நானும்!”

நடேசலிங்கத்துக்கு தூக்கிவாரிப்போடுகிறது. ‘வெறும் புற்று என்ற நினைப்பில் விளையாடப்போக, நாகம் துரத்திய மன அவஸ்தை!’ என கதைசொல்லி நடேசலிங்கத்தின் மீது பரிதாபத்தைக் காட்டுகிறார். இருப்பினும் நடேசலிங்கம் எனும் சாதியக் கருநாகமானது:

“என்ன இருந்தாலும் கண்டசாதிகளும் ஒண்டாய்ச் சேர்ந்து படிக்கிற இடத்துக்கு என் பிள்ளையை அனுப்பமாட்டேன்” என விஷத்தை உமிழ்ந்தது.

“அதுசரி, கண்டசாதிகளும் இருக்கிற, படுக்கிற ஆஸ்பத்திரியில் மாத்திரம் உங்கட பிள்ளையக் கொண்டந்து போடுங்க” என்றான் திருச்செல்வம்.

வீரிட்டு பயங்கரக் கனவிலிருந்து எழுந்தவள் போல அலறுகின்றாள், வாசந்தி (நடேசலிங்கத்தின் மகள்)

வெள்ளைக்கார மதர் ஓடிவருகின்றாள். பிள்ளையைத் தாய்மைப் பரிஷடன் அணைக்கிறாள். அந்த வெள்ளைத் தோலின் அணைப்பில் வாசந்தியின் கறுப்புத் தோல், தாய்மைச் சுகம் கண்டு, அழுகை தணிகின்றது.

மீண்டும் தூங்குகின்றாள்.

நகர்ந்து வந்த மதர் திருச்செல்வத்தின் மருமகனின் படுக்கையில் குனிந்து நின்று போர்வையைச் சரிசெய்துகொண்டே, குழந்தையின் ‘சொக்கையை’ லேசாக வருடி விடுகின்றாள்.

“தூக்கத்திலும் இராஜேஸ்வரனின் உதடுகளில் புன்முறுவல் மலருகின்றது” என கதையை நிறைவு செய்கிறார் டொமினிக் ஜூவா. இந்தக் கதையின் முடிவுத் தருணம் வாசகர்களை தமது சுயமான வாழ்வனுபவங்களோடு பிணைக்கின்றது. வெள்ளைக்கார மதரின் மன திற்கும், சாதியத்திற்குமான பாகுபாட்டை விசாரிக்கிறது. சாதிய சமூகத்தில் ஊறிக்கிடக்கும் பெரியவர்களுக்கும் அந்த சாதியச் சமூக விஷம் தீண்டாத குழந்தைகளுக்கும் இடையிலான உறவையும் சிந்திக்க தூண்டுகிறது.

சமூகத்தின் நம்பிக்கையை, அதன் முக்கியத்துவத்தை முன்வைத்து பேசுகிற கதை ‘சவாரி’. குடும்பத்தில் ஐந்தாவதாகப் பிறக்கும் குழந்தை அக்குடும்பத்திற்கு அதிஸ்டமானவளாக கருதப்படுபவள். இது வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுவரும் ஒரு சமூக நம்பிக்கை. மாட்டுச் சவாரியில்

சரவணமுத்தரை தோற்கடிக்கும் திட்டத்திற்காக ஐந்தாவதாகப் பிறந்த அவரது பிஞ்சுக் குழந்தை உயிர் தப்பினால் உனது உயிருக்கு ஆபத்து வரும் என ஒரு சாஸ்திரியின் மூலமாக வஞ்சக வலை விரிக்கப்படுகிறது. சரவணமுத்துவும் முன்பு மாட்டுச் சவாரியின் போது காயம்பட்ட, இறந்த பலரின் நினைவை மீட்டுகிறான்... தடு மாறுகின்றான். சாஸ்திரியின் வாக்குப் பலித்துவிடுமோ என அஞ்சிய தால், சரவணமுத்துவுக்கு இவ்வாறான எண்ணமும் தோன்றுகிறது :

“இந்தச் சனியன்ர கழுத்தைப் புடிச்ச நெரிச்ச இதைச் சாக் காட்டிப் போட்டால்?”

என நினைத்த சரவணமுத்து சவாரியில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றபோது, ‘துடக்கு கழிவன்றே ஐந்தாங்கால் பெண் தனக்கு அதிஷ்டத்தையே கொண்டுவந்த பெருமிதத்தில் சூழலையே ஒரு கணம் மறந்திருந்தார் சரவணமுத்து’ என்பதோடு கதை முடிவடைகிறது. இது சமூகத்தின் ஒரு வகையான பூர்வீக நம்பிக்கை. இவ்வாறான சமூக நம்பிக்கைகளைச் சித்தரிக்கும் ஜீவாவின் படைப்புக்கள், தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டுச் சட்ட கத்திற்கு வெளியே நிற்கிறது. அக்கோட்பாட்டையும் நிராகரிக்கிறது.

‘கைவண்டி’, ‘வாய்க்கரிசி’ பெண்ணியப் பார்வையில் சித்தரிக்கப் பட்ட ‘காகிதக் காடு’ போன்ற ‘பாதுகை’ தொகுப்பில் நிறைந்திருக்கும் கதைகள் அனைத்துமே வாசகர்களின் சிந்தனையை விரிவடையச் செய்யும் தன்மையில் புணையப்பட்டிருக்கிறது.

சமூகம் எப்படி இயங்குகிறது! அதன் மேல், கீழ் எனும் பாகுபாட்டிற்கான அடிப்படை வர்க்க வேறுபாடுகளே! எனவே அதனை மையமாகக் கொண்டும் அவ்வாறான சமூக முரண்பாட்டிற்கான தீர்வை முன்வைப்பதாகவே படைப்பிலக்கியமும் அமைய வேண்டும்! என தமிழ் முற்போக்கு ‘இலக்கிய விமர்சனக் கோட்பாட்டாளர்களின்’ நிலைப்பாடாக இருந்தது. டொமினிக் ஜீவாவின் பல கதைகளை அவ்வாறான முற்போக்கு கோட்பாட்டு சட்டகத்திற்குள் அடைத்துவிட முடியாது.

தமிழ் முற்போக்கு இலக்கிய கோட்பாட்டுச் ‘சுவரைத் தாண்டியும்’ டொமினிக் ஜீவா எழுதிய இவ்வாறான கதைகளை, அப்போதே தளையசிங்கம் அவர்கள் தனது ‘ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி’ எனும் கட்டுரையில் இவ்வாறு பிரித்தறிந்திருக்கிறார்:

“...பொன்னுத்துரையின் கதைகளை மறுபிரதி செய்து எழுதினார்கள் என்று சொல்லப்படும்போது இருந்ததைவிட இப்போ

அவர்களின் தரம் நல்லதுங்கூட. அண்மையில் வெளிவந்த ஜீவாவின் 'படுமுடிச்சு' என்ற கதை கனக செந்திநாதனுக்கு ஓர் ஆரம்ப கால எழுத்தாளனின் சிருஸ்டியாகப்படுகிறது. 'கறமுற' என்ற சொற்கள் வர எழுதினால்தான் அது சிறுகதையாகும் என்பது பொன்னுத்துரையின் கண்கொண்டு பார்ப்பதனால் ஏற்படும் தவறு. என்னைப் பொறுத்தவரை அது ஒரு நல்ல சிறுகதை. அசல் மேல் நாட்டு எழுத்தாளர்களின் கதைகளில் வரும் ஒருவகையான பிடிபடாமல் நழுவிவிடும் கலையம்சத்தைப் பிரதிபலிப்பதோடு, வெளியே தெரியாமல் படுமுடிச்சப்போட்டு யாழ்ப்பாணத்தவர் பதுக்கிவைக்கும் இரண்டு முக்கிய விசயங்களை வெளிப்படுத்தி நம்மவரின் வெளிவேசத்தை சாடவும் செய்கிறது (பக்கம் 90).

மனித வாழ்வியலின் பன்முக அலைக்கழிப்பின் தொகுப்பாக இயங்கக்கூடியது படைப்பிலக்கியம். அதில் இயங்கும் பாத்திரங்கள் மனிதர்கள். அவர்கள் அறிவினாலும், தமது இலட்சியங்களினாலும், அரசியலாலும் மட்டுமே இயங்குபவர்களல்ல! அன்பு, பாசம், கோபம், பொறாமை, வஞ்சகம், காமம், பசி, இன்பம், துன்பம் என பல்வேறு உணர்வுகளின் தொகுப்பாக இயங்குபவர்கள் மனிதர்கள். இவை அனைத்தும் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபட்டிருக்கலாம். ஆனால் இவ்வாறான உணர்வுகள் யாவும் மனிதகுலத்திற்குப் பொதுவானதே. இவ்வாறான உணர்வு நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்கக்கூடியதே பேரிலக்கியம்.

தனது கருத்தியலால் வாசகரை வசமாக்குபவனல்ல சிறந்த கலை - இலக்கியப் படைப்பாளி. படைப்பாளியின் படைப்புலகம் வாசகனின் தேடலுக்கானது. படைப்பாளி சொல்ல வருவதல்ல முக்கியம். படைப்பாளியின் படைப்பாற்றலுடாக வாசகன் பரவசமடைவதும், அதனுடாக அவன் கண்டடையும் சுயதரிசனமே சிறந்த படைப்பாற்றலாக இருக்க முடியும்.

இந்த இரண்டு தொகுப்புகளிலுமுள்ள டொமினிக் ஜீவாவின் மிக அதிகமான கதைகள் அனைத்தையுமே அவர்சார்ந்த கோட்பாட்டுச் சட்டகத்துக்குள்ளே இருந்து வெளியே இழுத்து வருகிறது. என்பதை நுட்பமான அவரது உள்ளடக்கம் சார்ந்த வடிவச் சித்தரிப்பினுடாக என்னால் தரிசிக்க முடிகிறது.

“இந்தியாவிலே விடுதலை இயக்கம் காந்தியின் தலைமையில் நடந்தபோது, கதர் உடுத்துக்கொண்டு கைத்தொழில் அபிவிருத்தியில் ஈடுபட்ட தேசிய முதலாளிகள் கணக்கற்றோர். அங்கும் கதர்

ஒரு சின்னமாகவே அமைந்துவிடுவதைக் காண்கின்றோம். உற்பத்தி அட்டவணையும், விற்பனை விளக்கக் குறிவரைவினையும் எண்ணி வாழும் முதலாளித்துவத்திற்கு இத்தகைய சின்னங்கள் ஆன்மீகத் தோற்றத்தைக் கொடுக்கின்றன. இலக்கிய ஆசிரியனது பார்வையில் இவை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பாசாங்கையும் முரண்பாட்டையும் வலியுறுத்திக் காட்டுவதாய் உள்ளன” (செவ்வானம் நாவலின் முன்னுரையில்).

டொமினிக் ஐவாவின் புறத்தோற்றம் முற்றும் ‘வெண்மை’ கொண்டிருக்கும். ஐவாவின் இவ்வாறான புறத்தோற்றத்தையும் தேசிய முதலாளித்துவத்தின் அடையாளமாகக் கருதிவிட முடியுமா? கருத்தியல் அடையாளங்களான சிவப்பு - கறுப்பு அடையாளங்களுடன் டொமினிக் ஐவாவை யாரும் பார்த்ததாக நான் அறியவில்லை. நான் பாரிஸில் பார்த்தபோதும், இலங்கை செல்லும் தருணங்களில் அவரைச் சந்திக்கும்போதும் அவர் வெள்ளையும் - வெள்ளையுமாகவே காட்சி தந்தார். அதை அவர் தேசிய முதலாளித்துவத்தின் அடையாளமாக புரிந்து கொண்டாரா? அல்லது உங்களைப் போன்று “நாங்களும் மனுசங்கடா” என யாழ்சாதிய மேலாதிக்க சமூகத்திற்கான எதிர்ப்பு அடையாளமாகக் கருதிக்கொண்டாரா?

எவரை நோக்கி “நாங்களும் மனுசங்கடா” என சொல்லிக் கொண்டாரோ அதற்கான எதிர்ப்படையாளமாகவே அவரது புறத்தோற்றத்தை பொருத்திப்பார்த்து நான் மகிழ்ந்தேன். நிலையான கருத்தியலாக விதைக்கும் சொற்களுக்கும், படைப்பாளிகள் விதைக்கும் சொற்களுக்கும் வேறுபாடுகள் அதிகம். நிலையான கருத்தியலோ எல்லை காத்து நிற்கும் அரண் போன்றது. அவை படைப்புலகத்தை அச்சுறுத்தும் ஒருவகை ‘இராணுவம்’. மனித வாழ்வின் அனைத்துப் பாகங்களையும் வருடிச்செல்வதும், மனித உணர்வுகளைத் தீண்டிச் சிலிர்க்க வைப்பதுமே சிறந்த - தேர்ந்த கலை - இலக்கியப் படைப்பாளியின் இயல்பாக அமையும்.

எனவேதான், தமிழ் முற்போக்கின் இலக்கியக் ‘கருத்தியலையும்’ முந்திநிற்கிறது, டொமினிக் ஐவாவின் படைப்புலகம் என்பேன் நான்.

நெடுவாருன்ன எழுத்தூரா நனைவு:

டொமினிக் ஜீவா

சாதனையாளர் டொமினிக் ஜீவா! சில நினைவுக் குறிப்புகள்

வி. ரி. இளங்கோவன்

அந்த நாட்கள் இன்றும் எனக்கு ரூபகத்திலுண்டு. எனக்கு அப் போது பதினைந்து வயதிருக்கும். கோப்பாய் கிறிஸ்தவ கல்லூரியில் படிக்கச் சேர்ந்த காலம். மூத்த சகோதரர் நாவேந்தன் அக் கல்லூரியில்தான் அப்போது ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். அந்தக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய திருமதி சற்குணசிங்கம் வீட்டிலிருந்து கல்லூரிக்குச் சென்று வந்தேன். வெள்ளிக் கிழமை மாலை கல்லூரி முடிந்ததும் எனது ஊரான புங்குடுதீவு செல்வதற்காக யாழ்ப்பாணம் வருவேன். நாவேந்தன் அண்ணரும் உடன் வருவார். அவருடன் பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடை செல்வேன். அங்கு அவர் இலக்கிய - அரசியல் நண்பர்களைச் சந்தித்துப் பேசிக்கொள்வார். இன்றைய யாழ் நவீன சந்தைக் கட்டிடம் அப் போது கட்டப்படவில்லை. அவ்விடத்தில்தான் பஸ் நிலையம் இருந்தது. பஸ் நிலையத்திற்கு மேற்குப்புறமாகக் கஸ்தூரியார் வீதியின் தொடக்கத்தில் அமைந்துள்ள தகரக் கூரைக் கடைகளின் நடுவில் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை இருந்தது.

பூபாலசிங்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆரம் பகால உறுப்பினர். நாவேந்தன் தமிழரசுக் கட்சியின் முக்கிய பிர முகர். ஆனாலும் இருவரும் நண்பர்கள். பூபாலசிங்கம் புத்தக சாலையில் பல அரசியல் கருத்துக்கொண்ட பிரமுகர்கள் - எழுத் தாளர்களை மாலை வேளையில் காணலாம். அப்படி ஒருநாள் தூய வெள்ளை 'நாசனல்' உடையில் வந்த, பார்வைக்கு ஓர் ஆசிரியர் போன்ற ஒருவருடன் நாவேந்தன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் இருவரும் அருகில் ஆஸ்பத்திரி வீதியிலிருந்த, எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவரின் 'பிருந்தாவனம்' உணவகத்திற்கு சென்றனர். நானும் உடன் சென்றேன். அவர்கள் இருவரும் தேநீர் குடித்தவாறு 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் வந்த கட்டுரை சம்பந்தமாகப் பேசிக் கொண்டமை ஞாபகம். என்னைத் தம்பியென்று ஜீவாவிடம் நாவேந்தன் கூறிக்கொண்டார். அந்தக் காலத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களைக் காரசாரமாகத் தாக்கி நாவேந்தன் வாரந்தோறும் தொடர்ந்து சுதந்திரனில் எழுதிவந்தார். பின்னர் யாழ் நகரில் காணும் போதெல்லாம் ஜீவாவுடன் ஒருசில வார்த்தைகள் பேசிக்கொள் வேன். அவரும் தம்பி என்று சொல்லிக் கதைப்பார். அவர் சைக்கி ளில் வரும்போது, என்னை எங்கு கண்டாலும் இறங்கி இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசுவார். சைக்கிளில் கொழுவியிருக்கும் 'பிளாஸ்டிக்' பையிலிருந்து 'மல்லிகை'யை எடுத்துத் தருவார். பணம் கொடுத்து வாங்குவேன்.

“மல்லிகைக்கு ஏதும் எழுதும்” எனச் சொல்வார்.

கோப்பாயில் படிக்கின்ற காலத்திலிருந்தே அண்ணரிடம் இருந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் நூல்கள்-பத்திரிகைகளில் வெளி வந்த படைப்புகள் பலவும் தொடர்ந்து படித்து வந்தேன்.

கல்லூரியில் எனது ஆசிரியர்கள் இருவர் இடதுசாரிகள். லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் ஆதரவாளர்கள். அவர்களோடு கொஞ்சம் அரசியல் பேசிக்கொள்வேன். அவர்கள் தமது சக ஆசிரியரான நாவேந்தனின் தமிழரசுப் பாதை பிழையெனவும் என்னை மார்க் சிஸம் கற்க வேண்டுமெனக் கூறியதெல்லாம் ஞாபகத்திலுண்டு. அக்காலத்தில் வடபகுதியை உலுக்கிய தீண்டாமைக் கொடுமைக் கெதிரான போராட்டங்கள் குறித்த செய்திகளை உற்றுக் கவனித்து வந்தேன்.

சீனச்சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வழிகாட்டுதல்களில் நடை பெற்ற போராட்டங்களும் அக்கட்சி ஏடான 'தொழிலாளி' பத்திரிகை

தந்த போதனையும் என்னை அந்தப் பாதைக்கு இட்டுச் சென்றது. அந்தப் பாதையில் இயங்கிய போராளியும் எழுத்தாளருமான கே. டானியலுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பிளவடைந்த பின் டொமினிக் ஜீவா சோவியத் சார்பான நிலையெடுத்திருந்தார். இந்தப் பிளவு இரு பிரிவினரிடையேயும் மோதல் போக்கையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. சோவியத் சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா அரசில் இணைந்து மந்திரிப் பதவியும் பெற்றிருந்தனர்.

முன்னர், வடபகுதியில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அறிமுகப்படுத்த வென கட்சியின் தலைமைப்பீடத்தால் பணிக்கப்பட்டு, யாழ்ப்பாணம் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட 'கல்வியாளர்' மு. கார்த்திகேசன் யாழ் விக்ரோறியா வீதியில் ஒரு வாடகை வீட்டில் வசித்து வந்தார். அந்த வீடே கட்சி அலுவலகமாகவிருந்தது. அந்தக் காலத்தில் திராவிடக் கழக கொள்கையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த டொமினிக், டானியல், பொன்னுத்துரை ஆகிய வாலிபர்கள் கார்த்திகேசனின் அறிவாற்றலால் கவரப்பட்டார்கள். அவ்வேளை இந்தியாவில் அரசின் தேடுதலுக்குள்ளான நிலையில், தமிழகத்திலிருந்து தலைமறைவாக இலங்கை வந்து கார்த்திகேசன் வீட்டில் தங்கியிருந்த, கம்யூனிஸ்ட் தலைவரும் இலக்கியவாதியுமான ஜீவானந்தம் தொடர்பு இந்த வாலிபர்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஜீவானந்தத்தின் அரசியல், இலக்கியக் கருத்துகள், அறிவுரைகள் இந்த வாலிபர்களை மார்க்சிஸ வழியில் சிந்திக்கத் தூண்டியது. நிறைய மார்க்சிஸ நூல்களின் மொழி பெயர்ப்புகள், இலக்கிய நூல்களைத் தேடிக் கற்றார்கள்.

ஜீவாவின் பற்றுதலினால் டொமினிக் தன் பெயரையே டொமினிக் ஜீவா என மாற்றிக்கொண்டார். அந்தக் காலத்தில் ஈழகேசரி, சுதந்திரன் பத்திரிகைகள் சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்து எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கமளித்து வந்தன. டானியல் அதிக கதைகளை ஈழகேசரியில் எழுதி வந்தார். சுதந்திரனிலும் எழுதினார். டொமினிக் ஜீவா சுதந்திரனில் எழுதி வந்தார். இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் சிறுகதைக்கான பரிசு முதன்முதலில் ஜீவாவுக்குக் கிடைத்தது. முற்போக்கு சக்திகளுக்கு எதிரான, சாதிவெறி கொண்டவர்களின் நச்சரிப்புக்கும் ஜீவா ஆளானார்.

நான் டானியலுடன் இணைந்து அரசியல், இலக்கியப் பாதையில் இயங்கியதால் ஜீவாவுடன் அரசியல், இலக்கியம் குறித்து

அதிகம் பேசிக் கொள்வதில்லை. மல்லிகையைத் தரும்போது வாங்கிக்கொள்வேன். ஒரு சில வார்த்தைகள் - சுகநலன் விசாரிப்பு அவ்வளவு தான்..! யாழ் சித்த ஆயுர்வேத வைத்தியக் கல்லூரி சிரேஸ்ட விரிவுரையாளரும், அகில இலங்கைச் சித்த ஆயுர்வேத வைத்திய சங்கச் செயலாளருமான, எனது மருத்துவ ஆசானும் நண்பருமான டாக்டர் வி.கே. விஸ்வலிங்கம் (விஸ்வ பாரதி) தீவிர இலக்கிய வாசகர். தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த 'கலைக்கதிர்' அறிவியல் சஞ்சிகை, ஈழநாடு மற்றும் பல சஞ்சிகை, பத்திரிகை களுக்கு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தவர். யாழ் கன்னா திட்டி வீதியிலுள்ள அவரது வைத்தியசாலையில், என் கையிலிருந்த மல்லிகையை வாங்கிப் பார்த்தார். நல்ல இலக்கிய முயற்சி என்று பாராட்டினார். தொடர்ந்து மல்லிகை வாங்க விருப்பமானக் கேட்டேன். ஆமாம் என்றார்.

புதிய பஸ் நிலையம் முன்பாக, மூலைக் கடையாக, ஆஸ்பத்திரி வீதி நோக்கி அமைந்துள்ள பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையில் அதிகமாக டொமினிக் ஜீவாவைக் காண்பதுண்டு. அவ்வாறு ஒரு நாள் முற்பகல் அவரைக் கண்டபோது, கன்னாதிட்டியிலுள்ள 'விஸ்வ பாரதி' வைத்தியசாலை டாக்டர் மல்லிகை பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறாரெனச் சொன்னேன். பக்கத்தில் உள்ள வைத்தியசாலை தானே போய்ச் சந்திக்கிறேன் என்றார். அன்று மாலை விஸ்வபாரதி வைத்தியசாலையில் நான் டாக்டரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது ஜீவா அங்கு வந்தார். நான் ஜீவாவை டாக்டருக்கு அறிமுகஞ்செய்தேன். ஜீவா மல்லிகையைக் கொடுத்தார். மேலதிகமாகப் பணம் கொடுத்து டாக்டர் வாங்கினார்.

"ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவும் நல்ல முயற்சி. தொடர்ந்து வெளியிடுங்கள். மாதந்தோறும் கொண்டுவந்து தருவீர்களா? எனக்குப் புத்தகசாலை போய் வாங்க நேரங்கிடைப்பது அரிது." என டாக்டர் சொன்னார்.

"தவறாமல் கொண்டுவருவேன்.." எனச் சொல்லியவாறு ஜீவா மகிழ்ச்சியுடன் புறப்பட்டுச் சென்றார். பின்னர், ஜீவா சொல்லியவாறே மல்லிகையை டாக்டருக்குத் தவறாது கொடுத்து வந்தார். டாக்டரும் பார்த்தும் பாராது அதிகளவு பணம் கொடுத்து வாங்கி ஜீவாவைக் கௌரவித்து வந்தார்.

சில வருடங்களுக்குப்பின் டாக்டர் இளவயதில் மரணமாகியமை எம்மை ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்தியது. டாக்டரின் இறுதிக் கிரிகைகள் யாழ் வில்லுன்றி மயானத்தில் நடைபெற்றபோது, அங்கு

கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் ஜீவா கலந்துகொண்டு அஞ்சலியுரையாற்றியமை ஞாபகத்திலுண்டு. அன்று, டாக்டரைப்பற்றி சிறுகுறிப்பு மல்லிகைக்கு எழுதித்தருமாறு கேட்டார். நான் யோசிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு,

“உமது நண்பரைப்பற்றித்தானே புனைபெயரிலாவது எழுதித் தாரும்” எனக் கேட்டார்.

என் ஆசான்- நண்பன் விஸ்வபாரதி என்னைப் ‘பேப்பர்’ என்று தான் அழைப்பதுண்டு. பத்திரிகை வானொலி செய்தியாளராக நான் செயற்பட்டதால் அப்படி அழைப்பார். ‘நண்பன் பேப்பர்’ என்ற புனைபெயரில் டாக்டரைப்பற்றி சிறு கட்டுரை எழுதிக் கொடுத்தேன். என்னிடமிருந்த டாக்டரின் படத்தை ‘புளக்’ செய்தும் கொடுத்தேன். அழகாகப் படத்துடன் அக்கட்டுரையைப் பிரசுரித்தார். ஓர் இலக்கிய வாசகனுக்கு, தமிழ் மருத்துவ ஆய்வாளனுக்குரிய கௌரவத்தை மல்லிகை வழங்கியது.

எழுபதுகளின் முற்பகுதி, கொழும்பு பொரளைச் சந்தியில் ‘வாட் பிளேஸ்’ வீதியிலுள்ள பிரபல புடவைக் கடையில் மனேஜராகவுள்ள எனது அக்கா மகனுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தேன். அவனும் ஓர் இலக்கியப் பித்தன். தீவிர வாசகன். அவ்வேளை அக்கடை முன்பாக ஜீவா வந்தார்.

“எங்கே இந்தப் பக்கம்” என விசாரித்தேன்.

பக்கத்திலுள்ள உறவினர் ஒருவருக்கு மல்லிகை கொடுக்க வந்ததாகச் சொன்னார். இதற்குள் அக்கா மகன் வந்து தன்னைத் தானே அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டான்.

வாங்கோ.. தேத்தண்ணி குடிப்போம்” என அழைத்தான்.

“உங்கள் குடும்பம் எல்லோரும் இலக்கிய வாசனையுள்ளவர்களாக இருப்பது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது” என்றார்.

தேநீர் அருந்தியபின் மல்லிகையை அதிக பணம் கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டான்.

“கொழும்பு வரும்போது தவறாது மல்லிகை கொண்டு வந்து தாங்கோ..” எனக் கேட்டுக்கொண்டான்.

பக்கத்துக் கடையிலுள்ள ஒரு நண்பனையும் அறிமுகப்படுத்தி அவனுக்கும் மல்லிகை கொடுக்கச் செய்தான். மாதந்தோறும் பெற்ற மல்லிகையை அக்கா மகன் பத்திரமாகச் சேர்த்து ஆண்டு

வாரியாகக் கட்டிவைத்திருந்தான். 1983ம் ஆண்டு இன வன்செயலின்போது எல்லாம் இழந்து உடுத்த உடையுடன் உயிர்தப்பி அவன் யாழ் வந்து சேர்ந்தது சோகக்கதை. அவன் இப்போது ஜேர்மனியில் 'கவிவாணன்'. இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளும் வெளியிட்டு விட்டான். தன் இலக்கிய ஆர்வத்தை வளர்த்தது 'மல்லிகை' தானென இப்போதும் சொல்வான்.

1980ம் ஆண்டு இறுதிப் பகுதி. ஓர் நாள் பூபாலசிங்கம் புத்தக சாலையில் என்னைக் கண்ட ஜீவா.

“தம்பி.. சென்னை ‘சி.எல்.எஸ்’ இம்முறை நடாத்தும் இலக்கியக் கருத்தரங்கில் டானியலின் ‘பஞ்சமர்’ நாவலை விசேடமாக எடுத்திருக்கிறார்கள். ‘வறுமையும் சாதியமும்’ என்ற பொருளில் இரண்டு நாள் கருத்தரங்கு. டானியலைக் கட்டாயம் வரச் சொல்லும்.” என்றார்.

“டானியலுக்கு அழைப்பு வந்ததைப் பார்த்தேன். அவருக்குப் போக விருப்பமில்லை...” என்றேன்.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது.. அவங்க பெரிதா கவனமெடுத்து, மரியாதை கொடுத்து அழைக்கிறாங்க. சிவத்தம்பி வருகிறார். நானும் போகிறேன். கட்டாயம் டானியலை அழைத்துவாரும்.” என வலியுறுத்திக் கூறினார்.

பின்னர் எமது வலியுறுத்தலின்பேரில் ‘மக்கள் கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் செயலாளர்’ என்ற வகையில் நானும் உடன் வர வேண்டுமென அவர்களுக்கு அறிவித்து எனக்கும் அழைப்பிதழ் பெறப்பட்டது. இருவரும் அக்கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டோம். ‘பஞ்சமர்’ முதல் பாகம் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தலைமையில் விசேட அமர்வில் அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டது. அது குறித்தும், டானியலின் சமூகப் பணி குறித்தும் யான் உரையாற்றினேன்.

அரசியல் முரண்பாடு காரணமாக, டானியலும் ஜீவாவும் பேசிக் கொள்ளாதுவிட்டாலும் இருவரும் நேருக்குநேர் பார்க்கையில் ஓர் புன்னகையுடன் கடந்து செல்வர். கட்சிப் பிளவுக்கு முன்னர் அவர்கள் நெருங்கிய தோழர்கள்..! அவர்கள் மனதுக்குள் அந்தத் தோழமை உணர்வு என்றும் இருந்தது.

1984ம் ஆண்டு இறுதிப் பகுதி. யாழ் பஸ் நிலையம் முன்பாக, ஆஸ்பத்திரி வீதி வழியாகப் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை நோக்கி

வந்துகொண்டிருந்தேன். அந்தக் காலத்தில் யாழ் நகரில் இராணுவம், பொலிஸ் சுற்றிவளைப்புச் செய்து இளைஞர்களைக் கைது செய்வதுண்டு. வீதியில் என்னைக் கண்ட ஜீவா சைக்கிளிலிருந்து குதித்து இறங்கினார்.

“தம்பி... எங்க கனநாள் காணல்ல.” என்று கேட்டார்.

“நான்... ஐ.நா. தொண்டராகப் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டில் மூலிகை மருத்துவ சேவைக்குப் போயிற்று வந்தனான்...” என்றேன்.

“எவ்வளவு காலம்..? ஒரு வருசத்துக்கு மேலா..! அப்படியா.. சந்தோசம்... நான்... நாட்டு நிலைமையில் பொலிஸ் பிடிச்சக் கொண்டு போயிட்டுதோ எண்டு யோசிச்சன்...” என்று கூறிய ஜீவா,

ஒரு கையால் சைக்கிளைப் பிடித்தவாறு மறுகையால் என் முதுகை ஒரு தந்தை மகனைத் தடவுவதுபோல் தடவினார். என் மனம் அந்தப் பாசத்தில் நெகிழ்ந்தது.

மல்லிகை அட்டையில் டானியலின் படம் பிரசுரித்துக் கௌரவிக்கவென பலமுறை முயற்சித்தும் டானியல் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. இருவருடனும் நெருங்கிப் பழகும் ‘முரசொலி’ ஆசிரியர் திருச்செல்வம் மற்றும் தெனியான் ஆகியோர் முயற்சியில் டானியல் படம் மல்லிகையில் பிரசுரமானது. பேராசிரியர் சிவத் தம்பி அவர் குறித்து எழுதியிருந்தார். ஜீவாவின் பிறந்தநாளின் போது திருச்செல்வம் டானியலை ஜீவாவின் அலுவலகத்திற்கும் அழைத்துச் சென்றார். யான் அவ்வேளை பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டிலிருந்தேன். 1986 மார்ச் மாதம் டானியல் தஞ்சாவூரில் காலமாகியதை அறிந்ததும் ஜீவா மிகவும் வருந்தினார். மல்லிகையில் தன் வருத்தத்தைப் பதிவுசெய்தார். தீண்டாமைக் கொடுமைக்கெதிராகத் தீவிரமாகப் போராடிய போராளி டானியல் எனப் பதிவு செய்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் டானியலுக்குச் சிலைவைக்க வேண்டுமென எழுதினார். கூட்டங்களில் வலியுறுத்திப் பேசினார். டானியல் குறித்துப் பலர் எழுதிய நினைவுக் குறிப்புகளை மல்லிகையில் பிரசுரித்தார். டானியலின் இறுதி நிகழ்வுகள் முடிந்து யான் யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும், என்னைக் கண்ட ஜீவா,

“அங்கு என்ன நடந்தது.. அந்த மனிசன் உடம்பைக் கவனிக்காமல் சனத்தினர் வேலை பார்த்துகொண்டு திரிஞ்சு இப்படி யாப் போச்சு.” என வேதனைப்பட்டார்.

அவரது தோழமையை - நட்பை என்னால் உணர முடிந்தது.

பின்னர் ஒருமுறை ஜீவா தமிழகம் சென்றபோது தஞ்சாவூர் சென்று தன் தோழர் டானியலின் கல்லறையையும் பார்த்து அஞ்சலி செலுத்தி வந்துள்ளார். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் முரண் பாடுகள் இருப்பினும், அவர் எம்மைப் 'புதுச் சிவப்புக் கூட்டம்' என எழுதிய போதிலும் இடதுசாரிகள், இலக்கியவாதிகள் என்ற வகையில் நாம் தோழமையுடன் பழக நேர்ந்தது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில், முன்னர் டானியலுக்குக் 'கௌரவ கலாநிதிப்' பட்டம் வழங்கப்பட வேண்டுமெனக் குரல் எழுந்த போது அதிகார மட்டத்தில் அது அழுக்கப்பட்டது. பின்னர் ஜீவாவுக்கு கௌரவ கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப்பட வேண்டுமெனக் குரல் எழுந்த போது, அதனைச் சகிக்க முடியாத 'சாதி ஆணவப் பெருந்தகைகள்' அதனை விடுத்து 'முதுகலைமாணிப்' பட்டம் வழங்கப்படுமென அறிவித்தனர். ஜீவா அதனை நிராகரித்தார். இதனை யொட்டிப் பல சர்ச்சைகள் எழுந்தன. படைப்பாளிகள் பலரும் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் சின்னத்தனத்தைக் கண்டித்தனர்.

நான் புலம்பெயர்ந்து பிரான்ஸ் வந்த பின்னர் சில கட்டுரைகள் மல்லிகையில் எழுதியுள்ளேன். இலங்கையில் அவரது நூல்கள் யாவும் என்னிடமிருந்தன. புலம்பெயர்வில் அவற்றையெல்லாம் இழந்தேன். இங்கு மீண்டும் எனது புத்தகத் தேட்டத்தில் அவரது நூல்களைச் சேகரித்து வைத்துள்ளேன்.

2011ம் ஆண்டு கொழும்பில் நடைபெற்ற சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின்போது அவரைக்கண்டு நிறையப் பேச முடிந்தது. பின்னர் இறுதியாக 2014ம் ஆண்டு மல்லிகை அலுவலத்திற்குச் சென்று அவரைச் சந்தித்து நிறையவே பேசினேன். ஈழத்து இலக்கியத்துறைச் சாதனையாளர்களில் ஒருவர் டொமினிக் ஜீவா.

47 வருட காலம் இலக்கியச் சஞ்சிகையை நடாத்திக் காத்திரமான ஆண்டு மலர்களையும் வெளியிட்டு சாதனையாளர். இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசை முதலில் பெற்றவர். 'சாகித்திய ரத்னா', 'தேசத்தின் கண்' கனடா இலக்கியத் தோட்டத்தின் 'இயல் விருது' ஆகியவற்றைப் பெற்றவர். சோவியத் யூனியனுக்கு அழைக்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டவர்.

அவரது கதைகள் ஆங்கிலம், சிங்களம், ரஷ்ய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. படைப்பாளிகளின் படங்களை

மல்லிகை அட்டையில் பிரசுரித்துக் கௌரவித்தவர். அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளை நான்கு நூல்களாகவும் வெளியிட்டவர். 'மல்லிகைப் பந்தல்' பதிப்பகம் மூலம் பல படைப்பாளிகளின் நூல்களை வெளியிட்டவர். புதிய எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு அவர்களது படைப்புகளை மல்லிகையில் பிரசுரித்து ஊக்கமளித்தவர்.

தமிழகத்தில் 'சுரஸ்வதி' (1958), 'தாமரை' (1968) ஆகிய இலக்கிய சஞ்சிகைகளின் அட்டையில் இடம்பெற்று கௌரவிக்கப்பட்டவர்.

இலங்கையில் இலக்கியத்துறை மூலம் இன ஒருமைப்பாட்டை வளர்த்தெடுக்க ஜீவா பெரும் முயற்சி செய்துள்ளார். முஸ்லீம் சமூக எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு மல்லிகை களமாக அமைந்தது. சிறந்த சிங்களப் படைப்பாளிகளது படைப்புகள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு மல்லிகையில் வெளியாகியுள்ளன. மல்லிகை அட்டையிலும் அவர்களது படங்கள் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய பெருமைகளுக்குரிய சாதனையாளர் டொமினிக் ஜீவா இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் அழியா இடம்பெற்றுள்ளார்.

அவர் நாமம் என்றும் நீடித்து நிலைக்கும்..!

மெருவாழ்ந்து எழுந்தீர் முன்னோடி:

டொமினிக் ஜீவா

டொமினிக் ஜீவா, எதிர்ப்பியக்கத்தின் முன்னோடி

உமா ஷாணிக்கா

தந்தையின் நிழல் படத்திற்கு முன் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு மூக்குக் கண்ணாடி, பேனா, சில பொத்தான்கள், 'மல்லிகை' இதழ்கள், மற்றும் சில வெளியீடுகள் என்பவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி, இவை தான் இறுதியாக அவரது நினைவுகளாகத் தன்னிடம் எஞ்சியுள்ளன எனத் தெரிவித்து, அவரது மகன் திலீபன் தனது பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

மூத்த எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவாவின் மறைவிற்குப்பின் ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்ட ஒரு அஞ்சலி நிகழ்வில் காணக்கிடைத்த காட்சி அது. கனத்த இதயத்துடன் அந்தக் கறுத்த பொத்தான்களிலும், பேனாவிலும் எனது கண்கள் தரித்து நின்றன.

“என்னுடைய வேலை இந்தச் சமுதாயத்தை மாற்றுவது. என்னுடைய கையிலிருந்த ஒரேயொரு ஆயுதம் பேனா. எனக்கின்றி பரிபூரணத் திருப்தி. என்னுடைய வாழ்க்கையிலே மிகப் பெரிய

சாதனையென்னவென்றால், ஒரு தேசத்தின் தலைவராக வந்ததிற் குரிய அளவு ஒரு எழுத்தாளரை இந்தத் தேசம் கௌரவிக்குது. அது ஒரு பெரிய சந்தோசம்”

என தனது 91வது வயதில் புளகாங்கிதத்துடன் தனது வாழ்வின் தடங்கள் குறித்தும் பெருமீதம் கொண்டார். தனது 94 வயதில் மறைந்த டொமினிக் ஜீவாவை நினைவு கொள்வதென்பது, நீண்ட காலம் எழுத்துத்துறையில் தனது பெயரை விட்டுச்சென்ற ஒரு ஈழத்து இலக்கியவாதியின், இதழாசிரியரின், படைப்பாளியின் சாதனைகளைப் பட்டியலிடுவதாக மட்டும் சுருக்கிவிட முடியாது.

யாழ்ப்பாணத்தில் வேருன்றியிருக்கும் சாதியச் சமூகக்கட்டமைப்பில், ஆதிக்க சாதியினரால் தாழ்த்தப்படுகின்ற சமூகங்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருக்கும் சாதிய ரீதியான ஒடுக்கு முறைகளை ஓர்மத்துடன் எதிர்த்து நின்ற சமூகப்போராளியாகவும் இருந்தவர் ஜீவா. அதுமட்டுமல்லாது தனது சிந்தனையாற்றலால் ஆதிக்க சாதி வெறிக்கு அடிபணிந்து செல்லாமல், சொந்த சாதிய அடையாளங்களை முன்னிறுத்தி வெளிப்படையாக ஒடுக்குதலை எதிர்த்து நிற்கும் ஒரு அரசியல் இயக்கத்தை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்காற்றிய சக்தியாகவுமே நாம் டொமினிக் ஜீவாவைக் கொண்டாட வேண்டும்.

ஜீவாவின் வாழ்வை மிகைப்படுத்தி பேசுவதற்கான உரிமை, தமது சாதிய அடையாளங்களை மறைத்து வாழும் சமூகத்தைச் சீர்திருத்தி, ஆதிக்கச்சாதிய மனோபாவத்திற்கெதிரான கருத்தியலை உருவாக்க டொமினிக் ஜீவா என்ற போராளியின் வாழ்வை ஆதர்சமாகக் கொள்ளும் எல்லோருக்கும் உண்டு.

அவரது எழுத்துகள் போலவே, அவர் இறக்கும்வரை அணிந்த வெள்ளை நஷனலும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் தாண்டவமாடிய சாதி வெறியை எதிர்த்துப் போராடியதற்கான அடையாளம் தான்.

1944ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 26ம் திகதி வில்லாண்டி மயானத்தில் தலித் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரின் உடல் அங்கு தகனம் செய்வதற்காக முயன்றபோது சாதிவெறியர்களால் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அக்கலவரத்தில் சாதி வெறியர்களின் துப்பாக்கிச் சூட்டிற்குப் பலியாகி இறந்தவர் முதலி சின்னத்தம்பி. கொல்லப்பட்ட தியாகி முதலி சின்னத்தம்பியின் முப்பத்தியோராவது நினைவு நாளன்று தான் டொமினிக் ஜீவா

இந்த வெள்ளை நஷனலும், காலில் செருப்பும் அணியத் தொடங்கியிருக்கிறார்.

தனது பன்னிரண்டு வயதில் தனது ஆசிரியர் கரும்பலகையில் போட்ட கணக்கில் பிழை கண்டுபிடித்ததற்காக, “ஏன் இங்கு வந்து எங்கள் உயிரை வாங்குறீங்கள், போய்ச் சிரையுங்கோடா” என்று அவமானப்படுத்தியுள்ளார். அந்த ஆசிரியரின் ‘வாயினால் சுட்ட வடு’ ஆறாததால் தன் பள்ளிப் படிப்பை ஐந்தாம் வகுப்புடன் முடித்துக்கொண்டு தனது தந்தையின் சவரக்கடையில் தொழில் கற்கச் சென்றார். அக்கணம் முதலாய் டொமினிக் ஜோசப் என்ற சிறுவனின் மனதில் கௌரவமாக உழைத்து வாழும் தான்சார்ந்த சாதியினரை இழிவுபடுத்தியதன் கோபமே சுடர் விட்டெரிந்தது.

அவர் தனது வயோதிப வயதிலும் அச்சம்பவத்தைப் பற்றிப் பேசும் போது, தனது நெஞ்சைத் தொட்டுக்காட்டி இங்கு அவை இப்போதும் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது எனச்சொல்வார். அவரது மனநிலையை புரிந்துகொள்வதன் மூலம்தான், யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் மேலாதிக்கச் சாதிய மனோபாவத்தை அடிப்படை யாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் ஆதிக்கக் கருத்தியலை மாற்றியமைக்கவேண்டிய அவசியத்தை எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

“நான் சிரைக்கப் பிறந்தவன் இல்லை. சாதிக்கப் பிறந்தவன்” என்று அவர் ஜோசப் சலூனில் முடிவெட்டும் போதெல்லாம் தனது மனதிற்குள் சொல்லிக்கொள்வதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இந்தியாவில் நாவித குலத்தைச் சேர்ந்த விஸ்வநாத தாஸ் என்ற நாடகக்கலைஞரின் வாழ்வின் படிப்பினைகளும், சாதனை களும்தான் அவருக்குத் தானும் சாதிக்க வேண்டுமென்ற உத்வேகத்தை கொடுத்திருக்கிறது.

“படி இறங்கியபோது இரண்டு கைகளிலும் வைத்திருந்த கிழிந்த கொப்பித்துண்டுகளை ஒட்ட வைத்துப் பார்த்தான். அவைகள் ஒட்டப்படவேயில்லை!” என அவரது ‘தப்புக்கணக்கு’ கதையின் கடைசி வரிகள் அமைந்திருக்கும்.

பாடப்புத்தகத்தில் ஒட்டப்படாத அந்தத் தாள்களை பொறுக்கி யெடுத்த அந்தச் சிறுவனின் மனவலிமையும், அந்த மனிதநேய மற்ற சம்பவம் ஏற்படுத்திய தாக்கமே, டொமினிக் ஜீவா என்ற எழுத்தாளனை நாற்பது வருடதிற்கு மேலாக 401 ‘மல்லிகை’

இதழ்களை வெளியிடும் உந்து சக்தியாக திகழ்ந்திருக்கிறது. அதன் தொடர்ச்சியாக பல இலக்கியப் பிரதிகளைப் பிரசுரித்த வகையில், ஈழத்தின் இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவராகவும் அவரை இனங்காட்டியுள்ளது.

ஆசிரியரால் நிந்திக்கப்பட்ட தனது குலத்தொழிலைப் பயின்று கடமையாற்றிய அதே சவரக்கடையின் முகவரியைத் தாங்கி மல்லிகை வெளிவந்ததைப் பெருமையாகக் கருதுகிறார் ஜீவா.

‘மல்லிகை’ ஒரு ஜீவாவை மாத்திரமல்ல, பிரதேசங்கள், இன, மதம் கடந்த பல எழுத்தாளர்களையும் உருவாக்கி, ஈழ இலக்கிய வரலாற்றில் நீங்காவிடத்தைப் பிடித்துள்ளதுடன், கருத்துவேறுபாடு கொண்ட எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களையும் தாங்கி ஒரு ஜனநாயக அரசியலிற்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியிருக்கிறது.

‘அச்சுத்தாளினூடாக ஓர் அனுபவப் பயணம்’ என்ற நூலில் மல்லிகை வெளியீட்டு விழா பற்றிக் குறிப்பிடும்போது டொமினிக் ஜீவா இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருப்பார்:

“நாவலர் மண்ணில்தான் இந்தப் புதுமை நடந்தது... சாதி அகங்காரமும், திமிரும் உயர் கல்வித்துறையில், அறிவுமட்டத்தில் எத்தனை தூரம் அவலநிலைக்குட்பட்டு அவஸ்தைப்பட்டு நிற்கிறது என்பதை புலப்படுத்துவதற்கே இப்படிச் கூறுகிறேன்”

தமிழை பண்டிதர்களின் மடியிலிருந்து பறிப்பதற்கும், இந்திய சினிமா, சஞ்சிகை மற்றும் பத்திரிகைகளை மட்டுமே பார்த்து-வாசித்துப் பழகிய வாசகர்களிற்குத் தரமான ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தை அறிமுகப்படுத்துவதும், ‘மல்லிகை’ மலர்வின் நோக்கமாக இருந்ததென அவர் தெரிவிக்கின்றார்.

1961ம் ஆண்டு ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு தமிழ் இலக்கியத்திற்கான முதலாவது சாகித்திய மண்டலப் பரிசு டொமினிக் ஜீவாவுக்கே கிடைத்தது. அந்தப் புத்தகத்தை டொமினிக் ஜீவாவிடமிருந்து அன்பளிப்பாகப் பெற்றுக்கொண்ட பண்டித இளமுருகனார் அதன் பக்கங்களைச் சிகப்பு மையினால் அலங்கோலப்படுத்தி, இலக்கண, இலக்கியம் சுத்த மில்லாத ‘இழிசனர்’ நூலுக்கு எப்படி சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கொடுக்கலாமென, தேர்வுக் குழுவின் செயலாளருக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்.

டொமினிக் ஐஸ்லாவும் கே.டானியலும் படைத்த இலக்கியங்கள் அன்று பண்டிதர்களால் இழிசனர் இலக்கியமென்று புறக்கணிக்கப்பட்டது போல், இன்றும் அவை இலக்கியத்தரம் வாய்ந்தவை தானா எனக் கேள்விக்குட்படுத்தும் இலக்கியவாதிகளும் இருக்கத் தான் செய்கிறார்கள்.

ஐஸ்லா அடிக்கடி சொல்வதுபோல் “நான் யாழ்ப்பாணத்தான். ஆனால் சர்வதேசவாதி” என்பது, அவர் பின்பற்றிய இடதுசாரியக் கோட்பாடுகளில் அவருக்கிருந்த நம்பிக்கைக்கு ஆதாரம்.

கம்யூனிஸ முற்போக்குச் சிந்தனைகள்தான் தன்னைப் போன்றவர்களை யாழ்ப்பாண வேளாளச் சமூகத்தின் ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராகப் போராட உறுதுணையாகவிருந்தது என்பதையும் ஐஸ்லாவலியுறுத்தியே வந்திருக்கிறார்.

எல்லைகள், மொழிகள், மதங்கள் கடந்தும், வர்க்கம், பால் முரண்பாடுகளைக் கூர்மையாக அவதானித்தும் அதன் பிரதிபலிப்பாகவே அவரது படைப்பிலக்கியம் அமையப்பெற்றிருக்கிறது.

“எனது காதில் எப்பொழுதும் படும் குரல்கள் மனிதக் குரல்களாகவே இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்” என்ற அவரது கருத்துக்கமையவே அவரது பாத்திரங்கள் மனித நேயத்தை உயிர்ப்பித்து நிற்கும் வார்ப்புகளாகவேயிருக்கின்றன.

நாளாந்தம் உழைத்து வாழும் கூலித் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியலை மையமாகவும், சமூகத்தில் நிலவும் சாதியப் பாடுபாடுகள், வர்க்க வேற்றுமைகள், ஆதிக்கச் சாதித் திமிருடன் முரண்படும் மனிதர்கள் என, இவரது சித்தரிப்புக்கள் யாவும் ஒடுக்கப்பட்ட மனிதர்கள் மீது கரிசனம் கொண்டதாகவே அமைந்திருக்கும்.

‘தேசம் என்பது மண்ணல்ல’ எனும் கதையில் வரும் அல்ஹீரியாவில் பிரெஞ்சு இராணுவ அதிகாரிகளினால் வன்புணர்வுக்குள்ளாக்கப்பட்டு, சித்திரவதைக்குள்ளாகி மரணிக்கும் எல்பீஜா, ஜமீலா என்ற பெண்கள், ‘வெண்புறா’வில் தனது வாழ்வை தியாகம் செய்யும் இந்திய விமானப்பணிப்பெண் மிஸ் குளோரியா பேரி, ‘கைவண்டி’யில் வரும் வீடுகளில் மலம் அள்ளும் நகர சுத்தித் தொழிலாளி செபமாலை, ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ கதையில் வரும் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளித் தனது தாகத்தை தீர்த்தமைக்காகத் தண்டிக்கப்படும் பண்டாரி, ‘கொச்சிக் கடையும் கறுவாக்காடும்’ கதையில் வரும் சிங்களத் தொழிலாளி அப்புஹாமி,

‘பாதுகை’யின் முத்து முகமது, ‘படுமுடிச்சு’ கதையில் வரும் அப்பாவி வயோதிப மாது, மற்றும் அவர் கதாபாத்திரங்களான சொக்கெல்லோ கந்தையா, சின்னக்குட்டி அனைவரும் அதிகாரத் திற்கும், சமூக முரண்பாடுகளிற்குமிடையில் சிக்கித் தவிக்கும் மனித முகங்கள்.

பெண்ணுடலை நுகர்வுப்பண்டமாகக் கருதும் ஆணாதிக்கக் கருத்தியலை ‘காகிதக்காடு’ சிறுகதையிலும், அங்கவீனர்களை இழிவாக நோக்கும் சமூகக் கருத்தியலைக் ‘கரும்பலகை’ சிறுகதையினூடாகவும் விமர்சனபூர்வமாக கேள்விக்குட்படுத்தியிருப்பதைக் குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும். 1960களிலே இவ்வாறான விமர்சன பூர்வமான சமூகப் பார்வையைக் கொண்டிருந்தவர் டொமினிக் ஜீவா.

ஜீவாவின் வர்க்க, இனபேதமற்ற கோட்பாட்டு அரசியல் பார்வையானது முஸ்லீம், மலையகச் சிறுபான்மைச் சமூகங்களை தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்டது போல், பெரும்பான்மைச் சிங்கள முற்போக்கு வாதிகளோடும் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

சிங்கள, தமிழ், முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களுக்கிடையில் ஒற்றுமையை வளர்க்காமல் தேசத்தின் விடுதலை சாத்தியமில்லை என்பதை அவர் தொடர்ந்தும் வலியுறுத்தி வந்தார்.

டொமினிக் ஜீவாவின் மறைவிற்குப்பின் சோஷலிச கலைஞர் சங்கத் தினால் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ‘கலையும் வாழ்வும்’ என்ற நினைவரங்கில், அவரது இலக்கியப்பணிபற்றி கலந்துரையாடப்பட்டது.

தென்னிலங்கை முற்போக்குவாதிகளிற்கு ரஷ்யாவிலிருக்கும் மார்க்சீம் கார்க்கியையும் டால்ஸ்டாயையும் தெரியும். ஆனால் வடக்கிலிருக்கும் டொமினிக் ஜீவாவைத் தெரியாதென அவர் ஒரு கூட்டத்தில் கூறியது நினைவு கூறப்பட்டது.

சிங்கள, தமிழ் இலக்கியவாதிகளுக்கிடையிலான உறவுப் பாலத்தை சாத்தியமாக்கும் முகமாக இரு மொழிகளிலும் எழுதப்பட்டிருக்கும் இலக்கியங்களை மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டுமென்று ஜீவா கனவு கண்டார்.

இக்கனவை நனவாக்கி அவரைக் கௌரவிப்பதற்கு, இத்திட்டத்தை அரசியலமைப்பில் 20வது சட்டத்திருத்த முன்மொழிவுகளில் இணைத்து, இதுபோன்ற சம்பவங்களுக்கும் அரசு

பொறுபேற்க வேண்டும் என்பதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

குறுந் தமிழ்த் தேசிய அரசியலிற்கு எதிரான ஒரு கருத்தியலைக் கொண்டு இயங்கிய ஜீவா, மக்கள் மீது தேர்தல் காலங்களில் மாத்திரம் தமிழ்வேறி விதைக்கப்படுவதாகவே கருதியுள்ளார்.

தனது ‘அனுபவமுத்திரை’ எனும் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் ஒரு சம்பவம் அவர் எத்தகைய அழுத்தங்களுக்கிடையில் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார் என்பதையும் காட்டுகிறது.

அவரை வழியில் சந்தித்து மல்லிகை இதழைக் காசு கொடுத்து வாங்கிய இளைஞர் ஒருவர் அதை கிழித்து அவர் முகத்தில் எறிந்து விட்டு ‘தமிழ் துரோகிகளுக்கு இதுதான் பாடம்’ எனக் கூறிச் சென்ற போதும், ஜீவா அதனையும் இலகுவாக கடந்து சென்றுள்ளார்.

தமிழ்த் தேசிய, யாழ்- வேளாள ஆதிக்க சக்திகளினது நிராகரிப்புகளுக்கெதிரான போராட்டம் அவரது வாழ்க்கையைப் புடம் போட்டு வளர்த்திருக்கிறது.

“மன்புழுவிலிருந்து மனிதனானவன் நான், இது நிரூபிக்கப்பட்டால் தான் எனது வெற்றி” என்ற அவரது வார்த்தைகள் தான் அவரது வாழ்க்கைக்கும், சாதித்தவைகளிற்குமான சிறந்த அறிமுகம்.

2016ல் அவர் பேசிய கூட்டமொன்றில் நான் இறந்த பின்பும் மல்லிகை வரும்... வரும்... என பலமுறை கூறி, அதற்கான தளம் அமைக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் எப்படியென்று கேட்காதீர்கள் என்று சொல்கிறார்.

அந்தத் தளம்தான் அவர் மறைந்தபோது, தேசங்கள், இனங்கள் கடந்து கலங்கி நின்று அவரை கௌரவித்தது.

அதே தளம்தான் ஆதிக்க சக்தியினரை மிரளவும் செய்தது.

“இவன் எங்கட டொமினிக் செத்திற்றான், இனி இவனை தலித் இலக்கியத்தின் முன்னோடி என்று எழுதப் போறாங்கள்” என சாதிவேறி வன்மத்தைக் கொட்டியது.

டொமினிக் ஜீவா ஈழத்து இலக்கியவாதி என்று போற்றப்பட வேண்டியவரேயன்றி, அவரைத் தலித் இலக்கியத்திற்குள் குறுக்கக் கூடாதெனப் ‘புத்தி சாலித்தனமாக’ இன்னொரு தரப்பு தனது நிலைப்பாட்டில் காலான்றி நிற்கிறது.

இவ்வாறான கருத்து நிலைக்குப் பின்புலமாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பது, தமிழ் சமூகத்தில் தொடர்ந்தும் மறையாதிருக்கும் ஆதிக்கச் சாதிய மனநிலையே.

தலித் என்ற சொல்மீதும், அதனை அடையாளப்படுத்தப்படும் ஒரு சமூகத்தை சிறுமைப்படுத்தும் சிந்தனைப்போக்கை டொமினிக் ஜீவா இவ்வாறு எதிர்கொள்கின்றார்:

“தலித் என்ற சொல் மிக வலிமையானது. ஆழமானது, அகலமானது, அர்த்தபுஷ்டி வாய்க்கப்பெற்றது.

அந்த சொல்லின் வலிமை என்னையும் ஆட்கொண்ட காரணத்தினாலே நான் எனது சுயசரிதையை நூலாக எழுதி வெளியிட முன்வந்தேன்.

“நாங்களும் மனுசங்கடா...! தலித் இயக்கம் கற்றுத் தந்த மூல மந்திரம் இது” என தனது ‘எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்’ என்ற சுயவரலாற்று நூலில் கூறுகிறார்.

தனது மரணத்திற்குப்பின் தனது போராட்டமும் எழுத்துப் பணியும் எந்த ஒளிவு மறைவுகளமின்றி நினைவுகொள்ளப்பட வேண்டுமென்பதே அவரது எழுத்திலும் பேச்சிலும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கெதிராக தமது வாழ்நாளை ஒப்பு வித்தவர்களின் மரணங்களின் பின் நடாத்தப்படும் நிகழ்வுகளில் அவர்களது சாதிய அடையாளங்கள் மறைக்கப்பட்டிருப்பது பற்றிய ஆதங்கம் அவரிடமிருந்தது.

மேலாதிக்கச்சாதிய மனோநிலை இன்னும் நிலைகொண்டிருக்கும் போது அதைத் திமிருடன் எதிர்த்து நிற்காமல் பணிந்து செல்வது இனியும் சாத்தியமில்லை என்பதுதான் அவரது கண்ணோட்டம்.

தன்னை ஆசிரியர் ஒருவர் சாதிய ரீதியாக அவமானப்படுத்திய காலம் நாற்பது வருடங்களை கடந்திருந்தது. ஆயினும் தனது மகன் திலீபனின் வகுப்பு மாணவன் ஒருவன் தனது கன்னத்தில் கையை வைத்து சவரம் செய்வது போல் சைகை காட்டிய போது, அதனை மகன் எதிர்கொண்ட விதத்தையும் மிகப் பெருமிதத்துடன் நினைவு கொள்கிறார்.

“சாதி மறையவில்லை, ஆமை தலையை தன் ஓட்டுக்குள்

இழுத்து வைத்திருப்பதுபோல் அது ஒழித்து வைத்திருக்கும். அது தேவைப்படும் தருணங்களில் மிக நுட்பமாக தலையை வெளியே காட்டி நிற்கும். அது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து, ஐரோப்பாவிற்கும் அங்கிருந்து அமெரிக்காவிற்கும், பின்பு கனடாவிற்கும் சென்றிருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இரு மரபும் துய்யவந்த உயர் வேளாள குலத்தைச் சேர்ந்த மணமகனுக்கு, அதே குலத்தைச் சேர்ந்த மணமகள் தேவை என விளம்பரப்படுத்தும்போது சாதி வெளிப்படுகிறது” என்பதாக வானொலி நேர்காணல் ஒன்றில் ஜீவா தெரிவித்த கருத்தும் என் நினைவுக்கு வருகிறது.

அறுபதுகளில் ஜீவாவின் எழுத்துக்களில் குடிக்கத் தண்ணீர் மறுக்கப்பட்டு சாதிரீதியாக ஒதுக்கப்பட்ட மனிதர்கள் 2021ம் ஆண்டிலும் யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் வாழ்கிறார்கள்.

ஆண்ட பரம்பரை ஆளமுடியாத பரம்பரையை இன்னும் ஒடுக்கு கின்றது

“எங்களது பரம்பரையின் ஆன்மாவில் விஷ ஆணி அறைந்த தழும்புகள் இன்னமும் மறையாமல் இருப்பதை எதிகாலத்தவர்கள் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே எனது பேனாவை இந்தத் துறையில் பேசவைத்துள்ளேன்” என்ற டொமினிக் ஜீவாவின் எழுத்துக்கள், அவர் விரும்பிய அதன் பணியை செய்தே தீரும்.

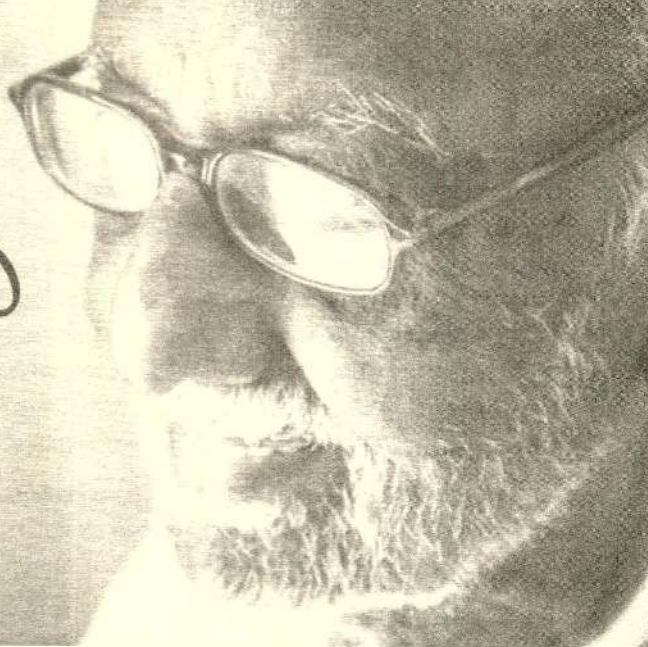

நெடுவாழ்வரின் எழுத்துத் தீர்மானம்:

டொமினிக்

ஜீவா

பல்வேறு தலைமுறைகளின் சாட்சியம்: 'டொமினிக் ஜீவா'

கற்குறா

2000ம் ஆண்டில் பாரீசில் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பில் பேரதிர்ச்சி கொண்ட உணர்வோடு தோழரை நான் நேரே பார்த்தேன். பல்வேறு 'ஓடாட்டத்தின்' பின் அவரை நேரெதிர்பார்த்து பேசக்கிடைத்த தருணத்தில் என்னை அறிமுகப்படுத்தி அவரின் கைபிடித்துணர்ந்து நான் கற்குறா எனப் பேசத் தொடங்கினேன்.

என்னை உற்றுப்பார்த்த அவர், கற்குறா என்பவன் ஒரு அகன்ற முகமும் பெருத்த நெஞ்சங் கொண்ட உருவமாக இருக்கும் என மனதில் தான் நிறுத்தியிருந்ததாகச் சொல்லிச் சிரித்து விட்டு, உடனே

“காலச்சுவடு நடத்திய தமிழினி மாநாட்டுக்கு எக்ஸில் இதழி னூடாக நீ எறிந்த கல் என்னுடைய நெஞ்சில் வந்து பட்டுத்தான் அவங்களிடம் போனது” எனச் சொன்னார்.

தமிழினி மாநாட்டில் அவர் மறைமுகமாகக் காணாது விடப் பட்ட, அவமதிக்கப்பட்ட கதைகளைச் சொன்னார். எமக்கு அது

நடக்கும் என்பது ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தது. அங்கே ஜீவா போன்றவர்களுக்கான எந்த மதிப்பீடும் இருக்காது என்பது ஏற்கனவே உணரக் கூடியதாகவே எங்களுக்கு இருந்தது. புலம் பெயர் குழுவின் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் எல்லாம் அந்தரப்பட்டுக் கண்மூடித்தனமாகக் காலச்சுவட்டின் 'தமிழினி' மாநாட்டிற்குள் சங்கமிக்க முனைந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் அதனைக் கணக்கிட்டு அப்பொழுது வெளிப்படையாக எதிர்நிலையில் 'எக்ஸில்' இதழில் எழுதியிருந்தோம். 'எக்ஸில்' இதழ் முற்றுமுழுதாக அந்த மாநாட்டின் எதிர்த்திசையில் இருந்தது. அன்று அவரது கதைகளைக் கேட்கும் பொழுது நமது கணக்குப் பிழைக்கவில்லை என்பது குறித்த மகிழ்ச்சியே வியாபித்தது.

இலக்கியச் சந்திப்பின் காலத்தில் 'எக்ஸில்'இன் 11வது இதழை முடிக்கும் தறுவாயில் நாம் இருந்தோம். முஸ்லீம் மக்களது வடபகுதி வெளியேற்றத்தின் பத்தாவது ஆண்டு சிறப்பிதழாக அது வர இருந்தது. அதற்காக சந்திப்பின் இடைவெளி ஒன்றில் ஜீவாவிடம் ஒரு இடை மறிப்பினை நிகழ்த்தினோம். அதில்:

“யாழ்ப்பாணத்துச் சகோதரங்களான எங்களோடு எங்களாக தமிழோடு தமிழாக இருந்தவர்கள் துரத்தப்பட்டது ஒரு பெரிய ஜனநாயக விரோதமான செயல் என்று அப்பவே நாங்கள் குமிறியிருக்கிறோம். அதில் எந்த விதமான சமரசத்துக்கும் இடமில்லை. இது எக்காரணம் கொண்டும் நியாயப்படுத்த முடியாதது” எனச் சொல்லியிருந்தார். (பார்க்க: எக்ஸில் இதழ் 11 பக்கம்)

அந்த அநியாயச் செயல் குறித்து தமிழ்ச் சமூகம் மவுனமாகக் கடந்து போனதை கிடைத்த இடங்களிலெல்லாம் ஜீவா அவர்கள் குறிப்பிட்டுப் பேசியே வந்திருக்கிறார்.

அன்று இலக்கியச் சந்திப்பில் ஜீவாவின் பேருரை அளப்பரிய தகவல்களைக் கொண்டிருந்தது. ஜோசப் சலூன், மல்லிகை இதழ், கோயில் நுழைவுப் போராட்டம், வில்லுன்றி மயானப் போராட்டம், போராட்டத்தில் எப்படி மலம் அள்ளி வீசினார்கள். தான் ஏன் வெள்ளை உடைக்கு மாறினேன் என்றவாறு ஏறக்குறைய 2மணி நேரம் பேசிய பேச்சு அது. 27வது இலக்கியச் சந்திப்பிற்கு பெருமைகொள்ளக் கிடைத்த உரை. அதில் ஜீவா தன்னுடைய வாழ்வியலைப் பேசினார். ஆனால் அது அதிகம் ஈழ வாழ்வியலைப் பேசியதாகவே எங்களுக்கு இருந்தது. அந்த உரை அனைவருக்கும் ஒரு பொக்கிசம் என்றே நினைக்கிறேன்.

ரொரண்டோவில் 2005இல் நான் நிகழ்த்திய பன்முகவெளி உரையாடல் நிகழ்விற்கு அவரை அழைக்க முயற்சித்த பொழுது அவரால் பயணம் செய்ய முடியாதிருந்த நிலையில் சாத்திய மற்றும் போனது. அது அனைவருக்கும் பெருங்கவலை.

ஆரம்பத்தில் கனடா வருவதற்குச் சம்மதித்த அவருடன் தொலைபேசியில் உரையாடினேன். தனது இலக்கிய நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் பார்த்துப் பேச ஒரு சந்தர்ப்பம் அது வாக இருக்கும் எனப் பேசியிருந்தார். ஆனால் அவரது உடல் நிலை அதற்கு ஒத்துழைக்காதிருந்தது. எங்களில் ஒருவர் வந்து கூட அழைத்து வரமுடியும் என்று சொல்லி, அதற்கும் நண்பர்கள் பலர் தயாராக இருந்தார்கள். இருந்தும் அது சாத்தியமாகவில்லை. ஈழ வாழ்வியலில் சாதி என்ன வகையில் எத்தனை மனிதத்தைத் தின்றது? தமிழ் அல்லது தமிழர்கள் என்ற ஒருமையைப் பெருமையை அந்தச் சாதி எவ்வாறான வகையில் அழித்து நின்றது என்ற ஒரு பேருரையை கனடியத் தமிழர்களும் கேட்டுணர இருந்த சந்தர்ப்பம் நிறைவேறாது போனது.

இன்று தோழர் ஜீவாவின் காலத்தைப் பேசுதல் என்பது, ஜீவா தன்னுடைய கருத்தியலில் - கருத்தியல் கொண்ட எழுத்தியலில் ஓர்மமாக இயங்கிய வேளையில் பெற்ற அவமானங்களைப் பேசினாலே தமிழ் தமிழ் எனப் பேசி வரும் இந்தச் சமூகத்தின் முன் ஜீவா யார் என்பது புரிந்து விடும்.

அவர் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்பு வாத்தியாரின் தவறு விட்ட கணக்கினைச் சரியாகத் திருத்திச் சொன்ன காரணத்தால் சாதி சொல்லி கணிதப் பாட வாத்தியாரிடம் பட்ட அவமானம் முதன் முதலில் இந்தச் சமூகத்தின் ஆழ்மனதில் புதைந்திருந்த மிகப்பெரிய கொடுஞ்சிந்தனையின் மர்மப் புள்ளியை அவருக்கு உணர்த்திக்காட்டியதை பல்வேறு தருணங்களில் சொல்லியே வந்திருக்கிறார்.

பின்னர் ஒரு முறை தனது மல்லிகை இதழை வாங்கிய ஒருவன் அதனைக் கிழித்து முகத்திலடித்ததையும் அவனை எதிர் கொண்டு,

“தம்பி நீ 50 சதம் காச கொடுத்து வாங்கிக் கிழிப்பதில் எனக்குச் சரியான சந்தோசம். உனக்கு என் இதழ் வருவதில் பிரச்சனை இல்லை. அது சொல்லும் கருத்தில் தான் பிரச்சனை. உனது செயலுக்கு நான் கோபப்படவேண்டியதில்லை” எனச் சொல்லி அந்த வாசகனைக் கடந்து சென்ற கதை ஒன்றிருக்கிறது.

அதற்கும் மேலால் அவரது பத்திரிகைக்கு கடிதம் எழுதும் யாழ்ப்பாணத்து சாதிவெறிமேவிய வாசகர்கள் பலர் ‘ஆசிரியர்’ என விழிப்பதற்குப் பதிலாக அவரது சாதியை அடையாளம் இட ஆ‘சிரையர்’ என எழுதிக் கடிதம் போட்டு அவமானப்படுத்தியதை சுயமரியாதை உணர்வோடு தன் வாழ்நாள் பூராவும் எள்ளி நகையாடிப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

அவர் ஒரு பொழுதிலும் அதனை மறைத்து நின்றது கிடையாது.

நான் அறிந்து ஈழத்தில் ‘தலித்’ என்ற சொற்பதத்தை சமூக நீதியுடன் சமூக விடுதலையுடன் இணங்குவதாக ஏற்றுக் கொண்ட சிலரில் அவரும் ஒருவர். எந்தச் சொல் அல்லது செயல் சமூக விடுதலை நோக்கி ஒரு சிறு துரும்பையேனும் எடுத்து வைக்குமாக இருந்தால் அது நமக்கு நெருக்கமானதே. அதனைக் கைக் கொள்வதே முக்கியமானது. அது அன்றிய நாட்டுச் சொல் - மேற்கத்தையச் சொல். மராத்தியிலிருந்து வந்தது என்று கருத்துச் சொல்பவர்கள். காரணம் தேடுபவர்கள் சமூக நீதிக்கு என்றும் அன்றியமானவர்களே, எதிரானவர்களே. ஏனெனில் சாதியற்ற சமூகம் நோக்கிய அக்கறையுள்ளவர்களுக்கு அதன் வலியை உணர்ந்து அறிந்து கொள்ள முடிந்தவர்களுக்கு விடுதலை நோக்கிக் கைக் கொள்ளக்கூடிய எந்தச் சொல்லாக இருந்தாலென்ன அதனூடு உட்புகுந்து வெளிவரவேண்டும். அதில் தோழர் ஜீவா என்றும் பின் நின்றது கிடையாது.

சமூகத்தில் சாதியப் படிநிலைகளை மனதார ஆதரித்து நின்ற ஆதிக்கசாதிவெறி மனோபாவம் கொண்ட ஒருபகுதியினர் ஏற்படுத்திய அவமானப்படுத்தல்கள் போய் அறிவுச் சமூகத்தை உருவாக்க நினைப்பதான யாழ் பல்கலைக்கழகம் 2001ம் ஆண்டில் கவுரவ “முதுகலைமானிப் பட்டம்” வழங்க அறிவித்து அவமானப்படுத்தியிருந்தது.

யாழ் பல்கலைக்கழகம் வழமையாக வழங்கும் கவுரவ கலாநிதிப் பட்டம் கொடுக்காது, ஜீவாவிற்கு கவுரவ எம்.ஏ. பட்டம் கொடுக்க முன் வந்த பொழுது பல்கலைக் கழகத்தின் சாதிய மனோபாவத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அந்த விருதினை அப்பொழுதே நிராகரித்திருந்தார் ஜீவா.

அதே போல் 12 வருடங்களின் பின்னர் இன்னொரு அவமானத்தை அவர் எதிர் கொண்டார். கன்டா இயல்விருதினர் குழாம் வருடா வருடம் ஒவ்வொருவருக்கு வாழ்நாள் சாதனையாளர்

என்ற அடையாளத்தோடு தங்களால் கவனிக்கப்படும் ஒருவரைத் தெரிவுசெய்து விருது கொடுத்து வந்தவர்களானாலும், 2013ம் வருடம் ஒருவரைத் தெரிவு செய்து, அவரது பெயரும் அறிவித்தார்கள். அதன்பின் சில தினங்களில் டொமினிக் ஜீவாவின் பெயரையும் அறிவித்தார்கள். அவருக்கான விருதை அவர்கள் வழமையாக அறிவிக்கும் 'வாழ்நாள் சாதனையாளர்' என்ற பெயர் அடைமொழியைத் தவிர்த்து 'சிறப்பு விருது' என்ற பெயரில் அவ்விருது அறிவித்து அவமானப்படுத்தினார்கள். அந்த விருதினை அவர்கள் கொழும்பிற்கு சென்று (சென்று கொடுத்த கதை, அது தனிக் கதை) கொடுத்தார்கள்.

அதனால் தான் இன்றும் அந்த விருது பற்றிக் குறிப்பிட முனையும் அதிகமானவர்கள் '2013இல் ஜீவாவிற்கு இயல் விருதை வழங்கி கனடாத் தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் அந்த விருதுக்கு மகிமையைத் தேடிக் கொண்டது' என மொழி மாய்மாலக் கதை சொல்லி எழுதிவிட வேண்டிக் கிடக்கிறது. இந்த அவமானப்படுத்தலைக் கண்டு புறக்கணிக்க இவர்களால் முடியாதிருந்தது. இறுதிக் காலத்தில் எஸ்.பொ. அவர்கள் அந்த விருதை வாங்கிய பொழுது சொன்ன வார்த்தைகளை அப்படியே தமக்குரிய கதையாகத் தாரை வார்த்துத் தப்பிவிடும் காரியத்தை செய்வது நல்ல தொரு அணுகுமுறையல்ல. ஜீவாவிற்கான இந்த விருது வழங்கல் அவரை அமானப்படுத்தும் செயலே எனவும் தயவுசெய்து அதனை வாங்காது மறுத்து நில்லுங்கள் என அப்போதே எழுதியிருந்தேன்.

அந்த நேரம் அவருக்கு அதனை வேண்டாம் என்று மறுத்து விட அதன் உள் அரசியலை விளங்கிக் கொள்ளும் வாகு - அவர் வயதில் இருக்கவில்லை.

ஈழத்தின் சாதிய சமூகத்தில் தனது அன்றாட வாழ்வியலில் மட்டுமல்ல தன்னை அறிவுசீவியாகக் காட்டிநிற்கும் எழுத்தாள இலக்கியச் சமூகத்திலும் தொடர் அவமானங்களைச் சந்தித்தவர் ஜீவா. அந்த அவமானத்திற்குள்ளிருந்தும் நமக்கு ஜீவா எப்படித் தனித்து மிளிர்கிறார் என நாம் தொடர்ந்தும் பேசவேண்டும்.

ஆனால் தோழர் டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்வைப் பதிவு செய்ய முற்படும் பழுத்த சாதியவாதிகள் (ஆம்-சாதிய மன விகாரமுடையோர் எனவும் விழித்துப் பார்க்க) இப்போதும் அவரைப் பல் வேறு வழிகளில் அவமானப்படுத்திய வண்ணமேயுள்ளார்கள்.

தோழர் ஜீவாவிற்கு வழங்கப்பட்ட இயல்விருது பற்றிக் குறிப்பிடும் ஜெயமோகன் தொடக்கம் அவரது சீடரான அனோஜன் வரை இந்த அவமானப்படுத்தல்கள் தொடர்கிறது.

ஐந்தாம் வகுப்புடன் பாடசாலையின் சாதிய வடுவிலிருந்து வெளியேறியதை அவர் காலாகாலமாகப் பதிவு செய்த பின்னாலும்

“பல்வேறு தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களால் இவரது கல்வி ஐந்தாம் வகுப்புடன் முற்றுப்பெற்றது” என்றே சொல்லி அவரது வாழ்தலத்தை ஜெயமோகன் புதைக்க முனைகிறார். ஜெயமோகனை இயல் விருதிற்காகக் கனடாவிற்கு அழைத்துக் கதை சொன்னவர்களது அரசியற் கோளாறுக்கேற்றாற் போல் அவர் பற்பல கதைகள்சொல்லி வருகிறார். அதனை உண்மை என நம்புவதற்கும் பின்னால் பலர் இருக்கிறார்கள். (உதாரணத்திற்குப் பார்க்க <https://www.jeyamohan.in/58024/> டொமினிக் ஜீவாவிற்கு இயல்)

அதன் இன்னொரு விதமான களிசடைப் பார்வைதான் ஜீவா கைலாசபதிக்குப் பயந்துதான் மல்லிகையில் தளையசிங்கம் குறித்த பதிவினைப் போடாது தவிர்த்தார் என்பது.

ஜீவாவின் தன்நெஞ்சுரத்தைக் கிழித்துப் பார்க்கும் செயலை இவர்கள் ஜீவா வாழும் காலத்தில் உரையாது மரணித்தபின் உரைக்க விளைகிறார்கள் என்பதுதான் அவர்களது சாதிய மனத்தை நமக்கு முன் தக்கபடி வெளிக்காட்டுகிறது. அதிலும் மகா கேவலம் என்னவென்றால் அவமானப்படுத்தியவர்களே அவரை இன்று தமது ஆசான் என்றும் தமக்கு முன்னோடி என்றும் சொல்ல விளைவதுதான் இதுதான் இலக்கியவாதிகளின் மகா சீரழிவு நிலை.

பிணத்தை வைத்துப் பிழைப்பு நடத்துபவர்கள் தனியே அரசியல்வாதிகள் மட்டுமல்ல என்பதனைச் சொல்லிக் கொண்டு இவர்கள் யாழிலிருந்து பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லீம் சமூகம் குறித்து பல்வேறிடங்களில் ஜீவா பதிவாக்கிய விபரங்களை அறிய முற்படின் இவர்கள் அவரை நெருங்கவே முடியாதவர்களாகி விடுவார்கள் என்பது மிக முக்கியமான வேடிக்கை.

ஆனாலும் ஜீவா அவர்கள் ஐரோப்பா வந்த காலத்தில் பேர்லின் சென்ற போது உரையாற்றிய கூட்டத்தினைப் பார்த்து:

“எங்களோடு ஒன்றாக வாழ்ந்த முஸ்லிம் மக்களை நீங்கள் ஒரே நாளில் தூரத்துவீர்களாக இருந்தால் ஒவ்வொரு சாதியையும்

நீங்கள் துரத்தமாட்டீர்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?” என்பதாகப் பேசியிருந்ததாக பின்நாட்களில் அறிய முற்பட்டவேளை எனக்கு ஏற்பட்டது போல் உங்களுக்கும் கோபம் வரும்.

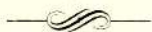
“என்ன இந்த யாழ்ப்பாணச் சாதி அமைப்பை விளங்கிக் கொள்ளாதவரா ஜீவா?” என்றும்

“யாழ்ப்பாணத்துத் தலித் சமூகத்தை முஸ்லீம் சமூகத்தை அனுப் பியது போல் வெளியில் துரத்திவிட அந்த ஆதிக்க சாதிச் சமூகம் என்ன முட்டாள்களா?” என்றும் யோசிப்பீர்கள்.

பறை அடிப்பதற்கும், கள் சீவுவதற்கும், துப்பரவுத் தொழில் செய்வதற்கும், தீட்டுத்துணி தோய்ப்பதற்கும், முடிவெட்டுவதற்கும் நிலபாவாடை விரிப்பதற்கும் நாளை இந்த ஆதிக்க சாதிகள் அவர்கள் பிள்ளைகளையா பழக்கி எடுப்பார்கள். ஒரு பொழுதிலும் அப்படியொரு முடிவினை எடுக்கமாட்டார்கள் இந்த யாழ்ப்பா ணத்து ஆதிக்க சாதியினர்.

ஒரு நாளில் சொல்லிப்பாருங்கள் நாங்கள் எல்லோரும் முஸ்லீம் களாக மாறிவிட்டோம் என்று. அன்று உங்களைத் துரத்துவார்கள். ஏனெனில் முஸ்லீம் சமூகத்தை ஒற்றை நாளில் துரத்தியடிப்பதற்கு காரணம் வேறு. ஆனால் ஜீவாவிற்கு உடன் வாழ்ந்த சமூகத்தைத் துரத்தியடித்த விதம் அதிக கோபத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது. தன்னோடு இணைந்து இருந்த இனத்தைப் பிரித்ததினால் கொதித்த மனம் அது. அதனால் புண்பட்டு உதிர்த்த வார்த்தை அது. அதனை சாதாரண மனதின் கதையாகக் கொள்ளக் கூடாது.

ஆனால்... இறுதியாகவும் சொல்கிறேன். தோழர் ஜீவாவைப் பேசுபவர்கள் அவர் இந்த தமிழ்ச் சமூகத்தால் பட்ட அவமா னங்களைப் பேச முற்படுங்கள். ஜீவா யார் என்பது தெரிந்து விடும்.

நெடுவாழ்வன் எழுதின நான்கு

தொய்மினித்
வாழ்வு

இறக்கை கட்டிப்பறந்த மகத்தான வாழ்வு ஓய்ந்தது

தோழர் சுகு

எம் காலத்தும் - முந்தியதுமான மனிதர்களை உயிரோட்டமாக மல்லிகையினூடு நடமாடவிட்டவர்.

பிரமுகவாதம் தீண்டாமை நிறைந்த தமிழ் கூறும் நல்லுலகின்? ஊடகப்பரப்பில் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்ட உண்மை மனிதர்களை உயிரோட்டமாக!

அது ஒரு சமகால வரலாற்று ஆவணம்.

தோழர் ஜெயகாந்தன் மறைந்த போது அதனை தமிழகம் அறிந்தது.

இலங்கையின் சமூக இலக்கிய நெஞ்சங்களும் தமிழக புலம் பெயர் முற்போக்கு உலகறிந்த ஜீவாவை உணர இன்றைய ஈழத்தமிழ் பிரதான ஊடக பரப்பிற்கு 'பிரக்ஞை போதாமை'? இருக்கிறது.

பிரபுத்துவ அகங்கார அரசியல்வாதிகளை மக்களின் ரட்சகர்கள் என்று கருதும் ஊடகப்பரப்பில் உண்மையான சமூகப்பிரக்ஞை காணாமல் போக்கடிக்கப்படுகிறது.

1981இற்கு முந்திய யாழ் நூலகம் பரவலான வாசிப்பிற்கான களமாக அமைந்தது. மல்லிகை, தீபம், கலைக்கதிர், நல்வழி, சோவியத்நாடு, யுனஸ்கோ, கூரியர், ஊற்று, சுடர், சிரித்திரன் என ஏகப்பட்ட சஞ்சிகைகளால் நிரம்பி வழிந்தது.

மல்லிகை தனித்துவமாக மிளிர்ந்தது. தோழர் ஜீவாவை கொட்டடி கம்யூனிஸ்ட் கட்சி காரியாலயம், கேகே எஸ் வீதி மனோகரா தியேட்டர் அண்மித்த ஒழுங்கை, மல்லிகை காரியாலயம், பூபால சிங்கம் புத்தகசாலை, கொழுப்பு புறக்கோட்டை பிரதான வீதி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாநாடுகள், இலக்கிய கூட்டங்கள் என எங்கும் நீக்கமற மல்லிகை புத்தகப்பை வேகநடையுடன் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் நிறைந்திருந்தது நிழலாக என் ஞாபகம்.

மல்லிகை நடத்திய இலக்கிய தத்துவார்த்த விவாதங்கள் 1980களில் சாதி வர்க்கம் பால் சார்ந்த எழுத்துக்கள் புதுக்கவிதை மரபுக் கவிதை பற்றி மார்க்சியமும் தமிழ் தேசியவாதம் பற்றி தமிழக படைப்பாளிகள் பற்றி சிங்கள சினிமா பற்றி பலவிவாதங்கள் தமிழக முற்போக்கு எழுத்து முகாம் என விடயதானங்களை தந்து கொண்டே இருந்தது.

சமூக நீதி - மனித உரிமை ஜனநாயகம் மறுக்கும் ஆதிக்க யாழ்ப்பாண சமூக நிலை தொடர்பான கேள்வியும் அம்பலப்படுத்தலும் போராட்டமும் அதன் வரலாற்றுப் பதிவும் அதன் பிரதான போக்காக இருந்தது. வரலாறு வெற்றிடத்தை விடுவதில்லை என்ற இயக்கவியல் விதிப்படி ஜீவாவும் மல்லிகையும் நாலரை தசாப்தங்கள் இயங்கியது. முற்போக்கு இலக்கிய நெஞ்சங்களை இயக்கியது. மனித மனங்களை பண்படுத்த மல்லிகையுடு தோழர் ஜீவா போராடினார்.

தாமரை, செம்மலர் போன்ற இதழ்கள் தமிழகத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. மல்லிகை கால வெளியில் புயலிடை தோணியாக இயங்கியது. 1980களின் நடுப்பகுதியில் வெலிக்கடை சிறையிலும் மல்லிகையை வாசிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. சில மல்லிகைகள் எம் கைவசம் இருந்தன.

மிகவும் சர்ச்சைகளும் அவதூறுகளும் நிந்தனைகளும் நிறைந்த

காலத்திலும் தோழர் ஜெயகாந்தனைப் போல எம்முடன் தோழமை பாராட்டினார்.

எமது சமூகத்தின் நீள அகலங்களில் சர்வசாதாரணமாக பம்பரமாக நடமாடிய மேதை.

மல்லிகை எங்கள் தேடலின் வாசிப்பின் மிக நெருங்கிய சினேகிதம்.

வரலாற்றின் மனிதர்களை அட்டைப்படமிட்டு கௌரவிக்கும் பாரம் பரியம் ஒன்றை தோழர் ஜீவா மேற்கொண்டார்.

தமிழ்மொழியை வளப்படுத்துவதில் மல்லிகை மிகப்பெரிய பங்களிப்பை வழங்கியிருக்கிறது. குறிப்பாக இசுலாமிய சமூக பெண்களின் பங்கு தமிழ் மொழிவளர்ச்சியில் மகத்தானது. சிங்கள மக்கள் பெரும் பான்மையாக வாழ் ஊர்களின் நடுவமைந்த ஊர்களில் இருந்து மல்லிகையில் வியத்தகு கவிதைகள் கதைகளை படைத்தார்கள். ஜீவா அவர்களை ஊக்கப்படுத்தினார்.

சமூகங்களிடையே வெறுப்பும் வக்கிரமும் விதைப்பவர்களால் தமிழ் மொழி சிதைக்கப்பட்டது. தோழர் ஜீவா இன சமூக நல்லுறவின் மொழி வளர்த்தார். அவர் சர்வதேசியவாதி. புலம்பெயர் புதிய தலைமுறை படைப்பாளிகள் பற்றி அவருக்கு பிரமிப்பு இருந்தது. பிரான்சிய மொழியில்கவிதை எழுதுபவர்களையும் ஹெகலை டொச் மொழில் படித்தவர்களையும் அவர் சிலாகித்தார்.

கவிதை, ஓவியம், சிறுகதை, நாவல் நாடகம், சினிமா, விமர்சனம் என தேடல் உணர்வை கிளர்ச்சியுறவைத்தவர்.

ஒரு காலத்தில் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையில் மாத முடிவில் மல்லிகை வந்திருக்கிறதா என சஞ்சிகை அடுக்கப்பட்ட பகுதிகளில் தேடுவது அல்லது புதியது நூலகத்திற்கு வந்தாயிற்றா எனத் தேடுவது வழக்கம். எம் போன்றவர்களின் இலக்கிய வாசிப்பை அது வளப்படுத்தியது மல்லிகை.

இவ்விடத்தில் ஒன்றை குறிப்பட வேண்டும் அவர் இறுதிவரை இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அங்கத்தவர்.

பொதுவுடைமை பாரம்பரியம் ஜீவாவிற்கு ஒளிரும் பாதையைக் காண்பித்தது. பொதுவுடைமை இயக்கப்பணியை கொச்சையாக பார்க்கும் ஈழத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் மகத்தான இலக்கிய சமூக நெஞ்சங்களை உருவாக்கியது அதுதான் என்பதை இடித்துரைக்க வேண்டியிருக்கிறது

மாஸ்கோ லுமும்பா பல்கலைக்கழகம் கொண்டாடிய ஜீவாவை
யாழ் பல்கலைக்கழகம் கண்டு கொள்ளாதது ஒன்றும் தற்செயலா
னதல்ல.

இறக்கை கட்டி பறந்த ஒரு மகத்தான வாழ்வின் துடிப்பு
ஓய்ந்திருக்கிறது.

நெடுவாழ்வன் எழுதின நான்கு:

டொமினிக் ஜீவா

ஒரு சினேகிதனாய் ஜீவா ஐயா

பிரமிளா பிரதீபன்

மிகப்பெரும் ஆளுமைகள் என வியக்கப்படும் ஒரு சிலரால் மாத்திரமே தம்முள் மறைந்திருக்கும் சினேக உணர்வையும் குழந்தைத்தனத்தையும் வெகு இயல்பாக வெளிப்படுத்திடல் சாத்தியப்படுகிறது. சொல்லப்போனால் பிரமாண்டமான சக்திகொண்ட ஒரு வரின் முற்றிலும் வேறுபட்ட பக்கமொன்றாகவே இதனை எண்ணிக்கொள்ளவும் முடியும்.

எனது ஆரம்ப அனுபவம் கூட அத்தகையதொரு முரண்பாடான குழப்பத்துடனேயே தான் எனக்குள் பதிவாகியிருந்தது. நான் ஜீவா ஐயாவை முதன் முதலில் சந்தித்த அந்த நாளை அப்படியே நிகழ்காலத்திற்கு கொண்டு வருவதில் எனக்கு எதுவித சிரமமில்லை. நான் இலக்கிய உலகிற்குள் காலடி எடுத்துவைத்த ஆரம்ப காலமது. மிகச்சரியாக கணித்துச் சொன்னால் 25.06.2006.

அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிமை நாள்.

ஒரே கதையை பிரதியெடுத்து இருவேறு பத்திரிகைகளுக்கும் கூடவே மல்லிகை இதழுக்கும் தபாலிட்ட நம்பிக்கையில் ஜீவா ஐயாவை சந்திக்க வென்று மிகுந்த எதிர்பார்ப்புடன் அவரது அலுவலகத்தைத் தேடிக் கண்டுப் பிடித்திருந்தேன்.

புத்தகங்கள் குவிந்த அறையொன்றிற்குள் கொஞ்சமாய் தெரிந்த இடைவெளியில் ஒரு சாய்கதிரையை போட்டு உறங்கினாற் போல சாய்ந்திருந்தார். என் வருகையை காலடி சப்தம் உணர்த்தியிருக்க வேண்டும். மெல்ல அசைந்தெழுந்து கூர்ந்து பார்த்தார்.

“யார் நீ..?”

என்பது போன்றதான அந்தப் பார்வையில் இன்னும் பல வினாக்களையும் வினவியதாய் தோன்றியது. உடனே நான் என்னை அறிமுகப் படுத்திக்கொள்ளத் தொடங்கினேன்.

எனது பெயரைக்கேட்ட மறுநொடி அவரது முகம் மிகக்கடுமையாக மாற்றமடைந்தது. முதலில் என்னை அமரச்சொல்லி ஒரு கதிரையை காட்டினார்.

“இலக்கியத் துரோகி” எனும் முதல் வார்த்தையை என்மீது வீசினார்.

நான் பதறி நிலைகுலைந்து தடுமாற்றத்துடன் அவரை எதிர்க்கொண்டேன். மொத்த வெறுப்பையும் தன் பார்வைக்குள் வைத்த படி புத்தகமாக்கப்படாத ஒரு தொகை தாள்கட்டுகளை எடுத்து இருபத்திமூன்றாம் பக்கம் திருப்பினார். அங்கே ‘கண்ணாடிப் பிம்பம்’ எனும் எனது சிறுகதை பிரதியெடுக்கப்பட்டிருந்தது.

எனது சிறுகதையை அச்சுத்தாளில் கண்ட பிறகான அப்போதைய என் மனநிலையை துல்லியமாக என்னால் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவரது கோபத்திற்கான காரணம் கம்பீரமான தொனியுடன் என்னை சுழற்ற ஆரம்பித்தது.

ஒரே கதையை இருவேறு இடங்களுக்கு அனுப்பியதை தன்னால் ஒரு போதும் மன்னிக்க முடியாதென்றும் தான் அதனை தெரிவு செய்து அம் மாதத்திற்கான புத்தக வடிவமைப்பையெல்லாம் செய்தானபின் அதே கதை அதே தலைப்புடன் அன்றைய தினக்குரல் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருப்பதாகவும் சொன்னார். தினக்குரல் பத்திரிகையை எடுத்துக் காட்டினார். இது தனது நம்பிக்கைக்கு செய்த துரோகமென்பதையும் தனது சிரமத்தையும் திரும்பத் திரும்ப கூறி ஆத்திரம் தீர திட்டினார்.

நான் ஸ்தம்பித்து நின்றிருந்தேன். ஏறக்குறைய அழுகையை அடக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நம்பிக்கையிழந்து அவரை பார்த்த வளாய் அடிக்கடி எச்சில் விழுங்கிக் கொண்டேன். ஏதோ கதைக் கவும் முயற்சித்தேன். பின்

“அப்படி அனுப்பக் கூடாதென்பது எனக்குத்தெரியாது” என தயக்கத்துடன் கூறியபடி அடுத்த வார்த்தை பேச வராமல் தடு மாறினேன்.

சிறிது நேரம் இருவரும் பேசாமல் மௌனித்துக்கொண்டிருந் தோம். வெளிரிய என் முகம் அப்பட்டமாக எனது மனவுணர்வு களை காட்டிக்கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

சிறிது நேரத்திற்குப்பின்

“சரி போகட்டும் விடு. இனி அப்படி செய்யக்கூடாது” என்றார்.

அவரது குரலில் கோபம் தணிந்திருந்தது. மீண்டும் அமரச் சொன்னார். தண்ணீர் போத்தலை எடுத்துத்தந்தார்.

எனைப்பற்றிய எல்லாம் விசாரித்தறிந்தார். இடைக்கிடை ஒரு குழந்தைச் சிரிப்பை விசிறியபடி நிறைய பேசினார். சிறிது நேரத் திற்குள் இறுக்கம் தளர்ந்த வித்தியாசமான ஒரு சூழலை நாங்கள் உருவாக்கிக் கொண்டதாய் தோன்றியது. எங்களது ஸ்னேகம் மெல்லமாய் அங்கே அத்திவாரமிட்டுக்கொள்ளவும் ஆரம்பித்தி ருந்தது.

தொடர்ச்சியாக நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவரை சந்தித்தேன். இலக்கியம், உலகம், அரசியல், நட்பு அனுபவம் இன்னபிறவென மனம் விட்டு பரஸ்பரம் தயக்கமேயின்றி பேசிக் கொண்டோம். இனிப்பு வாங்கி சாப்பிட்டோம். பகலுணவை பகிர்ந்து உண்டோம். மொத்தத்தில் ஜீவா ஐயா நம்பிக்கையானதொரு இலக் கிய நண்பனாக மாத்திரமே எனக்குள் பதிவாக தொடங்கியி ருந்தார்.

அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்தான் இன்றுவரை நான் நினைத்து வியக்கும் ஒரு அழகான காதல் கதையை என்னிடமவர் பகிர்ந்துகொள்ளத் தொடங்கினார். அதனை எனையொத்த இன்னும் பல நண்பர்களிடமும் அவர் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கவும் வாய்ப் புண்டுதான். ஆனால் என்னை மிகவும் பாதித்த சம்பவமாகவே அது அமைந்துவிட்டிருந்தது.

அக்கதையை அவர் இரசித்து சொன்ன விதமும் தன் காதலை நிகழ் காலத்திற்குள் புகுத்திய முறையும் அத்தனை அற்புதமாக இருந்தது.

“நான் ஒருத்திய காதலிச்சனான்...”

என்றவாறு மிகச்சாதாரணமாகத்தான் அக்கதையை ஆரம் பித்தார். எனினும் கதைக்கூறலினூடே அவர் காட்டிய அந்த உணர்வுக் கொந்தளிப்புகளை அப்போது நான் உணர்ந்து கொண்டதாலேயே இன்றும் என்னால் அதனை நினைவுப்படுத்தித் முடிவதாய் தோன்றுகிறது. அவர் காதல் எனும் சொல்லை உச்சரித்த போதில் ‘கா’ எனும் எழுத்திற்கு பின் மெல்லிய அதிர்வொலி காற்றுடன் ஊடுருவ, ஒரிரு மாத்திரைகள் தாமதித்தே ‘தல்’ எனும் எழுத்துக்கள் ஒட்டிக்கொண்டன.

அத்தனை தீவிரமாய் அனுபவித்து அவர் கதை சொல்லிய அவ்விதமானது அதன் ஆழத்தையும் தீவிரத்தையும் எனக்கு உணர்த்தியிருந்தன.

அவள் பெயர் லில்லி. தன் பக்கத்து வீட்டுப்பெண். தங்கள் வீடுகளுக்கிடையில் ஒரு மதில். அம்மதிலைச் சூழவும் படர்ந்த அழகான மல்லிகைப் பந்தல்.

தாங்கள் அறிமுகமாகியது, பேசிக்கொண்டது, புரிந்துக் கொண்டது எல்லாமே அந்த மல்லிகை பந்தலுக்கு அடியிலான மதிலுக்கு இரு புறங்களிலேயே.

ஒரு நாள் வழமைபோல அவர் ‘லில்லி’ என அழைக்க

பதிலாய் ‘தம்பி’ என ஒரு குரல் கேட்கிறது.

அவளது தாய் அங்கே நிற்கிறாள். தனது நிலையினை புரிய வைத்து தன் மகளை விட்டுவிடும்படி கெஞ்சுகிறாள். இதனை லில்லியிடம் சொல்லக் கூடாதெனவும் சத்தியம் வாங்கிக் கொள்ளுகிறாள்.

ஒரு பெண்ணைப்பெற்ற தாயின் பரிதவிப்பு இது. ஒரு எழுத்தாளன். இலக்கியவாதி சக உயிர்களை மதிக்கத்தெரிந்த ஒரு மானிடன் வேறென்ன செய்துவிட முடியும்? அதையேதான் அவரும் செய்திருக்கிறார். அக்கதையை அதற்கு மேல் அவர் தொடர விரும்பவில்லை. ஆனால் என்னால் அவ்விடத்திலேயே அக்கதையை நிறுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

“அப்போ இந்த மல்லிகைப் பந்தல் என்ற பெயர் அந்த ஞாபகமாகத்தானா?”

என்ற என் வினாவிற்கான பதிலாக பலமாக அவர் தந்த சிரிப்பில் என்னால் ஊகிப்புகள் எதனையும் செய்ய முடியவில்லை. எனினும் அம்மல்லிகைப் பந்தலை ஜீவிக்க வைக்கவே தொடர்ச்சியாக உரமும் வாசனையும் தந்து மாதமொரு இதழை மலர்விப்பதாக எனக்கு நானே நம்பிக்கொண்டேன். மிகுந்த ஆச்சரியப்பட்டேன்.

பல்லாண்டுகாலமாய் நிறைவேறா ஒரு ஆசையை சுமந்த படியே வாழ்தல் என்பதுவும் அதன் நினைவாக அந்த மல்லிகை பந்தலையே தனது அடையாளமாக்கிக்கொள்ளல் என்பதுவும் பேசிக்கடந்துப்போகும் ஒரு சாதாரண விடயமா என்ன? ஆனால் அவர் அதனை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. தனது அனுபவங்களுள் ஒன்றென அதனை கருதியதைப் போலவே காட்டிக்கொண்டார்.

ஜீவா ஐயா மலையக எழுத்தாளர்கள் மீது மிகுந்த அபிமானம் கொண்டவர். அடுத்த மலையக தலைமுறையினரின் தேவை பற்றியும் அவர்களிடத்தே காணப்படக்கூடியதான குறைபாடுகள் பற்றியும் இடையறாமல் பேசிக்கொண்டே இருப்பார். என் மீதான நம்பிக்கையை அதிகமாக கொண்டிருந்ததுடன் எனக்கான அடித்தளத்தை உறுதிப்படுத்திட வேண்டுமென வழிநடத்தவும் தொடங்கினார். என் எழுத்துக்கள் மீதான நம்பிக்கையை எனக்குள் விதைக்க வேண்டுமென நிறையவே முயற்சித்தார். எனது சிறுகதை தொகுப்பொன்றை மல்லிகைப் பந்தலினூடாக வெளியிடுவதில் பெரும் பங்களிப்பை செய்திருந்தார். மலையகத்திற்கான ஒரு பெண் எழுத்தாளரின் தேவைப்பற்றி நான் உணர வேண்டுமென விரும்பினார்.

ஏராளமான புத்தகங்களை அறிமுகப்படுத்தி அவற்றையெல்லாம் வாசிக்கும்படி அள்ளித்தந்தார். எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனைப் பற்றி அடிக்கடி பேசிக்கொண்டிருப்பார். அவருடன் திருநெல்வேலி இருட்டுக்கடை அல்வா சாப்பிட்ட அனுபவத்தைச் சுவைத்துச் சுவைத்து நினைவுப்படுத்துவார். அதனையொத்ததாய் ஐயா தெரிவு செய்து வைத்திருந்த இலக்கிய நண்பர்கள் சிலருடன் KFCயில் உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸ் சாப்பிட வேண்டுமென திட்டமிட்டார். அந்த திட்டமிடலில் எனது பங்களிப்பும் வெகுவாக இருந்தது. ஆனால் கடைசிவரை அந்த ஆசையை எங்களால் நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாமலேயே போனது.

இப்படியே எங்களது நட்பு இலக்கியம் தொடர்பாகவும் சமயங்களில் இலக்கியம் தாண்டிய உள்ளன்புடனுமாய் விரிவடைந்த படியே இருந்தது. தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் என் மூத்த இலக்கிய நண்பனை பார்க்கச் செல்வதில் எனக்கும் அலாதி விருப்பமிருந்தது.

ஐயா ஓய்வுபெற எண்ணி மல்லிகை அலுவலகத்தை விட்டு வெளியேற ஆயத்தமாகிய கடைசி சில நாட்கள் துயர்மிகு நாட்களாக மாறின. அவரது மனநிலையை எனதாக்கி நான் துயருற்றேன். அதன் பிறகாய் எங்கள் சந்திப்பும் மெல்ல மெல்ல குறைய ஆரம்பித்தது. கால ஓட்டத்துடன் ஓடத் தொடங்கிய நான் ஐயாவின் பிறந்ததினத்தன்று மாத்திரமே அவரை சந்திக்கச் செல்வ தென்பதாய் சூழ்நிலை மாறத்தொடங்கியது.

அப்படியான ஒரு பிறந்ததினத்திற்கு அவரை சந்திக்க மகனுடன் சென்றிருந்தேன். இன்னும் சில எழுத்தாளர்களும் அவரது வீட்டில் அமர்ந்திருந்தனர். ஐயாவின் தோற்றத்தில் பெரிய மாற்றம் தெரிந்தது. உள்ளம் குழைய அவரது கைகளை இறுகப்பற்றிக் கொண்டேன். அவரை பார்த்து சிரித்தேன்.

“நீ யார்” என கேட்டபடி யோசிக்கத் தடுமாறினார்.

அவருக்கு என்னை கொஞ்சமும் நினைவில்லையென்பது அதிர்ச்சியாகவிருந்தது. பக்கத்திலிருந்த எழுத்தாளர்கள் என்னை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அந்த நொடிகளை என்னால் ஏற்கவே முடியவில்லை. அழகை பீறிட்டு வெடித்துவிடுமாப் போல் இருந்தது. என்னால் அதற்கு மேல் ஒரு நிமிடந்தானும் அங்கே நிற்க இயலவில்லை. ஞாபகத்திற்காக ஐயாவுடன் சேர்ந்து ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறினேன்.

அதுவே எனக்கும் அவருக்குமான கடைசி சந்திப்பாக அமைந்தது.

டொமினிக் ஜீவா எனும் பெரும் ஆளுமைக்குள் ஒரு மெல்லிய பூவை யொத்த சினேகிதன் மறைந்திருந்தமை பற்றி பெரிதாய் யாருக்கும் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதால் இதனை பகிர்ந்துக்கொள்ள விரும்பினேன். அந்த மிடுக்கு, கம்பீரம், திமிர், தூய்மையான நேசம் எல்லாம் கலந்த என் மூத்த நண்பனை நினைவுகளில் எப்போதுமாய் வைத்திருக்க எனையொத்தவர்களால் நிச்சயமாய் முடியுமெனவும் நம்புகிறேன்.

நெடுவாழ்வன் எழுந்ததிரா நினைவு:
டொமினிக் ஜீவா

டொமினிக் ஜீவாவை நினைவு கூரல்

நடேசன்

எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவா நான்கு வருடங்கள் முன்பாகவே நினைவுகள் இழந்து வாழ்ந்தவர். அவரது நினைவுகள் அந்தியில் இருக்கும் காலத்தில் அவரது வீட்டில் அவரை என்னால் சந்திக்க முடிந்தது.

அவரது இறப்பை ஒரு வரமாக அவரை நேசிப்பவர்கள் கொண்டாட வேண்டும். அவர் போன்ற ஒருவரது சாதனைகள் இறப்போடு முடிவதில்லை. மற்ற சமூகத்திலும் பார்க்க நமது சமூகத்தில் இறந்த பின்பே ஒருவரை நினைவு கூர்வார்கள் அதிலும் எழுத்தாளராக இருந்தால், அதுவே ஒரு விதியாக அமைந்துள்ளது. அந்த விதியை யாராலும் மாற்ற முடியுமா?

அவரது வாழ்வு, ஒடுங்கிய கஸ்தூரியார் வீதி வழியே ஒரு யானை நடந்தால் அதைப் பாக்கும்போது, அந்த வீதியருகே கடை வைத்தி ருப்போருக்கு ஏற்படக்கூடிய மனநிலையைப் போல,

பேனாவை ஏந்திய டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்வு, பாரம்பரிய யாழ்ப்பாண சமூகத்திற்கு மனக்கிலேசத்தை கொடுத்தது.

அக்காலத்தில் கம்ப்யூனிஸ்கட்சியில் செயற்பாட்டாளராக இருந்து யாழ்ப்பாண சாதி விதிமுறைகளுக்கு எதிராகப் போர் கொடியேற்றினார் என்பதால் அவரை இடதுசாரிகள் கொண்டாடி தம் மில் ஒருவராக வைத்துக்கொள்ள விரும்பலாம். அது அவர்களது உரிமை. ஆனால் இடதுசாரியம் ஏட்டில் மட்டும் உறங்கிப் போய் விட்ட நிலை. சாதியம் நிச்சயமாக தற்போது இருந்த போதிலும் அவர் காலத்தில் இருந்தது போல் இல்லை. அவரது ஆசிரியர் “சிரைக்கப் போ” என சொன்னது போல் இன்று எவரும் சொல்ல முடியாது. இப்படியான இறங்கு நிலையில் அவரை சாதியப் போராளியாக மட்டும் நினைத்தால் அவரது நினைவும் மங்குமே. சாதியத்துக்கு மட்டும் எதிரான செயல்பாட்டாளராக அவரை நிறுத்தினால் அடுத்த தலைமுறை கடக்காது.

கிட்டத்தட்ட அரை நூற்றாண்டுகள் தனியொருவனாக மல்லிகை என்ற சஞ்சிகையை நடத்திய பத்திரிகை ஆசிரியராக அவரை பலர் நினைவு கூரலாம். முக்கியமாக அவரால் இனங்காணப் பட்டு வெளிக்கொணரப்பட்ட எழுத்தாளர்கள், தங்கள் காலம் முழுவதும் அவரை நினைப்பார்கள். ஆனால், பெரிய பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் மறைந்து வரும் தற்போதைய கணினி உலகிது. நித்திய ஜீவியாக ஜீவா வாழ்ந்தாலும்கூட மல்லிகை நின்று பிடிப்பது கடினமாயிருக்கும். அவரால் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்கள் பதிக்கப்பட்டது. அந்த புத்தகங்களால் அதன் ஆசிரியர்களது மனதில் ஜீவா நிலைக்கமுடியும் என்பது உண்மை. அந்த புத்தகங்களும் அதன் ஆசிரியர்களும் எவ்வளவு காலம் நிலைத்து நிற்பார்கள்?

அவர் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளர். மற்றவர்கள்போல பிரசார எழுத்தற்ற அழகியல் கொண்ட கதைகள் பலவற்றை அவர் எழுதியுள்ளார். ஆனால், அவரது கதைகள் பல பேசப்படாததற்கு முக்கிய காரணம் அவரது மற்றைய அவதாரங்களே. என்னைப் பொறுத்தவரை அவரது கதைகள் அக்காலத்தை நமக்குக் காட்டும் கண்ணாடிகள். புதுமைப்பித்தனின் ‘பொன்னகரம்’ பேசமுடியுமென்றால் ஜீவாவின் கதைகளை நாம் பேசலாம்.

இவற்றுக்கப்பால் அவரிடமிருந்த விடயம் குருஷேத்திரப்போரில் கலந்து கொள்ளாது, விதூரன் வில்லொடித்ததைப்போல் தமிழ்த்

தேசியத்தின் பேரால் முப்பது வருடங்கள் நடந்த குருதிப்போரில் கலந்து கொள்ளாது முற்றாக, ஒரு முனிவராக அதனைப் புறக்கணித்தார்.

இது சாதாரணமான விடயமல்ல. எழுத்தாளர்கள், பேராசிரியர்கள், அறிவுஜீவிகள் தங்களை மறந்து போருக்கு துணை போன போது அந்த சனாமியில் இருந்து விலகிநின்றார். அவர் மாறாக தமிழ்தேசியராக இருந்திருந்தால் உலகமெங்கும் வலம் வந்திருப்பார். அதற்கான அழைப்பைப் புறக்கணித்து கொழும்புக்கு இடம் பெயர்ந்தார்.

அதற்கப்பால் சிங்கள அறிவுஜீவிகள், எழுத்தாளர்களை மல்லிகையில் தொடர்ச்சியாகக்கொண்டு வந்தார். தமிழ் பேசும் இஸ்லாமிய சமூகத்தை எதிரியாக நினைத்த தமிழர்கள் மத்தியில் இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை மல்லிகையில் தொடர்ந்து பிரசுரித்தார்.

இன ஒற்றுமை இலங்கையில் தேவை என்பதற்கு தனி ஒரு மனித உதாரண புருஷராக நின்றார். அதேநேரத்தில் அவரிடம் செவ்வி எடுத்த மடுள்கிரியே விஜயரத்தினா, தமிழர் உரிமையைப் பற்றிக் கேட்டபோது

“நீங்கள் சிறுபான்மையினராகவும் நாங்கள் பெரும்பான்மையாகவும் இருந்தால் எதைக்கொடுப்பீர்களோ அதையே நாம் கேட்கிறோம்” என ஆணித்தரமாகப் பதிலளித்தார் என்பதை விஜயரத்தினா என்னிடம் சொன்னார்.

2000ஆம் ஆண்டு பாரிஸுக்கு அவர் அழைக்கப்பட்டபோது அங்குள்ளவர்கள் மத்தியில் டொமினிக் ஜீவா,

“நான் இலக்கியம் பேசவரவில்லை, நமது நாட்டிலுள்ள பாசி சத்தைப் பற்றி பேசவந்துள்ளேன்” எனச் சொல்லக்கூடிய நெஞ்சுரமிருந்தது.

அவர் சென்ற அக்காலத்தில் கொழும்பு, பாரிஸ் போன்ற இடங்கள் அமைதிப் பூங்காக்களாக இருக்கவில்லை. இப்படி ஆத்ம பலமும் தீர்க்கதரிசனமும் உள்ள ஜீவாவிடம் சில குறைகளிருந்தன. மல்லிகையை இறுதிக்காலத்தில் மற்றவர்கள் தொடர்ந்து நடத்த முன்வந்தபோது அவருக்கு மனம் வரவில்லை. வர்த்தகம், பணம் என்பன அவருக்குத் தெரியாத பகுதிகள். கொடுத்த பணத்தை எண்ணிப் பார்க்காத மனிதர்.

பிற்காலத்தில் மல்லிகையில் தரமற்ற படைப்புகள் வந்தபோது நேரடியாக கேட்டேன்.

“கொஞ்சம் தெரிவுசெய்து போடலாமே?” என்றபோது, சிரித்தபடி

“மல்லிகையில் வருமென நம்பிக்கையோடு அனுப்புகிறார்கள். அவர்களை ஏமாற்றலாமா?” என்றார்.

அவரது மகிழ்வான தருணம் 2011 நடந்த சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு!

அப்பொழுது

“நான் இறந்தாலும் சந்தோசமாக இறப்பேன்.” என்று எனது காது படக்கூறினார்.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின்பு இவ்வளவு அறிவுத் தெளிவுடன் தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்தவர் எவருமே எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை டொமினிக் ஜீவாவை இடதுசாரியாகவோ, சாதி எதிர்ப்பாளராகவோ, பதிப்பாளராகவோ அல்லது மல்லிகை ஆசிரியராகவோ பார்க்க விரும்புவது பருந்தின் செட்டையை வெட்டி கிளிபோல் கூண்டுக்குள் அடைப்பதான விடயமாகும்.

டொமினிக் ஜீவா, முழு இலங்கைக்கும் சொந்தமான தீர்க்கதரிசனம் கொண்ட தமிழ் இலக்கியவாதி என நான் கருதுகிறேன்.

அவரை நாம் பல சந்ததிகள் கடந்து நினைவு கூரவேண்டும்.

நெடுமுடிவின் எழுத்தாட்களை:

டொமினிக் ஜீவா

டொமினிக் ஜீவா கதைகள் எதன் பிரதிபலிப்பு?

ஜிஃப்ரி ஹாசன்

இலங்கையில் இடதுசாரிக் கருத்தியலை இலக்கியமயப்படுத்திய ஈழத்துச்சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் டொமினிக் ஜீவா குறிப்பிடத் தக்க ஒருவர். சமூக அடுக்கமைவில் கீழ்த்தட்டிலுள்ளவர்களின் உலகத்தை அவர் தன்புனைவுகளில் வெளிப்படுத்தினார். ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் உணர்வுகளை, மனக் கொந்தளிப்புகளை, அவமானங்களை அவர் தன் கதைகளில் பேசினார்.

அவரது கதைகள் வாழ்வின் மீதான ஆழமான நோக்குகளின்றி, அதன் உள்பரிமாணங்கள் மீதான கரிசனையின்றி முற்போக்குப் பாய்ச்சலை மட்டும் நிகழ்த்திச் செல்வதாக அமைந்தன. கதை என்பது ஒரு படைப்பாளி வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து அவதானித்து அதை நுட்பமாக முன்வைக்கும் திறன் விளைவிபெற்று உருவாகி வருவதாகும். அந்த நிலையிலிருந்து ஜீவா சிறுக்கும் புள்ளிகள் அவரது கதைகளில் நிறையவே உள்ளன.

அது ஒரு சட்டகத்துக்குள் முடுண்டு போனதால் அவருக்கு நேர்ந்த அவலமாகும். ஈழ இலக்கியத்தை சிறைப்பிடித்திருந்த முற்போக்கு இலக்கியத்தின் மய்யமான முதலாளி - தொழிலாளி முரண்பாடுகளும், தொழிலாளி மீதான கொண்டாட்டமுமே அவரது முதல் தொகுதியை நிறைத்திருந்தது.

டொமினிக் ஜீவாவின் படைப்புகள் எவற்றின் பிரதிபலிப்பாக அமைந்தன என்பது முக்கியமானது. அவரது படைப்புலகைத் தீர்மானித்த காரணிகள் சாதியமும், வர்க்க முரணாகவுமே தெரிகின்றன. ஜீவா அந்தக் கருத்தியலில் உறுதியாக இருந்து அந்தப் பாதையிலேயே பயணித்ததற்கு அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சாதிய ஒடுக்குமுறையும் அதற்கெதிரான அவரது கலக மனமும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

சாதி அடிப்படையில் அவர் சமூக அடுக்கமைவில் அடித்தளத்தைச் சேர்ந்தவர். முடிதிருத்தும் சாதியத்தொழில் அவருடையது. எனவே சாதிய அடக்குமுறையின் விளைவாக தனிப்பட்ட வாழ்க்கை மீதான புறக்கணிப்புகளை, அவமானங்களை, காயங்களை யாழ்ப்பாண சமூக சூழலில் அவர் கடுமையாக அனுபவித்திருக்கிறார். அந்த அனுபவங்களை அவர் தனது சுயசரிதையான 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' என்ற நூலில் விளக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார். தவிர, முற்போக்குக் குரலை இலக்கியத்தில் அழுத்தமாக ஒலிக்கவிடுவதன் மூலமே ஏற்றத்தாழ்வான சமூக அமைப்பை மாற்றி சமத்துவத்தை நிலைநிறுத்த முடியும் என்று அவர் தனிப்பட்ட வகையிலும் கருதி இருக்கமுடியும். அதேநேரம் ஈழத்தின் முதுபெரும் விமர்சகர்கள் முற்போக்கு இலக்கியத்தையே இலக்கியமாக முன்வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். மார்க்ஸிசக் கருத்தியலைப் பேசும் படைப்புகளே முற்போக்கு இலக்கியம் எனும் கருத்து அழுத்தமாக முன்வைக்கப்பட்டது.

இது தொடர்பான கோட்பாட்டு அறிமுகங்களும் முன்வைக்கப்பட்டதோடு படைப்பாளிகளுக்கான அங்கீகாரம் மற்றும் மறுப்பு ஆகியனவும் அவர்களது படைப்புகளின் உள்ளீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டே தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதாவது அந்தப்படைப்பு முற்போக்குத் தன்மையானதா இல்லையா? என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு. புனைவுத்திறன் இல்லாவிட்டாலுங் கூட முற்போக்குப் படைப்பாளி என்றால் அவருக்கு அங்கீகாரம் இலகுவில் கிடைத்துவிடும் சூழல் தான் அன்றிருந்தது. இதனால் ஈழப்

படைப்பாளிகள் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாக பரிணமித்தனர். இந்தவகையில், ஜீவாவின் ஒட்டு மொத்தப் படைப்புவெளியையும் முற்போக்குச் சித்தாந்தமே தீர்மானித்தது. இந்த விசயத்தில் ஒரு கலைஞனாக தன்னை ஓர் இறுக்கமான கட்டுக்கோப்புக்குள் அவர் வைத்துக் கொண்டார்.

மிக அபூர்வமாகவே அவர் அதனை மீறிய சந்தர்ப்பங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இதனால் அவரது கதைகள் சாமான்யர்களின் குரலாகவே ஒலித்தன. மேல்தள மனிதர்களால் வஞ்சிக்கப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட, அவமானப்படுத்தப்பட்டவர்களின் கூட்டுத் துயரத்தையும், குழறலையுமே அவர் வெளிப்படுத்தினார். அத்தகைய மனிதர்களை தன் படைப்புகளில் அவர் கொண்டாடினார். அவரது இந்த நிலைப்பாடு குறித்து அவரிடம் மறுபரிசீலனைகள் இருக்கவில்லை. தனது படைப்புகளில் அவர் காண்பித்த கீழ் அடுக்கு மக்களின் நேர்மையும், அறமும், ஒழுக்கமான நடத்தைகளும் மரபியல், சமூகவியல், உயிரியல், உளவியல் சார்ந்து சரியானதுதானா என அவர் ஒருபோதும் திரும்பிப் பார்த்ததில்லை. அவர் தன் பாதையில் தொடர்ந்தும் உறுதியாகப் பயணித்தார்.

பெரும்பாலும் அவர் ஒரு வட்டத்துள்ளேயே நின்று சுழன்றார் என்று சொல்லமுடியும். இதனால் அடுத்தடுத்து வரும் கதைகள் ஒரே கதாபாத்திரங்களால் ஆன கதைகளைப் போல் தோற்றங் காட்டுகின்றன. ஒரேவகையான மனிதர்கள், ஒரேவகையான பிரச்சினைகள், ஒரே வகையான சமூகச் சூழல் என கதைகள் மாறி மாறி வாசகனுக்கு ஏற்படுத்தும் அனுபவம் ஒற்றைத் தன்மையுடையதாகவே சுருங்கியது. பரந்த வாழ்க்கை அனுபவத்தை, விஸ்தாரமான பார்வைகளை அவரது கதைகள் விரித்துக்காட்டவில்லை. ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தின் கதையும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைகின்றன. விசைகொண்டு நகரவேண்டிய கதை சிலவேளைகளில் தன் ஆற்றலை இழந்து நிற்கிறது.

இந்த வீழ்ச்சி டொமினிக் ஜீவாவின் படைப்புகளுக்கு மட்டுமே உரித்தானதல்ல. ஈழத்தின் அநேக முற்போக்குப் படைப்பாளிகளிலும் இந்த வீழ்ச்சியைக் காண முடியும். அவர் தன் கதைகளில் எளிமையாகக் காட்டிய வாழ்க்கை உண்மையில் அவ்வளவு எளிமையானதல்ல. மிக உக்கிரமான நெருக்கடிகளால் வதைபடும் மனிதர்கள் அவர்கள். மேலோட்டமாகச் சொல்லப்படக்கூடியவர்களல்ல. மிக ஆழமாக முன்வைக்கப்பட வேண்டியவர்கள். அவர் எழுதியது

ஒரு கணத்தில் முடிந்து போகிறவர்களின் வாழ்க்கையை அல்ல. யுகாந்திரமாக அடக்கு முறைக்குள்ளும் அவலத்துக்குள்ளும் சிக்கிக் கொண்டவர்களை. பெரும்பாலான கதைகள் இத்தகைய வாழ்வை மேலோட்டமான சித்தரிப்புகளால் குறுக்கிவிடுவது போலும் தோன்றுகிறது. மனித உறவுகளும், ஊடாட்டமும் எப்போதும் ஒரு கணக்கியல் நியமமுறையில் மட்டுமே இவரது கதைகளில் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

இது ஒரு அசாத்தியமான வாழ்க்கை கோலம் என்றே தோன்றுகிறது. வாழ்க்கையை உள்ளபடி காட்டாமல் ஒரு சட்டகத்துள் அடக்கி ஒரு மாயையான சித்தரிப்பை நோக்கியே அவர் படைப்புலகம் மையங்கொண்டிருந்திருக்கிறது. மனித வாழ்வு உணர்ச்சிகரமான பக்கங்களால் ஆனதுதான். அது ஒரு முற்போக்கு நியம முறைக்குள் சுருங்கியதல்ல என்பதை அவர் உணரவில்லை.

அவரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான 'பாதுகை'யில் அவரது கதைசுறல் முறையிலும், மொழிப்பாவனையிலும் ஒரு வளர்ச்சி நிலையை அவர் அடைந்திருந்தார். அப்போதைய ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் போக்குக்கு சமாந்தரமான வளர்ச்சியாகவே அது இருந்தது. 'பாதுகை' அவரது குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க கதை. இலக்கியரீதியாகவும் வெற்றிபெற்ற கதை. கதையின் அரசியலும், அழகியலும் ஒரு புள்ளியில் இணைந்து நகரும் கதை. முத்து முகம்மது எனும் செருப்புத்தைக்கும் தொழிலாளியின் கனவுகளை தொட்டுச்செல்லும் இக்கதை முதலாளித்துவத்தின், நகரமயமாக்கலின் இராட்சத வளர்ச்சியையும், அதற்குள் நசுங்கும் மானுடத்தின் அவலத்தையும் பேசுகிறது. சமான்ய மனிதர்களுக்குள்ளிருக்கும் கீழ்மையான பண்புகள் கூட அவர்களின் தொழில் தர்மம் என்று வரும் போது கைவிடப்படும் ஓர் உயர் குணத்தை அந்த சாதாரண மனிதர்கள் கொண்டிருப்பதை இக்கதை சொல்கிறது. திருத்த வேலைக்காக தன்னிடம் வரும் விலை உயர்ந்த ஒரு செருப்புச் சோடியை உரிமையாளர் பல நாட்களாக மீட்க வராமல் போகவே தன் புது மனைவிக்கு அதைப் பரிசாக கொடுத்து விடுகிறான் முத்து முகம்மது. சில நாட்களின் பின் உரிமையாளர் வந்து கேட்கும்போது,

“தவணை தப்பிப்போச்சானால் செருப்பு இங்கே இருக்காது, வெளியிலை குப்பைக் கூடைக்கை எறிஞ்சிருப்பம்” என்று கூறுகிறார்.

அதிர்ச்சியடைந்த அவர் அவனை தாய் தந்தை கடவுள்கள் மீதெல்லாம் சத்தியம் செய்து சொல்லச் சொல்கிறார். அவனும் எல்லாவற்றின் மீதும் பொய்ச்சத்தியம் செய்து விடுகிறான். ஆனால் கடைசியில் அவர் செருப்பு மீது சத்தியம் பண்ணு என்று சொல்லி விடுகிறார். அதை அவனால் செய்ய முடியவில்லை. அவன் உண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறான். எளிய மனிதர்களுக்குள்ளிருக்கும் சாமான்யப் பண்பையும், உயர் பண்பையும் ஒருசேர வெளிப்படுத்தும் கதை இது.

அவரது 'தாளக் காவடி' கதை கவனத்தைக் கோரும் மற்றொரு கதையாகும். ஒரு பஸ் நடத்துனரின் ஒருநாள் வாழ்க்கையை சொல்லப்போய் பின் அதிலிருந்து விடுபட்டு பஸ் பயணிகளின் வெவ்வேறுபட்ட உலகங்களைத் திறந்து காட்டுகிறார். இதனால் பஸ் ஒரு பெரிய உலகமாக விரிகிறது. அங்கே அரசியல்வாதிகள், இலக்கியவாதிகள், கல்வியாளர்கள், வர்த்தகர்கள், கூலிகள், உயர் சாதி மனிதர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், ஆசிரியர்கள், ஆண்கள், பெண்கள் பலரும் வருகின்றனர். அவர்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளை பேசிக்கொள்கின்றனர். தங்கள் கனவுகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். அது ஒரு பரந்துபட்ட உலகமாக பஸ்ஸை உருமாற்றுகிறது. வாசகனுக்கு இது ஒரு புதிய அனுபவமாக இருக்கிறது. பஸ் என்ற ஒரு பெட்டிக்குள் அடக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு உலகத்தை வாசகன் கண்டு கொள்ளும் ஒரு சாகசத்தை ஜீவா இந்தக் கதைக்குள் நிகழ்த்திக் காண்பிக்கிறார்.

'பாபச்சலுகை' சாதியத்தைப் பேசும் கதை. யாழ்ப்பாண சமூக அமைப்பில் சாதி எப்படி ஒரு தலைமுறையின் கல்வியையும் பாழ்ப்படுத்தி இருக்கும் என்பதை வாசகன் உய்த்துணர்வதற்கான திறப்புகளை இந்தக்கதை கொண்டுள்ளது. நடேசலிங்கத்துக்கும், திருச்செல்வத்துக்குமிடையில் நடக்கும் உரையாடலில் இருந்து இந்த ஊகத்தைச் செய்யலாம். அதற்கான காட்சிப்படுத்தல்கள் கதைக்குள் இடம்பெறுவதில்லை. ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒரு பள்ளிக் கூடம் கட்டப்பட வேண்டும் என்ற நடேசலிங்கத்தின் குரல் சாதிய மேலாதிக்கத்தின் குரலாகும்.

"இந்த எளிய சாதிகளிடம் நல்ல ஒழுக்கக் குணம் மருந்துக்கு மில்லை" என நடேசலிங்கம் சொல்லும் போது ஜீவா காண்பித்த சாமான்ய மனிதர்களின் அறமும் ஒழுக்கமும் கேள்விக்குள்ளாகிறது. ஆனால் ஜீவா சாதியைப் புரிந்துகொள்ளப்படாத ஒரு சமூகநோய் என்றே காண்கிறார்.

அவரது முதல் தொகுப்பான 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' அவரது ஆரம்பகாலக் கதைகளின் தொகுப்பு. ஒரு முதல் தொகுப்புக் கான அத்தனை பலவீனங்களையும் கொண்டது. கதைக் கட்டுமானத்திலோ, கதைப்பொருளிலோ மிகத் தொய்வான, மிக மேலோட்டமான படைப்புகளாகவே அவை சுருங்கின. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கையை நுணுகிப் பரிசீலனை செய்து இரத்தமும் சதையுமாக அந்த வாழ்க்கையை வாசகன் முன் அவை நிறுத்தவில்லை. காரணம் அதற்கான போதிய படைப்புப் பயிற்சி அவரிடம் இருக்கவில்லை. அந்த நெருடல் அவரது 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' தொகுதிக் கதைகள் முழுவதிலுமே நிறைந்திருக்கிறது.

எனினும் இலங்கை அரசின் சாஹித்ய மண்டல விருதை அத் தொகுப்பு பெற்றது. முற்போக்கு இலக்கியத்தை விரைவாக வளர்க்கவும், அதனை வலுப்படுத்தவும் அப்போது இது போன்ற விருதுகள் பல்கலைக்கழக மார்க்ஸியர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன. இத் தொகுப்பிலுள்ள பெரும்பாலான கதைகள் புனைவுத் தன்மையற்றவை. கதை எனும் வடிவத்தை அதன் முழுத்தகையையோடும் பெறாதவை. முதிர்ச்சியற்றவை. அவரது கல்வி ஐந்தாம் தரத்துடன் முற்றுப் பெற்றது. சுய தேடலாலும், படிப்பாலுமே எழுந்து வந்த படைப்பாளி அவர். அவரது அனுபவங்களின் வழியேயும் தொடக்க வாசிப்பின் வழியேயும் படைப்புலகுக்குள் நுழைந்தார். அப்போது அவரது படைப்பு மனம் முதிர்ச்சியடைந்திருக்கவில்லை. படைப்பாற்றல் செழுமையடைந்திருக்கவில்லை. இதனால் அவரது பெரும்பாலான ஆரம்ப காலக்கதைகள் சிறுவர்களுக்கான நீதிக் கதைகள் போன்றே குறுகின. இன்னொரு புறம் அவரது படைப்புகள் அழகியலும், புனைவுத் தன்மையும் குன்றிக் காணப்படக் காரணம் அவர் சாதிய அடக்குமுறை நிலவும் சமூக சூழலில் அதற்கெதிரான கலகத்தை நிகழ்த்துவதற்கான ஊடகமாகவே இலக்கியத்தை கருதியதுதான். இலக்கியம் குறித்த வேறு புரிதல் அவருக்குள் இருந்ததாக எண்ணத் தோன்றவில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரை, தனது ஆழ்மனக் காயங்களை, தன்னைப் போன்ற அடித்தள மக்கள் மீதான மேல் அடுக்கினரின் அடக்குமுறைகளை வெளிப்படுத்த வேண்டும். எழுத்தில் தனது எதிர்ப்புக் குரலைப் பதிவு செய்ய வேண்டும். அவ்வளவுதான். புனைவுத் திறன், படைப்புப் பயிற்சி குறித்தெல்லாம் அக்காலத்தில் அவரால் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அப்படி எழுதப்பட்ட கதைகளின் தொகுப்புதான் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' அவரிடம் இருந்த

கருத்தியல் பற்று அவர் தீவிரமும் உறுதியான நிலைப்பாடும் கொண்டவர் என்பதை தெரிவிக்கிறது.

தனது படைப்பு சார்ந்து மறுவிசாரணையற்றவராக அவர் இருந்திருக்கிறார். வாழ்க்கையின் முழுப்பரிமாணமும் மேல்தட்டு - கீழ்த்தட்டு, முதலாளி - தொழிலாளி என்ற இரட்டை முகம் கொண்ட ஒன்றாகவே அவரால் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. அவரது முதல் தொகுப்பு உள்ளடக்கியிருந்த கதைகளில் புனைவுத்தன்மை நிரம்பிய இலக்கியத் தகுதி உள்ள கதைகள் எனப் பார்த்தால் வெகு சொற்பமான கதைகளே தேறுகின்றன. பெரும்பாலானவை கதைக்கான உருவமோ, உள்ளடக்கம் சார்ந்தோ புனைவுத் தன்மையைப் பெறாமலே சென்று முடிகின்றன. கதையின் மய்யப் பொருள் அழிப்பை நிகழ்த்திக் காட்டிய பின் நவீன கதைகூறலுக்குள்ளும் அதனை அடக்க முடியாது. மொழியின் அழகியலும் இல்லை.

அத்தொகுப்பிலுள்ள 'இவர்களும் அவர்களும்' சிறுகதை என்ற வகையில் இலக்கிய வெற்றியை அது பெறவில்லை. முற்போக்குக் கருத்தியலில் மட்டுமே கவனம் எடுத்து எழுதப்பட்ட கதை என்பது புலனாகிறது. சுந்தரம் பிள்ளை, ஆறுமுகம் பிள்ளை என்ற இரு முதலாளிகளுக்கிடையிலான ஜென்மப் பகை என கதையாசிரியரால் சொல்லப்படும் முரண்பாடு இரு முதலாளிகளிடமும் சேவகர்களாக இருந்த மணியம், கந்தையா எனும் தொழிலாளர்களுக்கிடையிலான முரண்பாடாக எஜமான் விசுவாசத்தால் பரிணாமம் பெற்றது. இரு தொழிலாளர்களும் ஒருவரை ஒருவர் தங்களது முதலாளிகளுக்காக அடித்துக்கொள்கின்றனர். கதையின் முடிவில் முதலாளிகள் இருவரும் சிநேகபூர்வமாக ஒரே காரில் பயணிப்பதை மணியமும் கந்தையாவும் காணும் போது தங்களது அறியாமையை நொந்து கொள்கின்றனர். இந்த இடம்தான் டொமினிக் ஜீவா சொல்ல வந்த புள்ளி. 'அவர்கள் அவர்கள்தான், இவர்கள் இவர்கள்தான்'. இந்த வர்க்க முரணை, ஏற்றத்தாழ்வைத்தான் அதிகமும் ஜீவாவின் இந்தத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் பேசுகின்றன. பல கதைகள் பல சம்பவங்கள் குறித்த மேலோட்டமான குறிப்புகளால் மட்டுமே நகர்த்திச் செல்லப்படுகின்றன. புனைவாக அவர் சறுக்கும் இடங்கள் அவை.

'கொச்சிக்கடையும் கறுவாக்காடும்' இது போன்றதொரு மிக எளிமையான கதைதான். துறைமுகத் தொழிலாளியான அப்பு ஹாமியின் சின்ன மகன் சுகவீனமடையும் போது அவனுக்கான

முறையான சிகிச்சை வழங்க பணமில்லாது தடுமாறும் அப்பு ஹாமி டாக்டர் இராஜநாயகத்தின் உதவியை நாடுகிறார். பணமில்லாததால் அப்புஹாமியால் வைத்தியரின் உதவியைப் பெற முடியாமல் போகிறது. இந்த வர்க்க அடக்குமுறை சாதியத்தை விட மோசமானதாகவும், அது இன, மத எல்லைகளைக் கடந்தது என்பதையும் இக்கதை சொல்கிறது.

எழுத்தாளரின் வெறும் விவரணமாக சொல்லப்படும் இக் கதையில், கதை மாந்தர்களின் குறிப்பாக டாக்டர் இராஜநாயகத்தின் மன மாற்றமே கதையின் மிக முக்கிய திருப்பமாகும். ஆனால் கதையில் அவரது மனமாற்றத்துக்கான காரணம் மிக தொய்மையானதாக, அதற்குள் தர்க்க ஒழுங்கு இல்லாததாக அமைந்துள்ளது. மேலும் கதைமாந்தர்களின் வாழ்க்கை விரிவான புனைவாக முன்வைக்கப்படுவதுமில்லை. ஆயினும் கதைக்குள் பேசப்படும் சமூக அவலம் அடித்தள மக்களின் உடல் ஆரோக்கியத்துக்கான மருத்துவ நல சேவையைப் பெறுவதில் உள்ள பாரபட்சம், ஒரு பணக்கார நாய்க்குட்டிக்கு கிடைக்கக்கூடிய மருத்துவ சேவையைக் கூட ஒரு ஏழையின் குழந்தையால் பெற்றுக்கொள்வதில் காணப்படும் அசமநிலையை இக்கதையில் முன்வைக்கிறார். இதனை இலங்கையின் எல்லா சமூகங்களிலும் காணப்படும் ஒரு பொது அவலமாக காட்டுகிறார். இது போன்ற பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளால் விளையும் சமூகப் புறக்கணிப்புகள், அவமரியாதைகள் மேல்தட்டு - கீழ்த்தட்டு என்ற வர்க்க முரண்களின் விளைவுதானே ஒழிய அதற்குள் இன, மத வேறுபாடுகள் இல்லை என்பதை அவரது சில கதைகள் தொட்டுச் செல்கின்றன.

பாதுகை, கொச்சிக்கடையும் கறுவாக்காடும், நகரத்தின் நிழல் போன்ற கதைகள் இந்தவகையில் சொல்லத்தக்கன. இவை அப்படியே தொழிலாளியை இன, மத, மொழிகளைக் கடந்த ஒரு தனித் தரப்பாக முன்வைக்கின்றன. அவரது கதை மாந்தர்களான அப்பு ஹாமியோ, முத்து முகம்மதோ, கந்தையாவோ ஒடுக்கப்படும் தரப்பின் பிரதிநிதிகள் தான். அவரைப் பொறுத்தவரை தொழிலாளர் என்போர் ஒரு தனியான இனம். தொழிலாளி என்பவன் சுரண்டப்படும், ஒடுக்கப்படும் தரப்பைச் சேர்ந்தவன் என்ற மார்க்ஸிசு நிலைப்பாடே அவரது நிலைப்பாடும். இதனால் தான் அவர் சாதியுடன் பிணைத்து தொழிலாளியின் பிரச்சினையை தன் படைப்புகளில் முன்னிலைப்படுத்தினார்.

ஈழத்து முற்போக்குப் படைப்பாளிகளின் பொதுவான நோக்காகவும் அதுவே இருந்தது. ஜீவாவின் கதைகளில் வரும் கதை மாந்தர்கள் அடித்தட்டு மக்கள். சாமானியர்கள். ஆனாலும், உயர் பண்புகளை மானுட அறங்களை வெளிப்படுத்துபவர்கள். சாதியில் குறைந்தவர்களிடம் அறம், உயர் மானுடப் பெறுமானங்கள் காணப்படுவதில்லை எனும் உயர் சாதிய நோக்குக்கு முற்றிலும் எதிரானவை இந்தக் கருத்தியல். இன மரபியல் அடிப்படையில் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினரிடம் சில அற்பமான நடத்தைகள் வெளிப்படுவதற்கான சாத்தியமுண்டு. இந்த ஆய்வுகள் மீதெல்லாம் அவர் கவனஞ் செலுத்துவதில்லை.

அவர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை கொண்டாடும் ஒரு உலகையே தன் படைப்புகளில் சிருஸ்டிக்கிறார். சாதியத்திலோ, பொருளியலிலோ அடித்தளத்தில் இருப்பவர்களின் நேர்மையும், அறமும் தான் திரும்பத் திரும்ப பேசப்படுகின்றன. ஜீவாவின் படைப்புகளில் கீழ் அடுக்கிலிருப்பவர்கள் பழியுணர்ச்சியற்றவர்கள். மேல் அடுக்கிலுள்ளவர்கள் எப்போதும் தீமிர் பிடித்தவர்கள். ஆதிக்கம் செலுத்துபவர்கள். பழியுணர்ச்சியுள்ளவர்கள். மொத்த சமூக அவலத்துக்கும் காரணமானவர்கள் என்ற சித்தரிப்பு மானுட உளவியலை இரட்டைச் சட்டகத்துக்குள் போட்டுப் பூட்டுகிறது.

காலத்தால் சாகாதது கதையில் வரும் அடித்தளத்திலிருக்கும் பொன்னுத்துரையிடம் இருக்கும் மானுடத்தன்மை அதே கதையில் வரும் உயர்சாதி மனிதரான மயில்வாகனத்திடம் இருப்பதில்லை. மனித உளவியலை சாதியையும், முதலையும் கொண்டு தீர்மானிப்பதற்கும் இனத்தையும், மதத்தையும் கொண்டு தீர்மானிப்பதற்குமிடையில் அப்படி என்ன வேறுபாடு இருக்கிறது? என்ற நியாயமான குழப்பம் வாசகனுக்கு ஏற்படத்தான் செய்கிறது.

அவரது படைப்புச் செயற்பாட்டைத் தாண்டி எப்போதும் நினைவு கூரப்பட வேண்டியது அவரது பதிப்பு மற்றும் இதழியல் பணி என்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. மல்லிகையை அவர் தொடர்ச்சியாக ஓரளவு காத்திரமான இதழாக 400க்கு மேற்பட்ட இதழ்களை ஈழ இலக்கிய சூழலில் கொண்டு வந்தது உண்மையில் மகத்தான சாதனை. அதற்காக வாழ்ந்த ஒருவரால் மட்டுமே இது சாதித்துக் காட்டக்கூடியது. அது பற்றிய உரையாடல்களும் ஜீவாவை மையப்படுத்தி தொடங்கப்பட வேண்டும்.

நெடுமூவின் எழுத்தின் நுணைவு:-

டொமினிக் ஜீவா

ஜீவா என்றும் போராளியே!

இதயராசன்

இலங்கையில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தலித்துக்கள் சொந்தமாக நிலம் வைத்திருப்பதற்கும் உரித்தில்லாத காலத்தில் பிறந்தவர் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள். ஆனால் யாழ்ப்பாண நகரத்தில் வாழ்ந்தமையினால், கிராமத்தில் உள்ள அளவுக்கு கொடுமைகளை அனுபவித்து இருக்கச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. இருப்பினும் சாதிய இழிவுபடுத்தலுடனேயே தனது இளமைக் காலத்தைக் கடந்தவர். படிப்பில் ஆர்வமும் கெட்டித்தனமும் இருந்தபோதிலும் சாதிய புறக்கணிப்பால் ஐந்தாம் தரத்துடன் முறைசார் கல்விக்கு, முழுக்குப் போட்டுத் தனது பரம்பரைத் தொழிலகம் என்னும் பல்கலைக் கழகத்தில் பெற்ற கல்வியே ஜீவாவை, செதுக்கி வார்த்தது. சுய ஒழுக்கமும், தன்மானம், ஜீவகாருண்யம், சமூக நீதி பற்றிய புரிதலுடன் வளர்ந்த ஜீவாவை, பொதுவுடமைத் தலைவர் பா. ஜீவானந்தத்தின் அறிமுகம், இடதுசாரிச் சிந்தனைக்கும் உலகம் தழுவிய விசாலித்த பார்வைக்கும் வழிப்படுத்தியது என்று, ஜீவா அவர்களே எழுதியுள்ளார்.

“சிரைக்க போடா!”

என்ற வகுப்பாசிரியரின் அதிகார இழிவுபடுத்தலைச் சுயகௌரவத்துடன் நிமிர்ந்து நின்று, தான் யார் என்பதைச் சொல்லியவாறு, சாதித்துக் காட்டிய சாதனையாளர் டொமினிக் ஜீவா, என்னும் ஈழத்து முதுபெரும் எழுத்தாளர். தனது தொழிலகத்தை நூலகமாக, சஞ்சிகைக் காரியாலயமாக, இலக்கியக் கருத்தரங்குமண்டபமாகப் பல்பரிமாணம் பெறவைத்தவர் ஜீவா. தலித்துக்கள் படித்துப் பட்டங்களுக்கும் பதவிகளும் பெற்ற பின்னரும், அவர்களின் முதுகுக்குப் பின்னால் சாதிய அடையாளங்கள் தேடிப் பதவி உயர்வுகளையும், பொறுப்பான பதவிகளையும் கொடுக்காமல் ஒதுக்கி வைக்கும், அகமணமுறையைப் பண்பாடாகக் கொண்டாடும் சமூகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டு, மணலில் தலையை ஒழிக்கும் தீக்கோழி போல ஒழித்து விளையாடும், படித்த தலித்து இளைஞர்கள் நிறைய கற்றுக் கொள்ள ஜீவா முன்னுதாரணமாகத் திகழ்கின்றார்.

ஜீவா எப்போதுமே தனது சொந்த வாழ்வை முதன்மைப்படுத்தி வாழ்ந்தவர் அல்ல. சமூக நீதியும், உழைக்கும் மக்களின் மேன்மையுமே எண்ணமும் எழுத்துமாக வாழ்ந்தவர். எழுத்து வேறு வாழ்க்கை வேறு என்று வேதாந்தம் பேசுவோர் மத்தியில் எழுத்தும் வாழ்வும் ஒன்றாகவே இறுதிவரை எழுதியும் வாழ்ந்தும் காட்டியவர். எனது தந்தையாரும் சமூக அநீதிக்கெதிரான செயற்பாட்டாளராக இருந்தமையினால், ஜீவா அவர்களுடன் நெருங்கிய தோழமையினைக் கொண்டிருந்தார். அவர் மல்லிகையின் ஆரம்பகால வாசகனாக இருந்து வந்துள்ளார். அதனால் எனது வீட்டில் மல்லிகை இதழ்கள் நிறைந்திருந்தன. எழுத்துக்கூட்டி வாசிக்கும் பருவத்தில் ‘மல்லிகை’ என்று திக்கித் திணறி உச்சரித்தது ஞாபகத்திரைகளில் மின்னி மறைகின்றன.

மல்லிகையின் தீவிர வாசகனாக மாறிய நான். சமூகநீதி சார் சிந்தனைகளில் ஈர்ப்புறவைத்தமைக்கு மல்லிகைக்கு முக்கிய பங்குண்டு. மாக்ஸிஸம் சார்ந்த கட்டுரைகளை முதலில் நான் வாசித்தது மல்லிகையிலேயே. நான் மாணவனாக இருந்த பொழுது, ஒரு நாள் பஸ்ஸில், மல்லிகை இதழை மிகவும் ஆர்வத்துடன் வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். தமிழ் நாவல் இலக்கியம் பற்றிய பேராசிரியர் கைலாசபதியின் புத்தகத்திற்கு, வெங்கட்சாமிநாதன் எழுதிய மறுப்புக்கு, பேராசிரியர் நு.:மான் எழுதிய நீண்ட விமர்சனம் என நினைக்கின்றேன். எனக்கு அருகிலுள்ள சீற்றில் இருந்து, அதனை அவதானித்த, சைவப் பழம் ஒன்று.

“அப்படி என்னதான் சீரியஸாக வாசிக்கின்றாய்”

என்று கேட்டதோடு, எனது கையிலிருந்த சஞ்சிகையை அநாக ரிகமாகப் பிடுங்கியெடுத்துப் பார்த்தார். நான் ஏதோ வாசிக்கக் கூடாததை வாசிப்பதாகவே அவ்வாறு செய்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றேன். மல்லிகை என்றான போது,

“இது சலுன்காரனார் புத்தகம்தானே! இதை வாசித்து என்ன பிரயோசனம். ஆனந்தவிகடன், குமுதம் வாசித்தால் நல்லம்”. என்று உபதேசம் பண்ணத் தொடங்கிவிட்டார்.

நான் அவரது வயது கருதி, ஒரு புன்னகையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இதனை அவதானித்த ஒரு மூதாட்டி, அந்த உபதேசியைப் பார்த்து,

“தம்பி அறிவான புத்தகம் படிப்பது உமக்கென்ன பிரச்சினை?”

என்று அவரை மடக்கியது இன்றுபோல் பசுமையாக உள்ளது. அந்தச் சம்பவம் ஜீவாவுடனும் மல்லிகையுடனும் என்னை நெருக்கமாக்கியது. பின்னர், ஜீவா அண்ணரை மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் சந்தித்து, உறவினைத் தொடர்ந்தேன். அது இறுதிவரை நீடித்தது. உழைப்பு, சுறுசுறுப்பு, நம்பிக்கை, மகிழ்ச்சி, தோழமை, அன்பு போன்ற மனித விழுமியங்கள் பற்றி, எழுதப்படாத கவிதையாகவும் வரையப்படாத ஓவியமாகவும் எம்மத்தியில் வாழ்ந்தவர். எமது நெஞ்சங்கள் நிறைந்து என்றென்றும் வாழ்ந்துகொண்டே இருப்பார். பத்து வயதில் சரியாகக் கணக்குச் செய்ததற்காக யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலையும் ஒரு ஆசிரியரும் ஜீவாவின், கல்வி கற்கும் உரிமையை மறுத்து விரட்டியது. அவர் சிறுபான்மைத் தமிழர் என்று. அவர் படிக்காத மேதையான எண்பது வயதிலும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் கௌரவ இலக்கியக் கலாநிதிப் பட்டம் கொடுக்க மறுதலித்தது. வீஷ்மர்கள் எல்லோரும் சாதிய கொடுங்கோலனுக்கு தலைசாய்த்த மதியீனம் நடந்துதான் விட்டது.

பழியும், வலியும் ஜீவாவுக்கு அல்ல. சிறுபான்மை இனமென்று, சமூக நீதிக்காகப் போராடும் தமிழ்த் தேசியத்திற்கு. ஜீவா என்றும் போராளிதான்.

நெடுவாழ்வு எழுத்தறிவு நூலை:

தொழில்நுட்ப
தொழில்நுட்ப

தலித் எனும் தன்னுணர்வு அஞ்சலி: டொமினிக் ஜீவா

தர்ம பிர்சாத்

டொமினிக் ஜீவாவை நேரில் பார்த்ததில்லை. அவரது உருவத்தை புகைப்படங்களிலும், குரலை உரைகள் வழியாகவும் கேட்டிருக்கிறேன். ஜீவாவுடைய படைப்புகளில் தொனிக்கும், நிமிர்ந்த ஆகிருதிக்கும் தீரமான குரலிற்கும் நெருங்கிய இணைப்பொன்று இருப்பதாக மனதில் பதிவாகியிருப்பது தற்செயலானது அல்ல. அவரது படைப்புகளையும் ஆகிருதியையும் குரலையும் பிரித்தறிய முடியாமல் இருப்பதிலிருந்தே அவருடைய குணாதிசயங்களின் தொகுப்பு என்னுள் உருவாகி வந்திருக்கிறது. அந்தத் தொகுப்புகளின் வழியாகவே முன்னோடி ஆளுமையை நினைவுகூர விரும்புகிறேன். அதுவே அவருக்குச் செய்யும் அஞ்சலியாகவும் இருக்கும்.

கடந்த எழுபது வருடங்களாக டொமினிக் ஜீவா இடையீடு செய்து கொண்டிருந்த இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அவரது பங்களிப்பென்ன? தன்னலம் கருதாத தனிமனித இயக்கத்திற்கு சமூகத்தில் ஒரு மதிப்பும் கரிசனமும் எப்போதும் உண்டு.

பண்பாட்டுத் தளத்திலான இயக்கத்திற்கு மட்டுமே அந்தக் கரிசனத்திலிருந்து விதிவிலக்கு உண்டு. அவை பயனற்ற வெற்று வேலையாகவே பொதுச் சமூகத்தால் புரிந்துகொள்ளப்படும். அதிலும் பொருளியல் ஆதாயங்கள் ஏதும் கிடைக்காத கைக்காசைக் கரியாக்குகிற இலக்கியச் செயற்பாட்டை, சமூகம் எள்ளலுடன் எதிர் கொள்ளும். அந்த எள்ளலுடன் கூடிய நிராகரிப்பைச் சந்திக்காத தமிழ்ப் படைப்பாளிகளே இருக்கமாட்டார்கள். சக்திமுத்தப் புலவரி லிருந்து பாரதி ஈராகப் புதுமைப்பித்தன் வரை அந்தப் பெருமைமிகு வரலாறு நம்மிடம் இருக்கிறது. டொமினிக் ஜீவா அப்பெருமைமிகு வரலாற்றை தன் காலத்தில் பிரதிநிதித்துவம் செய்பவராக இருந் தார். ஆனால் அவருடைய இலக்கியப் பங்களிப்பு அந்த இடைய றாத தனிமனித இயக்கத்தினூடாக மட்டும் உருவாகி வந்ததொன் றல்ல என்பது அவரின் தனித்துவமான இலக்கிய அடையாளம்.

டொமினிக் ஜீவா நாற்பது ஆண்டுகளாக மல்லிகை எனும் சிற்றி தழை வெளியிட்டார். மல்லிகைப் பந்தல் எனும் பதிப்பகம் ஊடா கப் புத்தகங்களைப் பதிப்பித்தார். இந்த இலக்கிய ஆர்வம் உட னடி மனவெழுச்சியாகச் சிறுத்துச் சுருங்கிவிடாமலும் அன்றாட வாழ்வின் நெருக்குதலுக்கு உட்பட்டுத் திரிந்து விடாமலும் இருந் திருக்கிறது. தமிழில் மின்னி மறைந்த சிற்றிதழ்களின் தொகையை வைத்துப் பார்த்தாலே மல்லிகையின் தொடர்ச்சியில் உள்ள அசாத் தியத் திறனை உணர்ந்து கொள்ளமுடியும். சிற்றிதழ்களின் சிதைவு வெறுமனே பொருளாதாரக் கணக்கு மட்டும் அல்ல. அதில் கருத் தியல் பார்வை ரீதியான வறுமைகளும் செல்வாக்குச் செலுத்தி யிருக்கின்றன. பல சிற்றிதழ்கள் ஓரிரு இதழ்களுடனே தம் பணியை முடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் கருத்துகளின் தொகை அவ்வளவுதான். ஆனால் மல்லிகை தன் கருத்து, பார்வைத் தளத்தை தொடர்ந்து விரித்தபடியே இருந்திருக்கிறது. அதனாலும் அதன் தொடர்ச்சி சாத்தியமாகியிருக்கிறது. அதன் இந்த அறுபடாத தொடர்ச்சி எம்போன்ற அடுத்த தலைமுறை இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு மிகுந்த உத்வேகம் தரக்கூடிய வரலாற்று நிகழ்வு. மல்லிகை இயக் கத்தையும் தாண்டிய அவரது இலக்கியப் பங்களிப்பு அவரது படைப்புகளின் வழியாக உருவாகி வந்த ஒன்றாகவும், அவரது சாதிய அடையாளம் சார்ந்து அவருள் எப்போதும் கனன்று கொண் டிருந்த தலித் என்றும் தன்னுணர்வு சார்ந்ததாகவும் இருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணச் சூழலில் தம் தலித் சாதி அடையாளத்தை முன் வைத்து இயங்குவது தன்னழிவிற்கே இட்டுச்செல்லும் என்பார்

கவிஞர் சுகன். அது உண்மையானதும் கூட என்பது மாதிரியான கசப்பான அனுபவங்களே ஜீவாவிற்கு கிடைத்திருக்கிறது. ஒரு தைப்பூச நன்னாளில் புத்தம் புதிய வேட்டித் துண்டை இடையில் சுற்றியபடி தொழில் பழக- பின்னாளில் தான் அனைத்தையும் கற்றுக் கொண்ட சர்வகலாசாலை எனச் சொல்லப்போகின்ற - யோசப் சலூனிற்குச் செல்கின்ற சிறுவனுக்கு யாழ்ப்பாணச் சாதிய ஒடுக்கு முறை குறித்த என்னவகையான புரிதல்கள் இருந்திருக்கும். யாழ் நகரத்தை ஒட்டிய வீட்டுச் சூழல், பொருளாதார ரீதியில் நல்ல நிலையில் இருக்கிற குடும்ப நிலை. பொருளாதாரத் தன்னிறைவு, நகரச்சூழல் இரண்டும் கொஞ்சமேனும் சாதிய ஒடுக்குமுறையைக் குறைத்திருக்கும் என நம்ப விழைந்தாலும், ஜீவா எதிர்கொண்ட யாழ்ப்பாணச் சாதிய யதார்த்தம் அவ்வளவு சிலாக்கியமானதாக இருக்கவில்லை. பாடசாலையிலும் அவர் சற்றே துடுக்கானவராகவும் கற்பதில் ஆர்வமுள்ளவராகவும் இருந்திருக்கிறார். அவரது அறியும் ஆர்வத்தையும் துடுக்குத்தனத்தையும் “போய் சிரையுங் கோவன்றா. இஞ்சை வந்து ஏன் உயிரை வாங்குகிறீர்கள்” என்றே யாழ் ஆதிக்கசாதி எதிர்கொண்டிருக்கிறது. தன் கற்கும் விருப்பைத் துறந்து ஆதிக்கசாதியின் எதிர்பார்ப்பான ‘சிரைக்க’ பழகச் செல்கிறார்.

சாதியரீதியில் இழிவாகவும் வசையாகவும் சொல்லப்படுகின்ற முடி வெட்டும் தொழிலை அவர் ஒருபோதும் இழிவானதாகக் கருதியவர் அல்லர். எதை இழிவானதாகவும் வசையாகவும் ஆதிக் கசாதி வலியுறுத்தியதோ அதையே தன்னுடைய அடையாளமாக முன் வைத்தவர் அவர். அதிலுள்ள கலையம்சத்தையும் அது உணர்வ னிக்கும் மதிப்பான தொழில் என்ற தெளிவையும் மிக ஆரம்பத்திலிருந்தே ஜீவா வலியுறுத்தத் தொடங்கிவிட்டிருந்தார். தன்னுடைய புனைபெயராக ‘நாவிதன்’ என்றே கற்பனை செய்தார் என்பதிலிருந்தும் அதன் ஆழத்தைப் புரிந்துகொள்ளலாம். இது முக்கியமானதோர் இடம். பின்னாளில் தலித் உரையாடல்கள் உருவாகி வந்தபோது பரவலாகிய தலித் அடையாளம் சார்ந்த தன்னுணர்வை இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் கே.டானியல், என்.கே. ரகுநாதன், டொமினிக் ஜீவா போன்றவர்கள் ஐம்பதுகளிலேயே முன் வைத்து இயங்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இது அவர்களின் தொலைநோக்கான தன்னுணர்வின் எடுத்துக்காட்டு. அதனால் தான் அவர்கள் தமிழின் தலித் இலக்கிய முன்னோடிகளாக இன்று சுட்டப்படுகிறார்கள்.

ஒப்பீட்டளவில் இவர்கள் மூவரையும்விட நல்ல கதைகளை எழுதிய எஸ்.பொன்னுத்துரையும் தலித் பின்புலத்தில் இருந்து வந்தவரே. சாதியம் குறித்த தேர், பொட்டு உட்பட நல்ல கதைகளும் எழுதியிருக்கிறார். தன் சாதியடையாளத்தை மறைத்து இயங்கியவரும் அல்ல. ஆனால் அவர் தலித் அடையாளத்தைத் தன்னுணர்வுடன் வலியுறுத்தி இயங்கியவர் அல்ல. அவரது பல கதைக்கருக்களில் சாதியமும் ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது. மாறாக கே.டானியல் இந்தியாவில் வெளியாக இருந்த புத்தகம் ஒன்றிற்கான தலைப்பாக 'நெறிப்படுத்தப்பட்ட இலக்கியம் பற்றிப் பஞ்சமர் டானியல்' என்ற தலைப்பைத்தான் பரிந்துரைத்திருந்தார். கவனிக்க 'பஞ்சமர்' பானியல் இடதுசாரிப் பின்புலத்தில் இருந்து வந்த இவர்கள் தங்கள் சாதி அடையாளத்தை தொழிலாளி வர்க்கத்தினுள் இலகுவாகக் கரைத்திருக்க முடியும், அப்படி ஆகிவிடாமல் தங்களைத் தலித் ஆகவே முன்வைத்திருக்கிறார்கள். படைப்புகளிலும், செயற்பாடுகளிலும் தம் சாதிய அடையாளத்தையே முன்வைத்துப் போராடியிருக்கிறார்கள்.

இலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தையும் அவர்கள் தலித் என்னும் தன்னுணர்வில் இருந்தே இறுதிவரை அணுகியிருக்கிறார்கள் - நிராகரித்திருக்கிறார்கள். அது அவர்களது இடதுசாரிய நிலைப்பாட்டால் மட்டும் உருவாகி வந்த ஒன்று அல்ல என்பது இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது. டொமினிக் ஜீவா 'சிறுபிள்ளை வேளாண்மை' என்றார். கே.டானியல் சாதியப் போராட்டங்களை முனை மழுங்கச் செய்ய ஆதிக்க சாதித் தமிழ் தரப்பு கைக்கொள்ளும் கபட நாடகமாகக் கருதினார். அதனால் அதை மிகுந்த சந்தேகத்துடன் விமர்சித்தார். சிங்கள வர்களால் தமிழர்களுக்கு நிகழ்த்தப்படுவதாகச் சொல்லப்படும், ஏன் அதிலும் அதிகமான சாதிய ஒடுக்குமுறையை அந்தியை ஆதிக்க சாதித் தரப்பு தலித் மக்களுக்கு தினமும் இழைக்கிறது அதற்கான குற்றவுணர்வோ கரிசனையோ கொள்ளாத திரளின் போராட்டம் அவருக்கு உவப்பானதாக இருக்கவில்லை. கே.டானியல், அ. மார்க்ஸ்க்கு எழுதிய கடிதங்களில் ஈழப்போராட்டம் தொடங்கி உச்சம் பெறவிருந்த காலப் பகுதிகளில் நிகழ்ந்த சாதியப் படுகொலைகளை, சாதிய மோதல்களைப் பதைபதைப்புடன் மனம் வருந்தி எழுதியிருப்பதை வாசிக்கும்போது அவரது போராட்டம் மீதான தலித் சந்தேகம் நியாயமானதாகவே இருக்கிறது. பழைய செய்தியேடுகளில் அந்தச் செய்திகள் இரு குழுக்களிடையேயான

சமூகவிரோத மோதலாகவே பதிவாகியிருக்கும் என்பதில் அய்யம் இல்லை. அப்படித்தான் ஆதிக்கசாதித் தரப்பு தலித் போராட்டங்களை எதிர் கொண்டிருக்கிறது. இந்தத் தொடர்ச்சியான நிராகரிப்பையே யாழ் நூலக மீள் திறப்புத் தடை வரை ஆதிக்க சாதித் தரப்பு தலித் மக்களுக்கு வழங்கி வருகிறது என்பதைக் காணும்போது இவர்களுடைய தலித் தன்னுணர்வு சார்ந்தே சந்தேகத்தின் பக்கமாக நாமும் சாய்ந்து செல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

தலித் அடையாளத்தை தன்னுணர்வுடன் முன்வைத்தது ஒரு பங்களிப்பு என்றால் மற்றது அவரது படைப்புகள் சார்ந்த இலக்கியப் பங்களிப்பு. டொமினிக் ஜீவாவின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளின் எல்லைகள் குறுகியவை. சிறுகதைகளின் குறுக்கம் என்பது ஒருவகையில் முற்போக்கு யதார்த்தவாதச் சிறுகதைகளின் போதாமை தான். அவை கனவையும், சமூக மாற்றத்தையும் முன்வைப்பவை. அதாவது சமத்துவ சமுதாயம் நோக்கிய கனவைப் படைப்புகளில் கற்பனை செய்பவை. அவரது கதைகளில் அந்த முற்போக்குப் பார்வை என்பது எளிமையான மனிதாபிமானமாகவே வெளிப்பட்டிருக்கிறது. சமூக அநீதியை நோக்கிய ஒரு மனிதாபிமானத்தின் குரலாக. இன்று அவற்றை மீள வாசிக்கும் போது காலத்தால் சற்றே பின்னகர்ந்துவிட்ட முற்போக்குக் கதைகளாகவே இருக்கின்றன. அவர் எழுத வந்த காலத்தில் சமூக அநீதிக்கு எதிரான வலிமையான குரல்களாக இருந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் அவற்றை இன்று முற்போக்கு யதார்த்தவாதத்தின் எல்லையுள் இருந்தே மதிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. ஜெயகாந்தன், ராஜேந்திர சோழன், சா.கந்தசாமி போன்றவர்கள் அடைந்த நுட்பத்தை அடையமுடியாமல் மனிதாபிமானத்தின் எல்லையுள் நின்று விடுகின்றன ஜீவாவின் அதிகமான கதைகள். கதைகளில் வெளிப்படும் முரண் என்பதும் வர்க்க முரணும், சாதிய முரணும் தான். ஆனால் அவற்றில் ஒரு சுவாரசியமான சாதிய விடுதலை குறித்த எதிர்பார்ப்பு உள்ளது.

சாதிய விடுதலைக்கான வழியாக ஒடுக்கப்படும் தலித்தின் மனிப்பையும் பெருந்தன்மையையுமே கதைகளில் கற்பனை செய்திருக்கிறார். அதாவது கடந்த காலத்தில் ஆதிக்க சாதியில் சாதிய ரீதியாகத் தனக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையும், நிராகரிப்பையும் அவன் மன்னிப்புடன் கடந்து செல்ல வேண்டியவனாகவும் அந்த மன்னிப்பின் தகிப்பில் ஆதிக்க சாதி மனநிலை கரைந்து அழிந்துவிடக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது அவரது பார்வை. ஒரு

வகையில் அது 'இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல்' என்பதாகவும் சில கதைகளில் இருக்கிறது.

பொதுவெளியில் சாதிய மேட்டிமையுள்ளவர்களை தன் கால்களின் கீழ் நெளியும் அற்பப் புழுக்களாக நோக்கும் வலிய மனநிலை வாய்த்தவராக இருந்திருக்கிறார் ஜீவா. ஆனால் அவரது கதைகளில் ஆதிக்க சாதிப் படைப்பாளர்களால் சித்தரிக்கப்பட்ட இரக்கத்தையும், பரிவையும் கோரக்கூடிய தலித் பாத்திரத்திலிருந்து டொமினிக் ஜீவாவுடைய தலித் பாத்திரங்கள் மாறுபட்டு அவனே மன்னிப்பை வழங்கும் பெருந்தன்மைக்காரனாக இருக்கிறான். இத்தகைய பார்வைகள் அவரது தன்வரலாற்று நூலில் வெளிப்படுவதில்லை. அதில் இருப்பது சாதியத்திற்கு எதிரான இடையறாத நேரடியான அரசியல் போராட்டம்தான். சில சமயம் வன்முறையின் எல்லைவரையாக அந்தப் போராட்டம் சென்றுமிருக்கிறது. ஆதிக்கச் சாதியினரால் அவர் மீது கைகுண்டு வீசுவது வரை கூட அது சென்றிருக்கிறது.

டொமினிக் ஜீவாவின் தன்வரலாற்று நூல் பல விடயங்களிலும் முக்கியமானதும் ஏன் அதுவே அவரது முக்கியமான இலக்கியப் பங்களிப்புமாகும். சிறுகதைகளில் வெளிப்பட்ட மனிதாபிமானத்தின் மீதான சரிவோ, முற்போக்கு யதார்த்தவாதத்தின் எல்லைக்குறுக்கமோ இல்லாத இரண்டு தன் வரலாற்று நூல்களும் அவரது ஆளுமையை நன்றே பறை சாற்றுவன. குறிப்பாக யுத்தத்திற்கு முந்திய யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் பருமட்டான புரிதலும், யாழ்ப்பாண நகரம் சிறுபட்டணமாக இருந்து நகரமாக உருமாறும் காலகட்டத்தைப் பதிவுகளும் அவரது தன்வரலாற்றில் உண்டு. கூடவே சாதிய ஒடுக்குமுறையின் கடுமையையும், அதற்கெதிரான டொமினிக் ஜீவாவின் இடையறாத போராட்டங்களும் உள்ளன.

நுட்பமான அவதானமும் சித்திரிப்பும் நல்ல படைப்பாளிகளுக்கே உரிய தனித்துவமான அம்சம். அவரது தன் வரலாற்றுச் சித்திரிப்பில் மிக நுட்பமான நல்ல அவதானங்களும், நல்ல சிறுகதைகளுக்கான கருக்களும் கூட இருக்கின்றன. கவிஞர் கண்ணதாசனைச் சந்தித்த போது கண்ணதாசனின் கவரும் தோற்றத்திற்கான காரணத்தை உடனேயே அவரால் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. கண்ணதாசனின் கண்ணில் இருக்கும் சிறு பிசிறு ஜீவாவின் சொற்களில் சொல்வதென்றால் 'செல்ல வாக்கு' கண்ணதாசனின் கவர்ச்சிக்கான காரணம் என்கிறார். தியாகராஜ பாகவதருக்கும் அந்தச் செல்ல வாக்குத்தான் கவர்ச்சியைக் கொடுத்தது என்பதும்

ஜீவாவின் அவதானம்.

நல்ல சிறுகதைகளுக்கான சித்திரிப்பு என்பது அவர் கொலைக் குற்றம் தீர்க்கப்பட்ட காராளி முத்தையன் என்ற அறியப்பட்ட திருடனைப் போலிஸ் அழைத்துச் செல்லும் யாழ் புகையிரத நிலையச் சித்திரிப்பில் இருக்கிறது. பழன் செல்லையா குறித்தவற்றிலும் இருக்கிறது. நன்கு அறியப்பட்ட நாடக நடிகர் விஸ்வநாத தாஸ் நாவித சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரையும் கூட பழன் செல்லத்துரை ஒரு சாதிய உள்குத்தலுடனே யாழ் மண்ணில் முதலில் எதிர்கொள்கிறார். பின் அதற்காக அவர் மனம் வருந்தினார். அறியப்பட்ட மேதைகளாக இருந்தாலும் யாழில் அவர்களது சாதிய அடையாளம் வசைக்கும் நிராகரிப்புக்கும் உரியதுமாகவே இருந்திருக்கிறது என்பது ஜீவாவின் ஆதங்கம்.

ஜீவாவின் காதல் முறிவே கனவும் யதார்த்தமும் முயங்கும் தன்மையானது. ஆதிக்கசாதிக் காதலை எதிர்கொள்வதில் தலித் ஒருவருக்கு இருக்கும் அழுத்தத்தை, தடுமாற்றத்தை நுட்பமாகச் சொல்வது. அதில் அந்தக் காதலை அவர் கைவிட்டு விலகிச் செல்வதற்கான காரணம் காதலியின் தாயின் வேண்டுகல் தான் என்றாலும் அதுவேதான் டொமினிக் ஜீவாவின் ஆழ்மன ஆசையோ வெளிச் சாதிய அழுத்தமோ எனக் குழப்பமும் தரக்கூடிய இடமுமாக இருக்கிறது. அதற்கான தீர்மானகரமான பதிலும் அவரிடத்தில் இல்லை. குழப்பம் மட்டுமே உண்டு. ஏனென்றால் காதலியின் தாயின் மல்லிகைப் பந்தலின் கீழான வேண்டுகல் சம்பவம் உண்மையில் நிகழ்ந்ததா இல்லை அவருடைய கற்பனையா என்பதை அவரால் பிரித்தறிய முடியவில்லை என்றே பதிவு செய்கிறார்.

இன்னொரு இடம் இருக்கிறது. இந்தியாவில் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் அழகை பார்க்கச் செல்லும் போது ஒருவர் இவரை அணுகிச் சாடையாக விசாரிக்கிறார்.

“சார் கேரளாவா?”

சிறு உரையாடலின் பின்னர் ஜீவா வெளியூர்க்காரர் என அறிந்து.

“ஸார் தப்பா எடுத்துக்காதீங்க. அருமையான குட்டி. தஞ்சை வூரிலிருந்து இப்பதான் வந்திருக்கு. வீட்டோடை இடம். மரியாதை யானவங்க! முடியுமானாச் சொல்லுங்கோ”.

சிறு சுலத்துடன் ஜீவாவும் தரகருடன் பேரம்பேசியபடி பெண்ணிடம் செல்கிறார். தரகர் ஒரு வீட்டின் கதவைத் திறக்கிறார்.

பெண் ஒருவர் உள்ளேயிருந்து வருகிறார்.

“யோகா... யோகா... ஸாரை உள்ளே கூட்டிக்கொண்டு போ. பார்த்துக் கவனி. ஸார் கொழும்புக்காரர்”

தரகர் அழைத்த பெயரைக் கேட்டதும் ஜீவா பதட்டமாகி அங்கிருந்து வெளியேறிவிடுகிறார்.

‘யோகா’ என்பது அவருடைய சகோதரியின் பெயர். இத்தகைய பார்வை வீச்சும், நுண்ணுணர்வுகளும் அவரது சிறுகதைகளில் கூடி வராததனாலேயே அவை மனிதாபிமானத்தின் சித்திரிப்புகளாக இருக்கின்றன. தன் வரலாற்றில் முற்போக்கு யதார்த்தவாதத்தின் சுமை இல்லாததனால் அவற்றின் வீச்சும் அபாரமானதாக இருக்கிறது.

இரண்டாவது அவரது இதழியல் சார்ந்த தன்வரலாற்று நூல். அதில் இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்குமான இலக்கியத் தொடர்பும், திருமணத்திற்கு கூட இந்தியா சென்றுவரக்கூடிய இயல்பான நிலையும் பதிவாகியிருக்கிறது. போருக்குப் பின்னரான இந்தியா குறித்த புரிதலுடன் வாசிக்கும் போது அந்தக் காலம் நம்ப முடியாத பல நிகழ்வுகளின் தொகுப்பாக இருக்கிறது. தலைமன்னாரிலிருந்து கப்பல் பயணம், சுங்கச் சோதனையெனக் கடந்தகாலச் சூழ்நிலைகள் இருக்கின்றன.

நோயாளியான மனைவி, இதய நோயாளியான மகள் என்ற குடும்பச் சூழ்நிலை. நல்ல வருமானம் வரக்கூடிய சவரத் தொழில் தெரிந்திருந்தும் ஜீவா தன்னை இலக்கியக்காரனாகவே கருதிக் கொண்டார். சில நாட்களில் பழைய மல்லிகை இதழ்களை யாருக்காவது விற்றே காலைச் சாப்பாடு சாப்பிட வேண்டிய சங்க காலத்திலிருந்து தொடரும் இலக்கிய வறுமை. ஆனாலும் அவரது ஓர்மம் அந்த நிர்க்கதியான நிலையிலிருந்து மெள்ள மெள்ளச் சொந்தக் கட்டிடத்தில் சொந்த அச்சகத்தில் மல்லிகை இதழ்களை அச்சிட்டு வெளியிடுவது வரை கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறது. இலக்கிய வாழ்வில் சமூகத்தின் புறக்கணிப்பை எதிர்கொண்டாலும், அச்சடித்த இதழ்களை முதுகில் சுமந்துசென்று விற்று வாழ்க்கைப் பாட்டைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டிய பொருளாதார நிலையிலேயே இருந்த போதும், நிர்க்கதியாக அடுத்து என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் கலங்கிநின்ற பல சந்தர்ப்பங்களிலும் உதவிக்கான கரங்கள் அவர் எதிர்பாராத திசைகளில் இருந்ததெல்லாம் நீண்டிருக்கின்றன. அவை இலக்கியத்தால் உருவாகிவந்த தொடர்புகளுடாக நீண்ட கரங்கள் என்பது தான் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடும் நம்பிக்கையும் கொண்டு

இயங்குபவர்களுக்கு உத்வேகம் தரக்கூடியது. கொழும்பில் எங்கோ ஒரு வீதியில் மல்லிகை இதழ்களைச் சுமந்து சென்றவரை வழி மறித்து 100 டொலரைக் கொடுத்து விட்டுச் செல்லும் வாசகர்க ளையும் உருவாக்கித் தந்திருக்கிறது அவரது தன்னலம் கருதாச் செயற்பாடு. அதை இலக்கியத்தின் நல்லாழாகக் கொள்ளவே முடியும்.

ஐம்பதுகளில் மிகக் காத்திரமாகவே அடித்தளமிடப்பட்ட தலித் என்ற தன்னுணர்வுத் தொடர்ச்சி இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத் தில் ஓர் இயக்கமாக வளர்ச்சி பெறவில்லை. பேரியக்கமாகவும் தேசியத்தின் மாற்றுக் குரல் அல்லது தரப்பாகவும் வளர்ந்திருக்க வேண்டிய தலித் குரல் இன்று சுவடே இல்லாத வெறுமையுள் இருக்கிறது. டொமினிக் ஜீவா, கே.டானியல், என்.கே.ரகுநாதன் போன்றவர்கள் மிகக் காத்திரமாக முன்னெடுத்தது போன்ற தலித் தரப்பினரின் வலிமையான குரல்கள் இல்லாத சூழல் சாதியப் பிரச் சினைகளில் குரலற்ற நிலையே தொடர்கிறது. வலுவான தலித் குரல் கள் இல்லாத பொதுவெளியில் ஆதிக்க சாதிக் கதையாடல்களே இருக்கின்றன. அவற்றின் மாற்றாக தலித் குரல்கள் வலிமையாகப் பதிவாக வேண்டிய பண்பாட்டுத் தேவை உள்ளது.

தலித் இலக்கியம் குறித்து டொமினிக் ஜீவாவுடைய இரண்டு கருத்துகள் இருக்கின்றன.

01. தலித் இலக்கியம் பற்றி அதிகம் பேசப்படுகிறது, தலித் இலக்கி யத்தை நீங்கள் எப்படி நோக்குகிறீர்கள்?

தலித் போராட்ட இலக்கிய அத்திவாரம் 50-60களிலேயே சிக்கராக தளம் போடப்பட்டுவிட்டது. அந்தக் காலத்தி லேயே தம்மைப் படித்தவர்கள் எனச் சொல்லிக் கொண்ட மேட்டுக் குடி கூட்டத்தினர் எம்மைப் பார்த்து “எளியது கள் எழுதுகின்றனர்” இவை “எளியதுகளுக்காக எளியது கள் எழுதும் இழிசனர் இலக்கியம்” எனச் சொல்லி எமது ஆன்மாவையே சாகடிக்கப் பார்த்தனர். முடியவில்லை. அடி நிலை மக்களின் உணர்வுகளை, அவர்களது பிரச்சினை களை அவர்களது புத்திரராகிய நாம் எம்மவர்களது பாணை யிலேயே எழுதிவந்தோம். (மூன்றாவது மனிதன் நேர் காணல்)

02. “தலித் என்ற சொல் ஒடுக்கப்பட்ட, உரிமை மறுக்கப்பட்ட, பஞ்சப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சகல மக்கள் பகுதியினரை

யும் உள்ளடக்கிய சொல்லாக - இலக்கியம் அங்கீகரித்த சொல்லாக- புழக்கத்தில் வந்துவிட்டது. அகில இந்தியச் சொல்லாகவும் பரிமாணம் பெற்றுவிட்டது. தலித் என்ற சொல்லின் விரிவும் வீரியமும் மராட்டியத்திலும் கன்னடத்திலும் ஆந்திராவிலும் பரவலாகவும், தமிழகத்தில் சிறப்பாகவும் இன்று உணரப்படுகிறது. இதன் உள்ளடக்கக் கருத்து பலராலும் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக வியாபித்து நிலைத்துவிட்டது. இந்தச் சொல்லை இனி யாராலும் புறக்கணித்துவிட முடியாது. அலட்சியம் செய்து விடவும் முடியாது. அந்தச் சொல்லின் வலிமை என்னையும் ஆட்கொண்ட காரணத்தாலேயே, நான் எனது சுயசரிதையை நூலாக எழுதி வெளியிட முன்வந்தேன். நாங்களும் மனுசங்கடா! தலித் இயக்கம் கற்றுத் தந்த மூலமந்திரம் இது!” (எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் முன்னுரையில்)

தமிழ்த் தேசியத்தரப்பு தலித் உரையாடல்களைத் தன் இருப்புக்கு எதிரானதாகத் தவறாகக் கற்பனை செய்து மூர்க்கமாக எதிர்க்கிறது. இலங்கையிலிருந்து எழுதுபவர்களும், செயற்படுபவர்களும் இன்னும் தலித் மக்களை ‘பஞ்சமர்’ என்றும், ‘ஒடுக்கப்பட்டவர்’ என்றும், ‘தாழ்த்தப்பட்டவர்’ என்றும் தங்கள் சாதிய மன நிலையின் வடிகால்களுக்குத் தகுந்த மாதிரியாக எழுதுகிறார்கள். தலித் என்ற சொல்லின் வரலாற்று நியாயத்தையும், பண்பாட்டுத் தளத்தில் அதன் பங்களிப்பையும் ஏற்றுக் கொள்ளவோ புரிந்து கொள்ளவோ முடியாதபடி சாதியத்தில் ஊறியதாக இருக்கிறது அவர்களது சிந்தனையும் செயற்பாடுகளும். என்.கே. ரகுநாதன், டொமினிக் ஜீவா போன்ற தலித் இலக்கிய முன்னோடிகளே தலித் என்ற பதத்தைத் தம் படைப்புகளில் பயன்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அதன் வரலாற்று நியாயத்தையும், நோக்கத்தையும் காலமறிந்து முன்வைத்து இருக்கிறார்கள். இருந்தபோதும் இன்னும் இலங்கையில் தலித் என்ற சொல் அவ்வளவு ஏற்புடையதாக இல்லை. இந்தத் தலித் முன்னோடிகளைவிட வேறு யார் தலித் மக்களின் உண்மையான பிரதிநிதிகளாக இருக்கக் கூடியவர்கள் என்பதும், அவர்களது வரலாற்றுப் பங்களிப்புகள் கூட தலித் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவதில் கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை என்பதுமே இன்றைய சாதிய யதார்த்தம்.

இந்தச் சாதிய யதார்த்தத்தினுள் டொமினிக் ஜீவாவிற்கான அஞ்சலியையும் இலக்கியப் பங்களிப்பையும் கவனப்படுத்தாத

இதழ்களோ, இலக்கியவாதிகளோ இல்லை என்ற அளவிற்கு இருக்கிறது அவரது ஆளுமையின் வீச்சு. ஒருவகையில் இந்த ஒட்டு மொத்த ஏற்பு நிலமை என்பது அவரது இடையறாத இயக்கத்திற்கான அங்கீகாரம் எனலாம். ஒரு காலத்தில் 'இழிசனர்' இலக்கியம் என்று பழிப்புச் செய்யப்பட்டவர்களின் எழுத்துகள்- முன்னுதாரணங்களே இல்லாமலும் செல்லும் வழி குறித்த தெளிவு இல்லாமலும் தனக்கான பாதையைத் தானே தன் வலிய கால்களால் மோதித் திறந்து அடைந்திருக்கிறது. அந்த இயக்கத்தின் ஒரு தூணாக இருந்த, சாதியச் சமூகத்தில் தலித் அடையாளத்தை ஓர்மையுடன் முன் வைத்து இயங்கிய முன்னோடிக்கு என் அஞ்சலிகள்.

நெடுவாழ்வன் எழுத்தூரர் நினைவு:

டொமினிக் ஜீவா

டொமினிக் ஜீவா, ஒரு தனிமனித நிறுவனம்

மோகனதர்சினி

ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக தனது இலக்கிய பயணத்தை தொடங்கிய டொமினிக் ஜீவா பதிப்பாசிரியர் சஞ்சிகையாளர், நூலாசிரியர் என பல்வேறு பரிமாணங்களில் தடம் பதித்து தன்னை ஒரு முழு நேர எழுத்தாளனாக வரித்துக் கொண்டவர். சஞ்சிகையாளராக அவரது பணி இலங்கை சஞ்சிகை வரலாற்றில் புறந்தள்ள முடியாத சாதனைகளைக் கொண்டது. மல்லிகையின் ஒவ்வொரு இதழுக்காகவும் ஆக்கங்களை சேகரிப்பதில் தொடங்கி அதை தானே கொண்டு சென்று விற்கும் பணியிலும் ஈடுபட்டு வெளியீடு, விநியோகம், அதன் இலக்கிய மதிப்பீடு பற்றி கரிசனை கொண்டு ஒவ்வொரு இதழையும் முன்னையதையும் விட தரப்படுத்தித் தருவதையும் சிரமேற்கொண்டு பணியாற்றிய டொமினிக் ஜீவாவை 'தனிமனித நிறுவனம்' என்று பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் குறிப்பிட்டது மிகையான ஒன்றல்ல.

சிறுவயதில் இருந்தே இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்

அங்கத்தவராக சாதியத்திற்கும் வர்க்க விடுதலைக்கும் சமர்செய்த தோழர் ஜீவா வெறும் இலக்கியவாதி, சஞ்சிகை ஆசிரியர் என்கிற குறுகிய வட்டத்திற்குள் அடைக்கப்பட வேண்டியவரல்லர்.

அவர் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலையில் கரிசனம் கொண்ட செயல் வீரருமாவார்.

1960களில் உலகலாவிய ரீதியில் பொதுவுடைமை அமைப்புகள் இரு முகாம்களாக பிளவுபட்ட போது, தோழர் ஜீவா புரட்சிகரப் போராட்ட பாதை காலம் கடந்தது என்கிற குருச்சேவ் தலைமையிலான திரிபுவாத ரஷ்ய சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் நிலைப்பாட்டை ஆதரித்த கட்சியின் பக்கம் நின்றவர். ரஷ்ய சார்பு நிலைப்பாட்டை எடுத்த கட்சியில் இணைந்திருந்த போதும் மல்லிகை இதழ்களில் அவரது தலையங்கங்கள் சாதியத்திற்கு எதிராக இளைஞர்களை போராட்ட களத்திற்கு அறைகூவி அழைத்துக் கொண்டிருந்தன. அவரது கட்சி சார்பு நிலைப்பாடு அவருக்குள் இருந்த செயல்வீரனின் போர்க்குரலை கட்டுப் படுத்தவில்லை.

“இந்தச் சமூகத்தை மாற்றியமைக்க பேனாவால் முடியாது. நிச்சயம் நாளை ஒருநாள் மாற்றியமைக்கப்படும் என்கிற உயர் நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கு அந்த தத்துவம் தந்த வெளிச்சப் பாதையுடாகத்தான் நான் நடைபோட்டு வந்திருக்கிறேன். பல வெற்றிகளைக் கண்டதுண்டு. சில சறுக்கல்களும் நிகழ்ந்ததுண்டு. சில தோல்விகளும் ஏற்பட்டதுண்டு. ஆனால் தடம் புரளவில்லை.”

என்று தனது மார்க்சிய நடைமுறை பற்றி அவர் சுயவிமர்சனமாக குறிப்பிடுவார். அவர் தேர்ந்தெடுத்த அரசியல் பாதை மீது சில முரண்கள் இருந்தபோதும் எப்போதும் மார்க்சியத்திலிருந்து தடம் புரளாத ஒரு உண்மை போராளியாக இருந்திருக்கிறார் என்பதில் யாருக்கும் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது.

புற்றீசல்கள் போல மாதம் ஒரு புதுப்புது சஞ்சிகைகள் வெளிவருவதையும் அவை தொடர்ந்து வெளிவராமல் நின்று போவதையும் இன்று நாம் காண்கிறோம். இன்றைய இணைய உலகில் கூட சஞ்சிகைகளுக்கான ஆக்கங்களை திரட்டுவதில் சஞ்சிகை யாசிரியர்கள் அனுபவிக்கும் சிரமங்களை கண்கூடாக காண்கிறோம். 1966 ஆகஸ்ட் 15ஆம் திகதி தனது முதலாவது மல்லிகை சஞ்சிகை வெளியிட்டார். அன்றிலிருந்து தொடர்ந்து நாற்பத்தேழு

ஆண்டுகள் இடைவிடாது 400 இற்கும் மேற்பட்ட மல்லிகை சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு இலங்கை சஞ்சிகை வரலாற்றில் தலைமகனாக தோழர் ஜீவா வரலாற்றில் நிலை பெற்றிருக்கிறார்.

மல்லிகையின் சஞ்சிகைக்காலம் என்பது தனிப்பரப்பாக ஆய்வு செய்ய வேண்டிய மிகப்பெரிய தலைப்பாகும். ஒரு மனிதனின் சாதனை என்பது அவர் வாழ்ந்த காலத்தோடு மதிப்பீடு செய்யப்படும்போது மட்டுமே அவரது ஆளுமையின் சரியான மதிப்பீட்டைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். மல்லிகை இதழ் 1966ம் ஆண்டு வெளிவருகிறது. அதே ஆண்டு வலிகாமம் மேற்கு பொன்னாலைக் கிராமத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் குடிநீருக்காக சாதி ஆதிக்கவாதிகளுடன் போராட்டத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். உவர் நீரைக் கொண்ட பொன்னாலையைக் கிராம மக்களுக்கு அரசாங்கத்தால் குழாய் மூலம் குடிநீர் வழங்கப்பட்டு வந்தது. அது உயர் சாதியினர் வசித்து வந்த பகுதிகளுடன் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு குடிநீர் வழங்குவதை சாதி ஆதிக்க வாதிகள் தடுத்து வந்தனர். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கடும் போராட்டங்களுக்குப் பின்னர் அரசாங்கம் குடிநீரை வழங்கத் தயாராக இருந்த போது கூட, சாதி வெறியர்கள் அதை தடுத்து, குடிநீர் வழங்க மறுப்பு தெரிவித்து பலாத்கார நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர். தோழர் கே.ஏ.சுப்பிரமணியம் தலைமையில் தோழர் சண்முகதாசனின் புரட்சிகர கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இந்த போராட்டத்தில் முன்னின்று ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு குடிநீரைப் பெற்றுத் தந்தது.

இவ்வாறாக குடிக்க தண்ணீரை வழங்க மறுக்குமளவு காட்டு மிராண்டித்தனமான சாதிய வன்மம் கொண்ட வெறியர்கள் வாழ்ந்த அந்தக் காலப்பகுதியில் ஒரு சலூன் கடையிலிருந்து ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் 'மல்லிகை' என்கிற சஞ்சிகையைக் கொண்டுவந்ததும் அதை தொடர்ந்து கொண்டுவர அவர் பட்ட அவமானங்களும் சிரமங்களும் சாதாரணமான ஒன்றல்ல. தனது கணித பாட ஆசிரியர் விட்ட தவறை சுட்டிக்காட்டுமளவு கெட்டிக்கார மாணவனாக இருந்த டொமினிக் ஜீவா, அதே ஆசிரியர்

“நீங்கள் எல்லாம் ஏண்டா படிக்க வாறீங்க? சிரைக்கப் போங்கோவன்”

என்கிற சாதிய வசவைத் தாங்க முடியாமல் தனது 5ம் வகுப்பிலேயே பாடசாலைக் கல்வியை நிறுத்தியவர். தனது தந்தையிடம் குலத் தொழிலைப் பயில ஜோசப் சலூனுக்குள் நுழைந்த

அந்த சிறுவன் அதே கடையிலிருந்து தனது இலக்கிய சஞ்சிகையை வெளியிட்டான். 1947 இல் சிறுகதை எழுத்தாளராக இலக்கிய உலகில் கால் பதித்த ஜீவா 20 ஆண்டுகள் சிறுகதை எழுத்தாளனாக தரமான சிறுகதைகளைத் தந்திருக்கிறார். தண்ணீரும் கண்ணீரும் (1960), பாதுகை, சாலையின் திருப்பம், வாழ்வின் தரிசனங்கள் என்று பல சிறுகதைத் தொகுதிகள் அவரது எழுத்தாற்றலுக்கு சான்றாக விளங்குகிறது. அதில் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சிறுகதைத் தொகுதி இலங்கையின் முதல் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதியாகும்.

“ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கியம் தென்னிந்தியத் தமிழிலக்கியத்தின் பிரதியாக அமையாது, ஈழத்து மண்வாசனையைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைய வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அவரது சிறுகதைகள் அமைந்தன” என்று அவரது சிறுகதைகள் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார் செங்கை ஆழியான்.

டொமினிக் ஜீவா ஒரு சிறுகதை ஆசிரியராக மட்டுமே தன்னை நிறுவிக் கொண்டிருந்தால் இலக்கிய உலகில் தனக்கென ஓர் இடத்தை தக்க வைத்திருக்கலாம் என்றொரு அபிப்பிராயம் பலருக்கு உண்டு. ஆனால் பல இடர்களுக்கு மத்தியில் ஜீவா ஒரு சஞ்சிகையாளராக, பதிப்பாரசிரியராக இலைமறை காயாக இருந்த பல எழுத்தாளர்களுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்ததன் மூலம் தனது சொந்த நலனைத் தியாகம் செய்திருக்கிறார். தனக்காக மட்டும் வாழ்ந்தவர்கள் வரலாற்றில் நிலைத்திருப்பதில்லை. ஜீவா உருவாக்கிய மல்லிகை எழுத்தாளர்களின் எழுத்துகள் அவரது தியாகத்தை என்றும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்.

பொதுவாக எந்தவொரு சஞ்சிகையும் ஆசிரியரின் முகவரியையே தனது முகவரியாகக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் மல்லிகை மட்டும் தனக்கென ஒரு முகவரியைக் கொண்டு இயங்கியது. உலக சஞ்சிகை வரலாற்றில் ஒரு சுவரக்கடையிலிருந்து ஒரு சஞ்சிகை வெளிவந்து, தனக்கென ஒரு முகவரியை அமைத்துக் கொண்டது வரை அதன் ஆசிரியர் அடைந்த அவமானங்களும் வலிகளும் சாதியச் சமூகத்தின் அவலங்களை என்றும் பேசி நிற்கும்.

இன, மத, பிரதேச பேதமின்றி அனைவரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் சஞ்சிகையாக மல்லிகை இருந்தது. சிங்கள இலக்கியங்களை தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதின் ஊடாக இனங்களுக்கிடையே நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்திய உறவுப் பாலமாக

மல்லிகை செயற்பட்டிருக்கிறது. பல்வேறு பிரதேசங்களுக்கும் சிறப்பு மலர்களை வெளியிட்டு ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் எழுத்தார்வம் மிக்க இளம் படைப்பாளிகளை உலகிற்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியதில் ஜீவாவின் பங்கு போற்றுவதலுக்குரியது.

மாத்தளைச் சிறப்பிதழ், திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழ், முல்லைத் தீவு, கிளிநொச்சி, நீர்கொழும்பு சிறப்பிதழ்கள், மலையகச் சிறப்பிதழ் என பல்வேறுபட்ட ஊர்களுக்கும் பிரதேசங்களுக்கும் சிறப்பிதழ்களைக் வெளியிட்டு அந்தப் பிரதேச படைப்பாளிகளை ஊக்குவித்தது மல்லிகை.

“மல்லிகைப் பண்ணையில் நாற்று விட்டு வளர்ந்தவர்கள் யாருமே சோடை போனவர்கள் அல்ல. அவர்கள் இன்றைக்கு இலக்கிய உலகில் பேசப்பட்டு வருகின்றனர்” (தூண்டில்- 2003 மல்லிகை ஜூலை இதழ்).

மேமன்கவி, திக்குவல்லைக் கமால், கோகிலா மகேந்திரன், மு.பஷீர் ப.ஆப்தின், சாந்தன், முருகபூபதி போன்ற பேசப்படும் இலக்கிய ஆளுமைகள் மல்லிகையில் அறிமுகமாகி இலக்கிய உலகில் பேசப்படும் ஆளுமைகளாவர். செங்கை ஆழியன் ‘மல்லிகைச் சிறுகதைகள்’ என இரு தொகுதிகளைத் தொகுத்தளித்திருக்கிறார். மல்லிகையின் மூலம் இலக்கிய அறிமுகம் பெற்ற இளம் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள் பல அதில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

“ஒன்றை மட்டும் உறுதியாக நம்புங்கள். மல்லிகை வெறும் இலக்கிய சஞ்சிகை மாத்திரமல்ல. அதன் வரவு ஒரு சகாப்தம். இன்று சிலர் அதன் தேவை பற்றி அலட்சியமாகக் கதைக்கலாம். நாளை என்றொரு நாள் வரவே செய்யும். அன்று நான் உயிருடன் இருக்கவும் மாட்டேன். ஆனால் அதன் சாதனைகளை, அர்ப்பணிப்பு, உழைப்பு, வரலாறுகள், அதில் எழுதிய படைப்பாளிகளின் படைப்புப் தரங்கள் விதந்து பேசப்படவே செய்யும்.” எனும் தோழர் ஜீவாவின் கணிப்பு தவறாகவில்லை.

தமது உயர் பட்டப்படிப்பிற்காக ஊடகவியலாளர் ம.தேவகௌரி (80களில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்), மல்லிகா தேவி நாராயணன் (90களில் மல்லிகைச் சிறுகதைகள்), விஜய ரேணுகா (டொமினிக் ஜீவாவின் எழுத்தும் வாழ்வும்) போன்றோர் சமர்ப்பித்த ஆய்வு நூல்களில் மல்லிகைக்காக டொமினிக் ஜீவாவின் உழைப்பையும் அர்ப்பணிப்பையும் பற்றி எழுதியிருக்கின்றனர். இருந்த போதிலும்

அவை மல்லிகை சஞ்சி கைகளைப் பற்றிய முழுமையான ஆய்வுகள் அல்ல.

“ஈழத்து இலக்கிய பரப்பில் மல்லிகையின் காலமும் பணியும் ஆளுமையும் மணிக்கொடிக் காலம் - சரஸ்வதிக் காலம் என ஆராயப்பட்டதைப் போல் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்” என தெளிவத்தை ஜோசப் கூறியிருப்பதைப் போல விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டிய விடயத்தலைப்பாகும். (நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள் -2002)

மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வு நூல்களை பட்டமளிப்பிற்காக அங்கீகரித்த அதே பல்கலைக்கழகங்கள் அந்த பல்கலைக்கழக மாணவர்களைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடக் கூட தன்னை அழைக்கவில்லை என்பது புதிராக இருப்பதாக டொமினிக் ஜீவா ‘எழுதப் படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரங்கள்’ என்கிற தனது தன் வரலாற்று நூலில் குறிப்பிடுகிறார். அதில் எந்தப் புதிரான விடயமும் இல்லை.

சமீபத்தில் யாழ் மாநகர சபை துப்புரவு தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் சாதிய தீண்டாமைக் கொடுமைகளை பகிரங்கமாக அம்பலப்படுத்தியிருந்தனர். தவித்த வாய்க்கு தண்ணீர் கேட்டால் கொடுக்க மனம் வராத கொடூர மனம் கொண்ட மனிதர்களையும், மழைக்கு தாழ்வாரத்தில் ஒதுங்கும் போது

“குடை எடுத்துட்டு வாங்கம்மா, இங்க நிற்காதீங்க”

என்று விரட்டி விடும் மனிதர்களையும், தண்ணீர் எடுக்க கிணற்றுக் கயிற்றைத் தொட்டுவிட்டார்கள் என்று கடுமையாக திட்டும் மனிதர்களையும் கொண்ட யாழ் உயர் மேட்டுக்குடி சமூகத்தின் சாதிய மனோபாவம் நூற்றாண்டுகளாக இன்றும் தொடர்கிறது. அதன் வெளிப்பாடுதான் டொமினிக் ஜீவா புறக்கணிக்கப் படுவ தற்கான காரணமேயன்றி, இதில் புதிர்கள் எதுவுமில்லை.

2001ம் ஆண்டு யாழ் பல்கலைக்கழகம் கௌரவ முதுகலை மானிப் பட்டத்தை டொமினிக் ஜீவாவிற்கு வழங்கி தன்னை அகௌரவம் செய்து கொண்டது.

கல்வித் தகைமைகளுக்காக வழங்கப்படும் முதுகலைமானிப் பட்டத்தை நிராகரித்து ஜீவா தான் சுயகௌரவம் கொண்ட மனிதராக தன்னைப் பிரகடனம் செய்து கொண்டார்.

‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என்று ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் படைப்பு களை அவமரியாதை செய்யும் சாதியத்திமிரும் அவ்வாறானவர்கள் தமக்கு சரிசமனாக உட்காருவதா என்கிற ஆதிக்க குணமும் தான் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் இத்தகைய நடவடிக்கைக்கு காரணம் என்பதை மேமன்கவி தொகுத்தளித்த ‘பட்டம் மறுதளிப்பும், பல்வேறு சர்ச்சைகளும்’ என்கிற நூலில் பல்வேறு ஆளுமைகள் சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றனர்.

ஆனால் டொமினிக் ஜீவா ஒருபோதும் சாதியத்தை தனியாக ஒரு குறிப்பிட்ட சாதிய சமூகத்தின் வன்மமாக பார்க்கவில்லை. நிலவுடைச் சமுதாயத்தின் எச்சங்கள் என்கிற மார்க்சிய கண் ணோட்டத்துடனேயே இந்தப் பிரச்சனையை அணுகினார். தன்னை உதாசீனப்படுத்தியவர்கள் போலவே உதவிய நல்லுள்ளங்களும் உண்டென்பதை பல இடங்களிலும் பதிவு செய்திருக்கிறார். தோழர் ஜீவாவின் மரணத்தின் பின்பாவது, யாழ்ப்பாண உயர் மேட்டுக் குடி சமூகம் செல்வாக்கு செலுத்தும் உயர் கல்வி பீடங்கள் தங்க ளின் ஆதிக்க சாதி அழுக்குகளைக் களைந்து சுயவிமர்சனம் செய்து கொள்ளும் நிலைமை ஏற்பட வேண்டும் என்பதே சமூக நீதியை நேசிப்பவர்கள் அனைவரினதும் அவா.

உயர்கல்வி நிலையங்கள் அவரது மரணத்தின் பின்பாவது அவருக் கான மரியாதையையும் கௌரவத்தையும் வழங்குமா?

அதன் மூலம் சாதிய சமூகம் தன் அழுக்குகளைக் கழுவிக்கொள்வதற்கும் கல்விசார் இளம் தலைமுறைக்கு சமூகநீதியைப் பற்றிய புரிதலை ஏற்படுத்தவும் ஒரு மனிதரை இன்னொருவர் பிறப்பிலேயே இழிவாகப் பார்க்கும் மனநிலையில் மாறுதல் ஏற் படவும் முன்னெடுப்புகளைச் செய்யுமா என்பதே தோழர் டொமி நிக் ஜீவாவின் மரணத்தின் பின் எஞ்சி நிற்கும் கேள்வியாகும்.

நெடுமழைன் எழுத்திற நனைவு:

டொமினிக்

ஜீவா

டொமினிக் ஜீவா ஒரு பல்கலைக்கழகம்

மேமன் கவி

மல்லிகை ஜீவாவுடன் 45 வருடகாலத் தொடர்பு எனக்கு. படிக்கும் காலத்தில்தான் கொழும்பு ஆமர் வீதியில் அமைந்துள்ள வாணி விலாசின் புத்தகக் கடையில் முதல் முதலாக மல்லிகையை வாங்கி னேன். கொள்ளப்பிட்டியில் அமைந்துள்ள தேயிலை பிரசாரச் சபை மண்டபத்தில் தான் ஜீவா அவர்களை முதல் முதலாகவும் கண்டேன். அன்றைய கொழும்பில் எல்லாத் தமிழ் இலக்கியக் கூட்டங்களும் அந்த மண்டபத்தில்தான் நடக்கும். இன்றைய கால கட்டத்தில் கொழும்புத் தமிழ்சங்க மண்டபத்தில் நடப்பது போல். அவரை மட்டுமல்ல இந்த நாட்டின் தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகள் பலரையும் அங்குதான் முதல் முதலாகக் கண்டேன்.

நான் கொழும்புவாசி. மேமன் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன். புறக் கோட்டை வியாபாரக் குடும்பம். புறக்கோட்டை முதலாம், இரண்டாம், குறுக்குத் தெருக்கள்தான் அன்றாடம் நாங்கள் உலாத்தும் தெருக்கள். அப்படித் தான் ஒருநாள் இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவில்

நடந்து கொண்டிருந்தேன். கையில் மு.தளையசிங்கத்தின் 'போர்பறை' எனும் நூலின் முதலாம் பதிப்பு. அன்றே நான் தீவிர வாசகன்.

நம்புங்கள்!

இல்லையென்றால் அந்த வயதிலே (17) தளையசிங்கம் எனக்குப் பரிச்சயமாகி இருப்பாரா? அந்தப் புத்தகத்துடன் ஜீவா அவர்களை அந்தத் தெருவில் சந்தித்து, மிகுந்த பயந்த நிலையில்தான் அவருடன் முதல் வார்த்தை பேசினேன். அந்தப் பயத்திற்குக் காரணம், கழுத்து நரம்புகள் புடைக்க உரத்த குரலில் அவர் மேடைகளில் பேசிய பேச்சுகள் தான். (பிற்காலத்தில் வீட்டிலும் இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் உரத்துப் பேசும் பழக்கம் எனக்கு அவர் மூலம் தான் வந்ததோ என்னவோ) என்னைப் பற்றியும் என் இலக்கிய ஆர்வத்தைப் பற்றியும் சொன்னேன். நடந்து கொண்டிருந்த அவர் சற்று நேரம் தரித்து நின்று, ஆச்சரியத்துடன் என்னைப் பார்த்தார். அந்த ஆச்சரியத்திற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன... ஒன்று, தாய்மொழி தமிழ் அல்லாத மேமன் 'பாயா'ன எனது தமிழ் ஆர்வம். இரண்டாவது காரணம் அந்த நேரத்தில் என் கையில் இருந்த மு.தளையசிங்கத்தின் 'போர்பறை' என்ற நூல் (அந்தக் காலகட்டத்தில் அந்த நூலில் அமைந்திருந்த கட்டுரைகளில் ஒரு கட்டுரையே னும் எனக்கு விளங்கவில்லை என்பது அவருக்குத் தெரியாத செய்தி). அந்தக் காலகட்டத்தில் மல்லிகை இதழ்கள் கொழும்புக்கு வரும் பொழுது, அவர் தங்குவது ஓட்டபிடாரம் ஆ. குருசாமி அவர்களின் வர்த்தக நிலையத்தில். பேசியவாறே அங்கு என்னை அழைத்துச் சென்று, குருசாமி ஐயா அவர்களுக்கு என்னையும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

அவருடனான அந்தச் சந்திப்புக்குப் பின் வெளிவந்த மல்லிகையில் 'இளந்தளிர்' எனும் தலைப்பில் குறிப்பொன்றை எழுதி 17 வயதான என்னையும் மல்லிகையில் அறிமுகப்படுத்தினார். அந்தச் சந்திப்புக்குப் பின் ஒவ்வொரு மாத மல்லிகை இதழ் முடித்த பின் கொழும்பு வரும் பொழுதெல்லாம் அவரைத் தவறாமல் சந்திப்பேன். அக்காலகட்டத்தில் கணிசமான மல்லிகை இதழ்களைச் சேகரித்து வைத்திருந்தேன். அவரைச் சந்திப்பதற்கு முன்பும், பின்பும் அவர் படைப்புகளை தொடர்ந்து வாசித்திருந்தேன் மல்லிகையில் தொடர்ந்தும் எழுதினேன்.

ஜீவாவின் மூலம்தான் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இலங்கை முற்போக்கு இயக்கத்தைச்

சார்ந்த பல ஆளுமைகளின் பரிச்சயமும் அதனால் ஏற்பட்டது. அந்தத் தொடர்பின் மூலம் 19 வயதில் எனது முதலாவது நூலான 'யுகராகங்கள்' 1976ஆம் ஆண்டு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பதிப்பாக எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்தது. அந்த நூலோடு இணைந்து வெளிவந்த காவலூர் இராசதுரையின் 'ஒருவகை உறவு' எனும் நூலுக்கும் சேர்ந்து ஜீவாவின் ஏற்பாட்டில் யாழ் வீரசிங்க மண்டபத்தில் ஓர் அறிமுகவிழா நடந்தது. அந்த விழாவில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் மௌனகுரு, ஆகாசி கந்தசாமி போன்ற முக்கியமானவர்கள் உரையாளர்களாகக் கலந்து கொண்டார்கள், அது எனக்கு ஆச்சரியத்தையும் பெருமையும் அளித்தது. இவற்றுக்குக் காரணம் ஜீவா அவர்களுடனான உறவும் அதன் காரணமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடனான எனக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பும் தான் என்பேன்.

ஜீவா வருடந்தோறும் தமிழகம் செல்லும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அதன் காரணமாகத் தமிழக முற்போக்கு அரசியல் இலக்கியச் சக்திகளுடனும் முற்போக்கு சிறு சஞ்சிகைகளான சரஸ்வதி, தாமரை போன்ற சிறுசஞ்சிகை இயக்கத்தினருடனும் அவர் தொடர்பில் இருந்தார். என்.சி.பி.எச் நர்மதா பதிப்பகம் போன்ற பதிப்பகங்களுடனும் தொடர்பில் இருந்தார். அத்தொடர்பின் மூலம் ஈழத்து எழுத்தாளர் பலரின் நூல்கள் தமிழகத்தில் வெளிவரக் காரணமாக இருந்தவர் ஜீவா. உதாரணமாகத் தெணியான், திக்குவல்லை கமால், ப.ஆப்டீன், மற்றும் என்னுடைய நூல்கள், மேலும் ஜீவாவின் நூல்கள், மல்லிகையில் வெளிவந்த சிங்களச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு, தம்பி ஐயா தேவதாஸ் மொழிபெயர்த்த முக்கியச் சிங்கள நாவல்கள் உட்பட பல இலங்கை நூல்களை தமிழகத்தில் மேற்குறித்தவர்களின் தொடர்பினால் வெளியிட்டு வைத்தார்.

50கள் தொடக்கம் ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி போன்ற இலக்கிய ஆளுமைகளுடன் இலக்கிய உறவினைப் பேணியவர். அதைப் போல் அவ்விருவரும் தாம் சார்ந்திருந்த முற்போக்கு இயக்கச் சிந்தனையிலிருந்து விலகி நின்று செயற்பட்டபொழுது காரசாரமாகத் தனது மல்லிகையில் அவ்விருவரையும் விமர்சிக்கவும் தவறவில்லை. அதே நேரத்தில் அவ்விருவருடன் நேச உறவு கொண்டிருந்தார். அதன் காரணமாகத்தான் 83ஆம் ஆண்டு தமிழகம் சென்றவேளை அவ்விருவரையும் தேடிச் சென்று சந்தித்தார். அதற்கு நான்தான் சாட்சி. ஏனெனில் அந்தத் தமிழகப் பயணத்தில் என்னையும்

அழைத்துச் சென்றிருந்தார். அந்தப் பயணத்திற்கு முன்னதாக எனது அறிமுகம் இல்லாமலே நம்மது பதிப்பக உரிமையாளரான ராமலிங்கம் அவர்கள் தனது பதிப்பக வெளியீடாக எனது இரண்டாவது தொகுதியான 'ஹீரோசிமாவின் ஹீரோக்கள்' நூலை வெளியிட்டிருந்ததோடு, எனது அறிமுகமல்லாத மு.மேத்தா அவர்களும் அத்தொகுதிக்கான முன்னுரையும் வழங்கி இருந்தார். இதற்கு எல்லாம் அவர்களுடனான ஜீவாவின் தொடர்புதான் காரணமாக அமைந்தது. அந்த பயணத்தின் பொழுது அதிகமான தமிழகத்து எழுத்தாளர்களுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார் தொடர்ந்து எனது நூல்கள் தமிழகத்தில் வெளிவர வழி சமைத்தார்.

நான் சாதியத்தைப் பற்றிய எந்தவொரு வகையான பிரக்ஞையும் அற்றவன். பிற்காலத்தில் எழுத்துலக நண்பர்கள் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்து நண்பர்களுடன் (ஜீவா அவர்கள் உட்பட) பழகிய பொழுது, அவர்களின் சாதியைப் பற்றிய பிரக்ஞையின்றித்தான் நேசம் பாராட்டி வந்துள்ளேன்.

யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பின் சாதியத்தைப் பற்றிய அறிமுகம் என்பது, எனக்கு என் வாப்பா வழியாகத்தான் முதல் முதலாகக் கிடைத்தது. எனக்குப் பதினைந்து வயதாக இருக்கும் பொழுது வாப்பா வியாபார நிமித்தம் அடிக்கடி யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போவது வழக்கம். யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றிக் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் தங்களின் சிலரைத் ஒதுக்கி வைத்திருப்பார்கள் என்றும், அவர்களுக்குச் சிரட்டையில் தான் தண்ணீரும், தேனீரும் கொடுப்பார்கள் என்றும், ஹோட்டல்களில் ஒதுக்கப்பட்டவர்களுக்கு தனியான கோப்பைகள் வைத்திருப்பார்கள் என்றும் சொல்வார். அப்பொழுது நான், அப்பாவித்தனமாக,

“அவர்களிடையிலான ஜாதி வித்தியாசத்தை எப்படித் தெரிந்து கொள்வார்கள்? அவர்களின் உடலில் ஏதாவது விசேட அடையாளங்கள் இருக்குமா?” என்று கேட்டதுண்டு.

அதற்கு வாப்பா சொன்ன பதில் இன்று எனக்கு நினைவில்லை. ஆனால் பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றிய வாசிப்பின் மூலம் அந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

சாதியமானது யாழ்ப்பாணச் சமூகக் கட்டமைப்பில் நிலவி வந்த சமூகக் கொடுமைகளை, கொடுரங்களை, ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து வந்து, பெரும் போராட்டத்திற்குப்பின் தன்னைத் தக்க வைத்துக் கொண்ட டொமினிக் ஜீவாவுடன் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்

தான் விலாவாரியாக நான் அறிந்து கொண்டேன். அத்தகைய சமூக நிலவரத்திற்கான எழுத்துப் பிரதிகளிலான ஆதாரமாக அவரைச் சந்திப்பதற்கு முன் அவரது புனைவுப் பிரதிகளினூடாக படிக்கக் கிடைத்தது. பிற்காலத்தில் அவருடன் தொடர்பில் இருந்த காலத்தில் படிக்கக் கிடைத்த 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' என்ற அவரது சுயசரிதை நூலினூடாக மேலதிகமாகவும் யாழ்ப்பாணச் சாதிய சமூகக் சிக்கல்களை புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

கல்வியில் வளர்ச்சி அடைந்த, வித்தியாசமான கலாசாரச் சூழலான புலம்பெயர்ச் சூழலுக்குப் போன பின்னும், சாதி பார்க்கும் பழக்கம் அவர்களுக்கு இல்லாமல் போயிருக்கும் என்று நம்பிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அந்த உணர்வு அவர்களிடம் தொடர்ந்திருந்தது. என்பதைப் புலம்பெயர்ந்த ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

உதாரணமாக அறிமுகம் இல்லாத ஒரு யாழ்ப்பாணத்தவரை இன்னொரு யாழ்ப்பாணத்தவர் சந்திக்கும் பொழுது குறிப்பாக இளம் தலை முறையினரைச் சந்திக்கும் பொழுது,

“தம்பி நீ ஊருல எவடம்?” என்று கேட்பார்களாம்.

பார்க்கின்றவர்களுக்கு இவர் எங்கிருக்கிறார் என்பதை அவர் தெரிந்துகொள்ளத் தான் கேட்கிறார் என்று நினைப்பார்கள். ஊரில் எந்தத் தெருவில் அவர் வசிக்கிறார் என்பதை வைத்து, அவர் எந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான் அப்படியான கேள்வி கேட்கப்பட்டு வருகிறதாகவும் அறிகிறேன்.

இப்படியாக யாழ்ப்பாணச் சமூகக் கட்டமைப்பில் இந்தச் சாதி பார்க்கும் உணர்வும், அது வழியாக அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மீது செலுத்தும் அடக்குமுறை, அவமானங்கள் எல்லாம் இன்னும் தொடர்கின்றன. ஜீவா அவர்களும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்ற முறையில் அவர் மீதும் செலுத்தப்பட்ட அடக்குமுறையையும் அவரது எழுத்துகள் மூலம் அறிந்து கொண்டோம்.

அந்த வகையில் அவருடன் தொடர்பில் இருந்த காலகட்டத்தில் சாதி அரசியலின் காரணமாக அவர் அவமதிக்கப்பட்ட இரண்டு தருணங்கள் முக்கியமானவை. அதில் ஒன்று கலை இலக்கியத் துறையில் சிறப்பாகப் பணியாற்றுவர்களுக்குக் கௌரவக் கலாநிதிப் பட்டம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் வழங்குவது வழக்கம். ஆனால் ஜீவா அவர்களுக்குச் சாதிய அரசியலை மனதில் வைத்துக் கொண்டு,

முதுமாணிப் பட்டத்தை வழங்கி அவரை அவமதித்தது. அதனால் ஜீவா அவர்கள் அப்பட்டத்தை மறுதலித்தார். அதனையொட்டி அவரது மறுதலிப்புக்கு எதிராகவும், ஆதரவாகவும் பல்வேறு கருத்துகள் பல்வேறு ஊடகங்களில் முன்வைக்கப்பட்டன. அவற்றைத் தொகுத்துப் 'பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும்' எனும் நூலை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக 2001 ஆண்டு வெளியிட்டோம். சாதி அரசியல் காரணமாக ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் பற்றிப் பேசும் நூலுக்கு, சாதியைப் பற்றிய எந்த உணர்வுமற்ற என்னால் ஒரு முன்னுரை எழுத முடிந்தது.

அடுத்ததாக, நீண்ட காலமாக வழங்கப்பட்டு வந்த கனடா இயல் விருது ஜீவா அவர்களின் 85வது வயதில் காலதாமதமாகத் தவிர்க்க முடியாமல் வழங்கப்பட்டது! ஏன் அந்தத் தாமதம்? அக் காலம் வரை அந்த விருது பெற அவருக்கு வயதும், தகுதியும் போதாமல் இருந்ததா? அவரை விட வயது குறைந்த பலருக்கு ஏலவே அவ்விருது வழங்கப்பட்டிருந்தது, அப்படியானால் ஜீவாவுக்கு அவ்விருது தாமதமாக வழங்கப்பட்டதற்கான அரசியல் என்ன? என்ற கேள்வி என்னில் இன்றுவரை இருக்கிறது.

மல்லிகை 50 வருடத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்பது ஜீவாவின் தீராத அவா. ஆனால் அவரது உடல் நிலைமை அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை இருந்த போதும் அவரது மகனும் நானும் சேர்ந்து இறுதியாக மூன்று இதழ்களை வெளியிட்டோம். ஜீவா அடிக்கடி கூறுவார்,

“நான் நடத்தினால் தாண்டா மல்லிகை. நீ நடத்தினால் அது மல்லிகை இல்லை” என்பார்.

அதாவது ஒவ்வொரு மல்லிகையின் இதழிலும் அவரது உழைப்பு இருக்கவேண்டும் என்பதே அவரது விருப்பம். அவரது விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்கக் கூடாது என்பதற்காக நாங்கள் மல்லிகையைத் தொடரவில்லை.

1966ஆம் ஆண்டு மல்லிகையின் முதல் இதழ் வெளிவந்தது. 2016ஆம் ஆண்டு மல்லிகை முதல் இதழ் வெளிவந்து 50 ஆண்டு பூர்த்தியினை முன்னிட்டு, மல்லிகை பொன்விழா மலர் ஒன்றினை வெளியிடலாம் என்று எண்ணி மல்லிகை எழுத்தாளர்களிடம் படைப்புகள் கேட்டுச்சேகரித்து இருந்தோம். ஆனால் கணனி செய்த துரோகத்தால் எல்லாப் படைப்புகளும் சிதைந்துவிட்டன. படைப்புகள்

அனுப்பிய படைப்பாளிகளிடம் அதற்காக தனிப்பட்ட முறையில் நான் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பல்விதமான போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் தன்னைத் தக்க வைத்துக் கொண்ட ஜீவா ஒரு தனிமனித நிறுவனமாகச் செயற்பட்டாலும், திகழ்ந்தாலும், என்னைப் போன்றவர்களுக்கு அவர் ஒரு பல்கலைக்கழகமாகத் திகழ்ந்தவர். அவர் வழியாகக் கற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் ஏராளம். அவர் மறைந்து போனாலும், அவர் ஒரு பெரும் ஆவணமாக்கப்படும் பொழுது மேலும் அவரிடம் கற்றுக்கொள்ள நிறையவே இருந்தது என்பது தெரியவரும்.

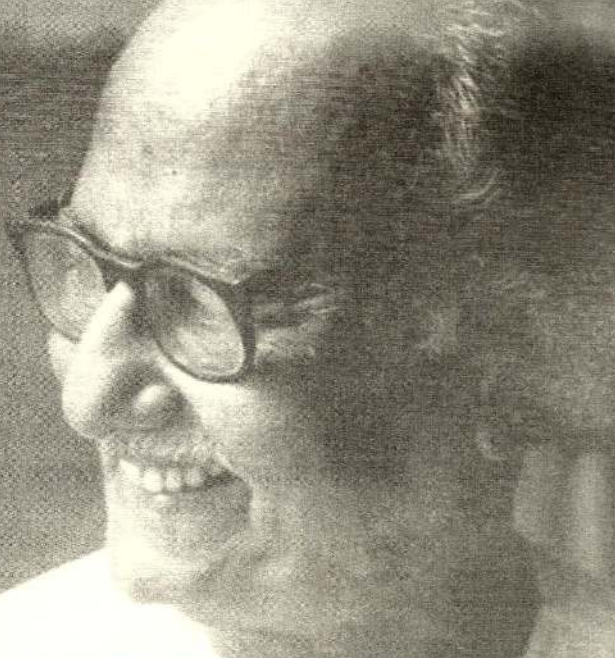
அவருக்கு என் அஞ்சலி.

நெடுமேழுவின் எழுத்தூறா நனைவு:-

டொமினிக் ஜீவா

மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள். ஒரு நினைவூட்டல்

திக்குவல்லை கமால்.

1968ல் மேல்வகுப்பு மாணவனாக இருக்கும்போதே 'மல்லிகை' பற்றித் தெரிந்து கொண்டேன். ஆரம்பகால இதழ்களையும், தண்ணீரும் கண்ணீரும்... பாதுகை... சாலையின் திருப்பம்... முதலான சிறுகதை நூல்களையும் தேடிப் பெற்று வாசித்தேன்.

1970ல் தொழில் தேடியபடி ஒரு கடைச் சிப்பந்தியாக இருந்த கட்டத்தில் மல்லிகை சந்தாதாரர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றேன். இடைநின்ற மல்லிகை மீண்டும் மலர்ந்த கட்டம் அது.

1971ல் ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்தது. முதல் சம்பளத்தில் ஏதாவது நல்ல காரியம் செய்ய வேண்டுமென்று பலரும் சொன்னார்கள். நான் செய்த நல்லகாரியம் மல்லிகைக்கு ஒரு அன்பளிப்பு அனுப்பியது தான்.

1973ல் இரண்டாண்டு பயிற்சிக்காக பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டேன். மல்லிகையோடு தொடர்புபடவும்,

இலக்கிய உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்வதற்கான காலமாகவும் நான் அதைக் கருதிக் கொண்டேன்.

முன்கூட்டியே சில ஆக்கங்கள் எழுதிய தைரியத்தோடு டொமினிக் ஐவாவை சந்திப்பதற்காக வார இறுதியில் சில நண்பர்களோடு மல்லிகை அலுவலகத்திற்குச் சென்றேன். முதல் நேர்முக சந்திப்பு அதுதான். இரண்டு வருடங்கள் முடியும்வரை இடைவிடாத சந்திப்பாக அது தொடர்ந்தது.

ஒழுங்குப்படி டொமினிக் ஐவா மாதாமாதம் கொழும்புக்கு வருவார். அவர் வந்ததும் நண்பர்கள் தகவல் தருவார்கள். நாம் அவரைச் சந்தித்து இலக்கிய விவகாரங்கள் தொடர்பாக கலந்துரையாடுவோம்.

1990 நடுப்பகுதியில் அவர் நாட்டு நிலைமை காரணமாக கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்தார். சிறிதுகால இடைவெளியின் பின் கொழும்பிலிருந்து மல்லிகை வெளிவர ஆரம்பித்தது. இறுதிப் பிரதி வெளிவரும் வரையில் நெருங்கிய தொடர்போடிருந்தேன். இயலாமை காரணமாக மல்லிகை தடைப்பட்டு அவர் மகன் வீட்டில் தங்கியிருந்த காலத்திலும் இடைக்கிடை போய்ச் சந்திக்கத் தவறவில்லை.

சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக ஒரு சஞ்சிகையாளனாக, எழுத்தாளனாக, சாதாரண மனிதனாக, நண்பனாக பழகிய காலத்தில், கண்டதும் கேட்டதும் அவதானித்ததும் அனுபவித்ததும் ஏராளம். அவற்றை அவ்வப்போது குறிப்புகளாக பதிவுசெய்து வைத்திருந்தேன். அவற்றைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக்கினால் என்ன வென்ற எண்ணம் எனக் கேற்பட்டது. அதனை அவர் வரவேற்றார். வாசித்துப் பார்த்து அனுமதி வழங்கினார்.

இது டொமினிக் ஐவா பற்றிய ஒரு வரலாற்று நூல் அல்ல. ஆனால் இதில் ஒரு வரலாறும் உண்டு. இது ஒரு ஆய்வு நூல் அல்ல. ஆனால் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டிய விடயங்கள் பல இதில் உண்டு.

‘மல்லிகை ஐவா மனப்பதிவுகள்’ என்ற இந்நூல் ∴ பரீதா பிரசுரமாக 2004ல் வெளிவந்தது. ஒவ்வொன்றும் சுமார் மூன்று பக்கங்கள் அளவில் ஐம்பது கட்டுரைகளைக் கொண்டது. 165 பக்கங்கள்.

நினைவூட்டலுக்காக சில குறிப்புகள்....

‘இலக்கியமும் மனித நேயமும்’ என்ற தலைப்பில் ஐவா

பேசிக் கொண்டிருந்தார். பேச்சு சுவாரஸ்யமாகத் தொடர்ந்தது. அந்தப் பேச்சிலே எல்லோரும் ஒன்றிப் போயிருந்த வேளையில்தான் எதிர் பாராத அந்த நிகழ்வு.

திடீரென்று சபையிலிருந்து எழுந்த ஒருவர் குறுக்குக் கேள்விகளை அடுக்கிச் சென்றார். கேள்வி கேட்பதற்கான சந்தர்ப்பம் அல்ல அது. அவரது தொனியும் வார்த்தைப் பிரயோகங்களும் பேச்சாளரை அவமதிப்பதாக இருந்தது..

கிளர்ந்தெழுந்த பலரும் அவரை அடக்கி அமரச் செய்தனர்.

ஜீவாவின் பேச்சைக் கேட்கவேண்டும் என்பதைவிட அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று வந்தவர்களே அதிகம். அதுவும் நாட்டின் நாலா பக்கங்களையும் சேர்ந்தவர்கள்.

சமாளித்துக் கொண்டு ஜீவா தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

தென்னிலங்கை இலக்கிய விழா

- தென்னிலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய விழா 1973ல் திக்குவல் லையில் நடைபெற்றது. 'பூ' விழா மலரை யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவு அச்சகத்தில் பதிப்பிக்க ஏற்பாடு செய்து தந்ததோடு, விழாவின் சிறப்பு அதிதி யாகவும் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினார் ஜீவா.
- தமிழ் முஸ்லிம் மக்களின் தாய்மொழி. சிங்களப் பிரதேசத்தில் இருந்துகொண்டு தமிழ் வளர்ப்பது மகத்தான பணியாகும். ஏனைய பிரதேச எழுத்தாளர்களைவிட இப்பகுதி எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்களில் ஓர் அலாதியான வீச்சு காணப்படுகிறது. நாளைய மிகச்சிறந்த எழுத்தாளர்கள் இங்கிருந்துதான் உருவாகப் போகிறார்கள். இந்த மண்ணுக்கும் மக்களுக்கும் நான் தலை வணங்குகிறேன்" என்றார்.
- இந்தப் பேச்சை மறக்காத மக்கள் இன்னும் அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்

மடுத் திருப்பதி

- அநுராதபுரம் கலைச்சங்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்த கூட்டமொன்றில் ஜீவாவும் நானும் கலந்து கொண்டோம். அன்பு ஜவஹர்ஷா

வீட்டில் தங்கிவிட்டு அடுத்த நாள் மடுத்த திருவிழாவுக்குச் சென்றோம்.

- தேவாலய வழிபாடுகளை, பலதரப்பட்ட மக்களை, மின்னலங்காரங்களை ரசித்தபடி கால் கடுக்கச் சுற்றினோம்.
- மிளகாய் தூவிய பச்சை மாங்காய்த் துண்டுகளை ஒரு கட்டத்தில் சுவைத்துச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டார் ஜீவா.
- தற்காலிகச் சின்னக் கடையொன்றில் போட்டுத் தந்த பரோட்டாக்களை சுடச்சுடச் சாப்பிட்டோம்.
- இனித் தூங்க வேண்டும் போலிருந்தது. யாரோ தெரிந்தவர்களிடம் ஒரு பென்ஸீட் வாங்கி வந்தார். கொஞ்சம் இடம் பிடித்து விரித்தார். மூன்று பேரும் தூங்கினோம், அந்த சந்தடிக்கு மத்தியில்.
- வித்தியாசமான சூழலை அணுஅணுவாக அனுபவிப்பதையும், அதற் கேற்ப இசைவாக்க மடைவதையும் அன்று நாம் ஜீவா விடமிருந்து கிரகித்துக் கொண்டோம்.

வெற்றிலை

- ‘ஒருவனின் எழுத்து வேறு. அவனது வாழ்க்கை வேறு’ என்பார்கள். குடும்ப வாழ்வு... குடிபோதை... பாலியல் கேவலம்... லஞ்சம் ஊழல்... இப்படியிப்படி.

டொமினிக் ஜீவாவிடம் வெற்றிலை சப்புவதைத் தவிர வேறென்ன சொல்ல இருக்கிறது. ஒருநாள் அதையும் கைவிட்டு விட்டார்.

எந்தத் திருத்தலத்திற்கும் அவர் போகவில்லை. எந்தப் பெரியார் முன்னிலையிலும் மண்டியிட்டு சபதம் செய்யவில்லை. விட்டது விட்டதுதான். கடைசி வரையில் வெற்றிலையை நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

ஜீவமதம்

- ஜீவாவின் மகள் இருதய நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு சத்திர சிகிச்சைக்காக வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். குடும்பத்தவர்கள் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டார்கள்.

“எனக்கு டாக்டர்மாரில் நம்பிக்கை உண்டு” என்று சொல்லிவிட்டு டார் ஜீவா.

- வெள்ளிக்கிழமை மதிய நேரத்தில் நான், மேமன்கவி, ஆப்டன் போன்றோர் கதைத்துக் கொண்டிருந்தால் “தொழுகை எத்தனை மணிக்கு?” என்று கேட்டு விடுவார்.
- நோன்பு காலமென்றால் “அங்க இங்க அலையாம நோன்பு துறக்கிறதுக்கு முன்ன வீட்டோய்ச் சேருங்கோ” என்று அனுப்பி விடுவார்.
- ஜீவா மதவாதியோ இல்லையோ அடுத்தவர்களின் மத உணர்வுகளை மதிக்கத் தவறியதில்லை.

2004க்கு பிற்பட்ட காலப்பகுதி ஜீவாவின் முதிர்ச்சியான காலம் எனலாம். இக்காலப் பகுதியில்கூட மனப்பதிவுகள் உண்டு. ‘மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள்’ நூலை மீள் பிரசுரம் செய்யக்கூடிய வாய்ப்பு கிட்டுமாயின் பிற்பட்ட பதிவுகளையும் சேர்த்து வெளியிடலாமென எதிர்பார்க்கிறேன்.

எழுத்து - இலக்கியம் என்பதற்கு அப்பால், ஒரு மனித நேயப் படைப்பாளியிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள எவ்வளவோ உண்மையான மல்லிகை ஜீவா உறுதிப்படுத்திச் சென்றுள்ளார்.

நெடுவாழ்வரின் எழுத்துத் தீர்மானம்:

டொமினிக் ஜீவா

டொமினிக் ஜீவா

இலங்கையின் பஞ்சமர்களுக்கான போராட்ட - செயல்பாட்டு முன்னோடிகளில் ஒருவர், எழுத்தாளர், பதிப்பாளர்...

சஜீவன் ஜெயகாந்தன் - யாழிணிர்ரீம்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு: ஹஸனாஹ் சேகு இஸ்ஸான

சஜீவன் ஜெயகாந்தன் எனும் இலண்டனில் பிறந்தவரும், யாழிணிர்ரீம் - எனும் அமெரிக்காவில் வாழும் புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த இருவர் எழுதிய கட்டுரை. எமது சமூகத்தில் நிலவிவரும் சாதிய வரலாற்றினை அதிகபட்சமாக ஆங்கிலத்தில் வாசித்து அறிந்து கொண்டவர்கள். இத்தொகுப்பில் இணைத்துக் கொள்ளும் ஆர்வத்தில் ஆங்கிலத்தில் எழுதி தமிழில் மொழிபெயர்த்து அனுப்பியுள்ளனர்.

‘துப்பாக்கி நிழலில் சாதியம் மறைந்திருக்கிறது. மரித்துவிடவில்லை’- டொமினிக் ஜீவா

மல்லிகை ஜீவா என்று பிரபல்யமாக அறியப்பட்ட டொமினிக் ஜீவா, இலங்கையின் ‘முற்போக்கு இலக்கியம்’ என அறியப்பட்ட, தமிழ் இலக்கியத்தில் இடதுசாரிய பாரம்பரியத்தில் வந்த மிகவும் நேசிக்கப்பட்ட சாதியத்திற்கு எதிரான செயற்பாட்டாளரும், தீர்ம்மிக்க

நபருமாவார். பாரிய ஒடுக்குமுறைக்கும், சுரண்டலுக்கும் உள்ளாக்கப் படுகின்ற 'பஞ்சமர்' எனக் கூட்டாக அறியப்படுகின்ற, ஐந்து சாதிய - சமூகக் குழுக்களுள் ஒன்றில் பிறந்த டொமினிக் ஜீவா சாதிய அடிப்படையிலான வன்முறையினையும், துஸ்பிரயோகத்தினையும் பற்றித் துல்லியமான விழிப்புணர்வுடன் வளர்ந்தார்.

டொமினிக் ஜீவா பிறந்த காலத்தில்தான், பஞ்சமர்கள் மீது வன் முறையாகத் திணிக்கப்பட்ட தடைகளுக்கு எதிராகப் போராடவென 'ஒடுக்கப்படும் தமிழ் ஊழியர் சங்கம்' (Forum for Depressed Class Tamil Labourers) உருவாக்கப்பட்டது. பாடசாலைகளில் ஏனைய சாதிகளைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள் வாங்குகளில் அமர்ந்திருக்க, பஞ்சமர்களுடைய பிள்ளைகள் வேறாக்கப்பட்டு நிலத்தில் இருத் தியே கல்விகற்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இவ்வாறான சாதிய பார பட்சத்திற்கு எதிராக போராடிய 'ஒடுக்கப்படும் தமிழ் ஊழியர் சங்கம்' ஆதிக்க சாதியினரின் தடைகளையும் மீறி பஞ்சமர் - சமூகப் பிள்ளைகளும் சமமாக அமர்ந்து கல்வி கற்பதற்காக போராடி னார்கள். பஞ்சமர் கல்வி கற்பதற்கான பாடசாலைகளும் உருவாக் கப்பட்டன. இதனால் ஆத்திரம் கொண்ட ஒடுக்குமுறைச் சாதியினர் பஞ்சம சமூகத்தவர்கள் கல்விகற்ற பல பாடசாலைகளை எரித்துச் சாம்பலாக்கினார்கள்.

யாழ்ப்பாணப் பழைமைவாதத் தமிழ் சமூகத்தின் சாதியப் பார பட்சத்தின் நிலை அதிகரித்துச் செல்வதை உணர்ந்து கொண்டவர் டொமினிக் ஜீவா. ஆதலால் பஞ்சமர்களுடைய வாழ்க்கை அனுப வங்களைப் பற்றி எழுதவாரம்பித்தார். அதுமட்டுமன்றி இலங்கை சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையில் இணைந்து தேநீர்க் கடைப் பிர வேசப் போராட்டம், மற்றும் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டங்களில் (The Teashop Entry Movement and The Temple Entry Movement) இணைந்து செயல்பட்டார். சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபையானது ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினருக்கான உரிமைகளுக்காகவும், பஞ்சமர் களுக்கு எதிரான தடைகளை எதிர்த்தும் பிரச்சாரங்களை மேற் கொண்டது. 1968ஆம் ஆண்டில், பிரபலமான மாவிட்ட புரம் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டத்தில் ஆதிக்க வெள்ளாள அரசியல் வாதியும், தமிழ் தேசியவாதியுமான சி.சுந்தரலிங்கம், பிரதான எதிர்ப்பாளராக இருந்துள்ளார். ஆலயத்திற்குள் பிரவேசிக்க முயன்ற பஞ்சமர்களை கம்புகளால் தாக்கிக் கொண்டிருந்த நூற்றுக்கணக்கான வெள் ளாளர்களைக் கொண்ட கும்பலை வழிநடாத்திக் கொண்டிருந்த தவரும் சி.சுந்தரலிங்கம் என்பதாகவே அறிய முடிகிறது. அந்த

சி.சுந்தரலிங்கத்தினை டொமினிக் ஜீவா நெஞ்சரம் கொண்டு எதிர்த்து நின்றார்.

மேலும் டொமினிக் ஜீவா எழுத்தை தனது ஆயுதமாக்கினார். 1950-ளில் ஆரம்பித்த அவரது எழுத்து, தமிழ் சமூகத்தில் முறைப் படுத்தப்பட்டு ஆழமாகப் புரையோடிப்போயிருந்த சாதியத்தை வெளிப் படுத்தியது. இதன் விளைவாக அவருக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமும், புகழும் பஞ்சமர்களது வாழ்வியல் அனுபவங்களை, போராட்டங்களை, மற்றும் அபிலாஷைகளை தனது எழுத்தாற்றலால் ஆவணப்படுத்தவும் வழியமைத்துக் கொடுத்தது. 1986-ஆம் ஆண்டு 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீட்டகத்தினை நிறுவியவர் என்ற வகையிலும், 55 ஆவது ஆண்டிலிருக்கும் 'மல்லிகை' இலக்கிய சஞ்சிகையினை செப்பனிட்டவர் என்ற வகையிலும் இவர் அறியப்படுகிறார். முதன் முதலாக இடதுசாரிய கருத்தியலைக் கொண்ட சிங்கள இலக்கியத்தினை மொழிபெயர்ப்புச் செய்து தமிழ் வாசகர்களுக்கிடையே உரையாடலுக்கான தளம் அமைத்துக் கொடுத்ததாகவும் டொமினிக் ஜீவாவினது மல்லிகை சஞ்சிகை அறியப்படுகிறது.

வரலாறு நமக்கு எதனைக் கற்றுத் தருகிறது

ஏறத்தாள ஒரு நூற்றாண்டாக வீரியத்துடன் முன்னகர்ந்த டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை அனுபவத்தை நாம் அறிகின்றோம். அதே வேளை சாதிய ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாக்கப்படும் பஞ்சமர்களதும் (தலித்துக்கள்), மற்றும் குறிப்பாக, தலித் பெண்கள், திருநர்கள் மீதும் பல்வகையான சமூக வன்முறைகள் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. தொடரும் இவ்வாறான அச்சுறுத்தல்களுக்கு முகங்கொடுக்க நேரிடுகின்ற சூழலில், அவர்களுக்கான விடுதலையினை அடைந்து கொள்ள வரலாறு நமக்கு எதனைக் கற்றுத் தருகிறது என கேட்கத் தூண்டுகிறது.

டொமினிக் ஜீவா, கே.டானியல், தெணியான், என்.கே.ரகுநாதன், நந்தினி சேவியர் போன்ற பல தலித் படைப்பாளிகள் சாதிய சமூக அவலங்களைச் சித்தரிக்கும் இலக்கியப் படைப்புகளை நாவல்களாகவும், சிறுகதைகளாகவும் எழுதியுள்ளார்கள். அது மட்டும் அல்லாது தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தவர்களான வெகுஜனன் (சி.கா.செந்திவேல்) இராவணன் (ந.ரவீந்திரன்) இருவரால் எழுதப்பட்டது 'இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்' எனும் நூல். அது ஒரு வரலாற்று ஆவணம். இடைக்காட்டார் என்பவர் 1925ல் எழுதிய 'நீலகண்டன் ஒரு சாதி

வேளாளன்' எனும் ஒரு நாவலும் வெளிவந்ததாக அறியமுடிகிறது. தொடர்ந்தும் வட- கிழக்கில் நிலவும் சாதிய முரண்பாடுகளை இவ்வாறான இலக்கிய வரலாற்றுப் படைப்பிலக்கிய பிரக்ஞையூடாக இல்லாதொழித்திடும் வாய்ப்பு நிகழுமா...?

வடக்கு கிழக்கு தொழிலாளர்கள் சங்கத்தின் ஊடாக சாதியத் திற்கு எதிரான மிகவும் துணிச்சலான இயக்கமொன்று 1910இல் ஆரம்பித்தது. இது வட்டுக்கோட்டை கல்லூரியில் முதலாவது தலித் மாணவர் ஜேகப்பாந்தி நுழைவதற்கான போராட்டமாகும். சாதியத் திற்கு எதிரான இயக்கங்களினது கடினமானதும், தந்திரோபாயம் கொண்டதுமான போராட்டங்களது விளைவின் காரணமாகவே பஞ்சமர் சமூகங்களுக்கு எதிரான பகட்டான வெறித்தனமான தடைகளைக் குறைக்க முடிந்தது.

டொமினிக் ஜீவாவும், சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபையினரும் (தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் உட்பட) ஏனைய ஒடுக் கப்பட்ட, ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள் சக்திகளுடன் சேர்ந்து கொள்ளவும், அவர்களுக்கிடையிலான கூட்டிணைவைக் கட்டியெழுப்பவும் முன் நின்று செயற்பட்டனர். இதன் விளைவாக, முதன் முதலில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த முஸ்லிம்களுடைய தேநீர்க் கடைகள் பஞ்சமர்களை உட்பிரவேசிக்க அனுமதித்தன. மேலும் சி.சுந்தரலிங்கம் கொண்டிருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை எதிர்த்துப் பேசியதுடன், சாதி மற்றும் இனங்களைக் கடந்து தொழிலாளர் வர்க்கத்துடன் கூட்டிணைவுகளை உருவாக்க, டொமினிக் ஜீவா இடையறாது பணியாற்றி வந்தார். ஆலயப் பிரவேசத்திற்கான உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களிலும், அதையொட்டிய எதிர்ப்பு ஊர்வலங்களில் பல்வேறு தரப்பினரும் பங்குபற்றியிருந்தனர். சமூக ஒடுக்குமுறைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட மக்களோடு பிற முற்போக்குச் சக்திகளும் இணைந்த போராட்டமாக நிகழ்ந்திருக்கிறது. அவை பரந்தளவில் மக்களிடையே நீதிக்கான உணர்வையும், புரட்சியையும் தூண்டியிருந்தது.

அதேநேரம் இலங்கை அரசியல் அதிகாரப் பின்புலத்தில் அதிகரித்துவந்த சிங்கள பெளத்த தேசியவாதம், தொடர் தமிழர் எதிர்ப்பு படுகொலைகளையும், இனவாத கொள்கைகளையும் வளர்த்து வந்தது. இவ்வாறான இன முரண்பாட்டிற்கு மத்தியில் மேலே கூறப்பட்ட கூட்டிணைவுகளது முன்னேற்றமும், நிலை பேண்தன்மையும் நெருக்கடிக்குள்ளாக்கப்பட்டது.

எவ்வாறாயினும் தமிழ் மக்கள் சிங்கள பௌத்த தேசியவாதத் தின் வன்முறைக்கெதிராகப் போராட தமிழ் தேசியவாதத்தின் கீழ் ஒன்றுபட்டபோது, பஞ்சமர்கள், (தலித்துகள்) மற்றும் ஒடுக்கப் பட்ட மக்களது விடுதலை மீதான கரிசனைகள் புறக்கணிக்கப் பட்டு தமிழ் தேசியவாதத் திரையினால் முடிமறைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் பலர் கருதுகின்றனர். அதே நேரத்தில் டொமினிக் ஜீவா போன்ற சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்ட இடதுசாரிகளில் சிலர் தமிழ் தேசியவாதப் போராட்டத்தில் இணைந்து புரட்சிகர மாற்றத்திற்காக செயல்பட்டனர் எனவும் சிலர் வாதிடுகின்றனர்.

போராட்டத்தின் பெயரில் பாதிப்பிற்குள்ளானவர்கள்

‘தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்தில்’ கடந்த 30 வருடங்களில் இறந்தவர்களில் பெரும்பான்மையானோர் பஞ்சமர்களும், மலையகத் தமிழர்களுமாவர். தமிழர்கள் மத்தியில் யுத்தத்தின் போதும், அதற்குப் பின்னரும் அதிகளவில் இடப்பெயர்விற்குள்ளானவர்களில் கணிசமானவர்களும் இவர்களே. ‘அடக்குமுறைக்குள்ளாக்கும்’ சாதியக் குழுக்கள் தமது பொருளாதார செல்வாக்கினைப் பிரயோகித்து தடுப்பு முகாம்களிலிருந்தும், நாட்டிலிருந்தும் வெளியேறிவிட, வாய்ப்புகள் வசதிகளற்ற பஞ்சமர்களும், மலையகத் தமிழர்களுமே போராட்டம் முடிவுற்ற போதும் அதன் வலிகளைவருக்களை சுமந்து வாழ்பவர்களாக உள்ளனர்.

பாலியல் ரீதியான வன்முறை, உழைப்புச் சுரண்டல், கடன் தொல்லைகள், குடிநீர் அள்ளுவதற்கான தடைகள், பதவி உயர்வு போன்ற சம்பவங்கள் சாதிய ரீதியாகவே மெற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. கிராம உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் (வடிகாலமைப்புக்கான வசதிகள், மின்சார வசதிகள், வீதிப் புனரமைப்பு போன்றவை) மற்றும் காணி உரிமையற்ற நிலை என்பன பஞ்சமர்களும், மலையக மக்களும் இன்றுவரையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் பிரச்சினைகளாக உள்ளது. குறிப்பாக தலித்துக்கள் மற்றும் தலித்திய பெண்களும், திருநர்களும் இப்பிரச்சினைகளால் பாதிப்புக்கு உள்ளாகப்படுகின்றனர். இலங்கை அரசாங்கமும், பொதுமைய ஊடகங்களும் சாதியப் பிரச்சினைகளைக் கண்காணிப்பதில்லை என்பதுடன் இந்தியாவில் இருப்பது போன்று ஒதுக்கீட்டுத் திட்டங்களும் அமுலில் இல்லை. சாதியப் பாகுபாடுகள் மீதான அரசின் அலட்சியப் போக்கிற்கு நிகராகவே தேசியவாத கண்ணோட்டம் கொண்ட தமிழ், சிங்கள அரசியல்வாதிகளும் இணைந்து கொள்கின்றனர்.

இவ்வாறான நிலைமையானது சமூக மாற்றத்தினை மட்டுப் படுத்தும் உள்ளார்ந்த காரணிகளாக தொடரும் நிலை நீடிக்கவே செய்யும்.

தமிழ் தேசியவாதப் போக்கிற்கு பல பஞ்சமர்கள் ஆதரவளித் தமை ஒருபுறம் இருக்க, தேசியவாதம் உருவானதில் இருந்து இன்று வரையும் தேசியவாதக் கருத்தியல் அதிகாரமானது வெள்ளாளர்களது கைகளில்தான் இருந்து வருகிறது. அது பிரிவினை களுக்கு அப்பால் தமிழர்களை ஒன்றுதிரட்டும் அரசியல் உறுதிப் பாட்டைக் கோரி நிற்கின்றதாயினும், அரசியல் பிரதிநிதிகளாக தலித் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதிகளை மிக அபூர்வமாகவே தமிழ் தேசியவாதக் கட்சிகளில் காண முடிகிறது.

1970களின் இறுதிகளில் இருந்து, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் எனும் தமிழ் தேசிய விடுதலை இயக்கமும் அதனது ஏகோபித்த அதிகாரமும் மேலோங்கியிருந்தது. அதன் காரணமாக அதுவரை காலமாக செயல்பட்டு வந்த ஜனநாயக அமைப்புகளும், சாதிய அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக சுதந்திரமாகப் போராடிவந்த அமைப்புகளும் மௌனிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. தற்போது அந்நிலையில் மாற்றம் தெரிவதாகவும், சாதியம் குறித்தும் அதன் ஒடுக்கு முறைகள் குறித்தும் உரையாடுவதற்கான வழிகளும் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒன்றுபடல் மற்றும் ஒருங்கிணைவு என்பது போலியானது என்பதிலுள்ள உண்மைத்தன்மைகளைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பாடங்கள் எவை?

டொமினிக் ஜீவாவினது வாழ்வியலாலும், சமூக - விழுமியங்களாலும் எமக்குள் நிரப்பப்படுகையில் எதிர்காலத்திற்கான நம்பிக்கை எழுகிறது. சாதியை இல்லாதொழிக்கும் இயக்கம் தொடர்கின்ற அதே வேளை, சாதிய அடிப்படையிலான வன்முறை மற்றும் அடக்கு முறைகள் அற்ற பன்மைத்துவம் கொண்ட ஒரு இலங்கையை நோக்கி நாம் நகர்கையில் டொமினிக் ஜீவாவினது பங்களிப்புகளைப் புரிந்துகொள்வோம்.

நெடுவாழ்வன் எழுந்ததோ நனைவு:

டொமினிக் ஜீவா

ஐயா டொமினிக் ஜீவா அவர்களைக் கற்றுக்கொள்வோம்

தேவதாசன்

இலங்கையின் வடபகுதியில் வாழும் மக்களின் ஒரு பகுதி யினருக்கு, இருள் சூழ்ந்த காலம்! சாதியின் பெயரால் தீண்டாமை கொழுந்து விட்டு எரிந்த காலம்! கல்விச்சாலைகள், கோயில்கள், தேநீர்க் கடைகள் பேருந்துப் பயணங்கள், என அனைத்து மனித உரிமைகளும் மறுக்கப்பட்டு வந்த காலம்! அடிமை குடிமைகளாக அசிங்கப்பட்டுக் கிடந்த காலம்! அது ஒரு காலம்...!

அறமற்ற மனித விரோதிகளால் இருளுக்குள் நசிங்கிப்போய்க் கிடந்த எரிசலேம் நகரத்தில் உதித்து வந்த யேசுகிறிஸ்துவைப் போலவே டொமினிக் ஜீவா போன்று சிலர் இலங்கை வடபகுதி யிலும் உதித்தனர். அவர்களில் முக்கியமானவர் எங்கள் ஐயா டொமினிக் ஜீவா.

டொமினிக் எனும் பெயர் மதப்பற்றினாலோ, சாத்திர சடங்கு களின் நம்பிக்கையினாலோ வைக்கப்பட்ட பெயரல்ல. வெள்ளை

நிறக் கிறிஸ்தவர்கள் இலங்கையை ஆட்சிசெய்த போது பலரும் பல நோக்கத்திற்காக மதம் மாறினர். சிங்கள மக்களின் பெரும் பான்மையினர் ஆங்கிலம் கற்க மறுத்த காலத்தில் இலங்கை வட பகுதியில் வெள்ளாளர் எனும் சாதியினர் ஆங்கிலத்தை கற்க முன்வந்தனர். இவர்களில் பலர் மதம் மாறினர் ஆங்கிலேய அதிகார வர்க்கத்துடன் கைகோர்த்து கைக்கூலிகளாகவும் செயல்பட்டனர்.

அந்த வகையில் இலங்கை முழுவதும் நிர்வாக செயல்பாட்டாளர்களாக அந்த 'மேட்டுக்குடியினரே' அதிகாரம் செலுத்தியும் வந்தனர். இவர்களே ஆண்ட பரம்பரை மீண்டும் ஒருமுறை ஆள வேண்டும் என்ற கோசத்தையும் பரப்பினர். இவர்களே இந்திய பார்ப்பனியத்தின் மனுதர்ம சாஸ்திரங்களையும், கருத்தியல்களையும் விதைத்தனர். இலங்கையின் வடபகுதியில் சைவமும் தமிழும் எனும் பதாகைகளினூடாக இவை அனைத்தையும் பேணிப் பாதுகாத்தும் வந்தனர். இவ்வாறான ஒரு பிரிவினரின் சமூக அநீதிக் கோட்பாடே இலங்கையின் வடபகுதியில் மட்டுமே தீண்டாமைக் கொடுமை கொழுந்துவிட்டு எரியக் காரணமாக அமைந்தது.

இதற்கு எதிராக ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் இந்துத்துவா கருத்தியல் கொடுமைகளில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவும், தங்களின் கல்வி பொருளாதாரத்தை வளர்த்துக் கொள்ளவும், தமது வாழ்க்கைகான பாதுகாப்பிற்கும் கிறிஸ்தவத்தை நாடிச்சென்றனர். டானியல், டொமினிக் ஜீவா போன்றவர்களின் குடும்பங்கள் மதம் மாறிய நிர்வாகத்திற்கும், இந்துத்துவ சனாதனக் கோட்பாடே பின்புலமாக இருந்திருக்கிறது.

இதற்கு உதாரணமாகவும் அனுபவமாகவும் நான் வளர்ந்த சூழலையே எடுத்துக் கூறமுடியும்: எனது தந்தையார் 1916ல் ஒரு இந்துக் குடும்பத்திலேயே பிறந்தார். அவருக்கு கார்த்திகேசு என பெயர் வைக்கப்பட்ட போதும், பிறப்பு சான்றிதழில் 'காத்தி' என்றே ஆதிக்க சாதிப் - பதிவாளரால் பதியப்பட்டிருந்தது. அதனால் வெள்ளாளர் சாதியில் பிறந்த சிறு குழந்தை கூட "காத்தி... டேய், காத்தி..." என்றே அழைத்து வந்தனர். அதனால் மிகவும் கோபமடைந்தார். அவர் முட்டி மோதிய இடங்களில் எல்லாம் தீண்டாமைக் கரங்களால் குரல்வளை நெரிக்கப்பட்டார். அதன் காரணமாகவே அவரும் மதம் மாறியதோடு, தனது பெயரையும் அந்தோனி பிரான்சிஸ் என பெயர் மாற்றம் செய்து கொண்டார்.

தான் இந்து எனும் அடையாளத்துடன் சாகக்கூடாது எனும்

இலட்சியத்தோடு வாழ்ந்தார். இந்துத்துவ புராணக் கதைகளைக் கிண்டலாகவும், கேலியாகவும் தனது நண்பர்களோடு பேசிவருவதை நான் சிறுவயதிலிருந்தே பார்த்து வளந்தவன். எனது தந்தை இறந்தபோது கிறிஸ்தவராகவே அடக்கம் செய்யப்பட்டார். இருப்பினும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் அவர் கிறித்தவ மதப் பற்றாளனாக வாழ்ந்ததில்லை. யேசுவை ஒரு மனிதனாக, ஒரு புரட்சியாளனாகவே அறிந்திருந்தார். இந்து மதத்தின் தீண்டாமைக் கோட்பாடே இவ்வாறான பலரை மதம் மாறும் நெருக்கடியை உருவாக்கி இருக்கிறது.

1927ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 27ம் திகதி டொமினிக் பிறந்தார். இந்திய பொதுவுடமைக் கட்சியின் தலைவர் ஜீவானந்தம் அவர்களது அரசியல் செயல்பாடுகளால் ஈர்க்கப்பட்டார். அதன் காரணமாகவே தனது பெயரோடு ஜீவா எனும் பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டார். அவரது ஆரம்ப பள்ளிக்கால அனுபவமாக எரிந்த தீண்டாமைப் தீப்பொறியே அவரது நீண்ட சாதனைகளுக்கு வெளிச் சமாதானம் இருந்திருக்கிறது.

இவரது 'மல்லிகை', 'மல்லிகைப்பந்தல்' செயல்பாடுகள் பற்றிய 'இலக்கியப் பார்வையூடாக மட்டுமே' அவதானிப்பவர்கள் டொமினிக் ஜீவாவின் மரணம் குறித்து பலவற்றை எழுதியுள்ளனர் இதுவும் மகிழ்ச்சியளிப்பதாகவே இருக்கிறது!

ஆயினும், சமூக விடுதலைக்கு டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பு அர்ப்பணிப்புகள் என்பன சாதிய விடுதலையின் அடுத்தகட்ட நகர்வுக்கு எந்தளவு வலுச்சேர்க்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்காக மீண்டும் மீண்டும் அவரை படிக்க வேண்டும் சமூக விடுதலை, சமூக நீதி என்பதே தமிழர்களுக்கான முதன்மையான விடுதலை, என்பதை உணர்பவர்கள் டொமினிக் ஜீவா அவர்களை கற்றே ஆகவேண்டும்.

தமிழ்த் தேசியம், தமிழீழம் போன்ற கோசங்களின் அலையானது தமிழ் இலக்கியவாதிகளையும் சமூக விடுதலைப் போராளிகளையும் உள் இழுத்துக்கொண்டது. இவர்களில் பலர் தேசிய விடுதலைச் 'சுவருக்கு வெள்ளை' அடிக்கச் சென்றிருந்த காலத்தில்! இது சாதிய - சமூக விடுதலையை பெற்றுத்தராது எனும் கருத்தியலில் உறுதியாக இருந்தவர்களில் டொமினிக் ஜீவா அவர்களும் ஒருவர்.

நாட்டில் வாழ முடியாது என்பதற்கான காரணங்கள் ஆயிரம் கூறி செல்வந்த நாடுகளில் அரசியல் அகதி கோரி இடம்பெயர்ந்து வந்து வாழ்ந்திருக்கமுடியும். ஆனாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்பு வரையுமே இடம்பெயர்ந்தார் டொமினிக் ஜீவா. கொச்சிக்கடையில் நீர்வளம் அற்ற, காற்றே நுழைய சிரமப்படும் ஒரு குறுகிய இடத்தில் தனது 'மல்லிகைப் பந்தலை' பரவலாக படரவிட்டார். சிங்கன, முஸ்லிம், தமிழ் எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு அவர்களை அணைத்தபடி இலக்கியப் பயணத்தை வெற்றிகரமாக தொடர்ந்தார்.

1960 காலங்களில் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை, தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் போன்ற அமைப்புகள் சாதிய கொடுமைகளுக்கு எதிராக சாத்வீகமாகவும், அடித்தால் திருப்பி அடி எனவும் போராடிய காலம். அப்போது இருபதுக்கும் அதிகமான எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய செயற்பாட்டாளர்கள் பஞ்சமர் என அழைக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் இருந்து உருவானார்கள் என்பதை ஜீவா அவர்கள் ஒரு நேர்காணலில் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவர்களே 1980வரை இலக்கியத்தில் கோலோச்சியவர்களாகும். இக்கால கட்டத்தில் அவர்கள் தூக்கிய பேனா வெறும் இலக்கியத்தை மட்டும் வளர்ப்பதற்காக அன்றி, தமக்குள் ஒட்டிக்கிடந்த தீண்டாமையை துடைத்தெறியும் ஆயுதமாகவும் இலக்கியத்தை பயன்படுத்தினார்கள்.

எண்பதுகளுக்கு பின்னர் தீவிர தோற்றம்பெற்ற தமிழ்த் தேசியமும்! ஆயுதப் போராட்ட முனைப்பும் தமிழீழம் அமைந்தால் சாதியம் அழிந்து சமதர்மம் உருவாகும் என்பதான பரப்புரையுடன் மேலோங்கி நின்றது. சமூக விடுதலைக்காக போராடவேண்டிய புதிய சந்ததியினரை அந்த தேசிய விடுதலைச் சுவையானது திசை மாற்றி அழைத்துப்போனது. இலக்கியங்களையும் புத்தகங்களையும் தூரத்தே வீசிவிட்டு அவர்களும் சாதியற்ற தமிழீழத்திற்காக துப்பாக்கிகளையே அரவணைத்துக்கொண்டனர். தமிழ் மொழியையும், இலக்கியத்தையும் சமூக விடுதலையையும் தூக்கிப்பிடித்த சமூகம் ஆயுதப்போராட்டத்தில் துப்பாக்கி குண்டுகளை நிரப்பி சிதைந்து போனது.

பாசிச செயலை விமர்சிப்பவர்களாகவும், தமிழ் தேசியத்திற்கு உயிர் போலவும் தம்மை இனம் காட்டிக்கொள்ளும் ஆதிக்க சாதிய மனமே, 'டொமினிக் ஜீவா தனது இலக்கியச் செயல்பாட்டினாலேயே

உயர்ந்தவர், சாதிய - சமூக செயல்பாட்டினால் அல்ல' எனும் பட்டிமன்ற விவாதத்திலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அவர்களே இன்று இலக்கியம், படைப்பு, அரசியல் என சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றனர். இந்துத்துவ சனாதனக் கட்டுமானங்களை கேள்விக்குட்படுத்தாது சாதிய விடுதலையை வென்றெடுப்பது பற்றிப் பேசுவதும், எழுதுவதும் ஆண்ட பரம்பரைக் கனவுகளை நனவாக்கும் முயற்சி யென்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறானவர்களின் பட்டிமன்ற விவாதப் புரட்டுகளை அம்பலப்படுத்துவதற்கு நாம் டொமினிக் ஜீவா அவர்களை ஆழமாக கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

மாறுபட்ட கருத்துக்கள் கோட்பாடுகள் கொண்டோரையும் அரவணைத்து, நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் மல்லிகை எனும் இலக்கிய சஞ்சிகையை கொண்டு வந்தவர் ஜீவா. அதற்குப் பின்னால் உள்ள உழைப்பு, தியாகம், நெருக்கடிகள் என்பவற்றை நினைத்துப் பார்த்தாலே நமது உடல் சிலிர்த்துவிடும். இலங்கையிலும் புலம்பெயர் தேசங்களிலும் சிறு சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு தொடர முடியாமல்கை சுட்டு, நொந்து நூலாகியவர்களுக்கு மட்டுமே அவரது வலியும், வலிமையையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

முடி திருத்துபவன் ஒரு சிற்பியைப்போல மதிக்கத்தக்கவன் எனும் கருத்தியலில் உறுதியாக இருந்தவர் ஜீவா. அத்தொழிலுக்கு கவுரவம் கொடுக்கும் வகையில் தனது உடையிலும் நடையிலும் மாற்றத்தை கொண்டு வந்தார். பளிச்சென்ற வெள்ளை நிற வேட்டியும், வெள்ளை நிற நேஷனலுமாகவே எப்போதும் காட்சியளிப்பார்.

டொமினிக் ஜீவா காலமான தருணத்தில்
 அவரின் அஞ்சலிக்காகவும்,
 அவரின் நெடுவாழ்வின் சாதனைகளை
 நினைவேந்தும் வகையில்
 பலரது எழுத்துக்கள், கட்டுரைகள் வெளிவந்தன
 அதில் ஒரு சில கட்டுரைகள்
 இத்தொகுப்பில்
 மீளவும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

தென்காசி அருங்காட்சியகம்:

தொமினிக்
ஜீவா

திரு தொமினிக் ஜீவா அவர்களுடனான எனது இலக்கியத் தொடர்பு!

ராஜேஸ் பாலா

அண்மையில் இவ்வுலகை விட்டு மறைந்த திரு தொமினிக் ஜீவா அவர்கள் இலங்கையின் முற்போக்கு இலக்கியத்துறையில் மிகவும் முக்கியமான ஆளுமைகளில் ஒருவராவார். 27.06.1927ல் பிறந்து 28.01.2021 மறைந்த மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளரின் குடும்பத்தினருக்கு எனது மனமார்ந்த இரங்கற் செய்தியைப் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். இச்சிறு கட்டுரையில் அவருடன் எனக்கிருந்த இலக்கிய உறவு தொடக்கம் அவரின் இலக்கியப் பயணத்தின் எனக்குத் தெரிந்த சில விடயங்களையும் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். இன்று அன்னாரின் மறைவுக்கு, உலகம் பரந்த விதத்தில் அஞ்சலி செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பல்வேறு பத்திரிகைகளில் அவரைப் பற்றிய பல தகவல்கள் இலக்கிய ஆர்வலர்களால் எழுதப்படுகின்றன.

அவர் 1950-1960ம் ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்த சாதிக்கொடுமையின் விகார முகத்தை,

வக்கிரமான நடவடிக்கைகளை எதிர்த்த பல முற்போக்கு படைப் பாளிகளில் முக்கியமானவராகும். அவரின் கானொலி ஒன்றில், அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சாதிக் கொடுமையின் தாக்கத்தால் அவர் பாடசாலைப் படிப்பையே பன்னிரண்டு வயதில் அதாவது 1939ம் ஆண்டு துறந்து வெளியேறியதைப் பற்றிச் சொல்கிறார். அதைத் தொடர்ந்து, அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இடதுசாரிக் கொள்கைகளுக்கு 1947ம் ஆண்டு முதல் அத்திவாரமிட்ட அண்ணல் மு.கார்த்திகேசு மாஸ்டரின் சமத்துவத்திற்கான முக்கிய வேலைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் பரந்தபோது அதனால் ஈர்ப்புவந்து இடது சாரிப் பணிகளில் முக்கிய பங்கெடுத்த சரித்திரத்தைச் சொல்லி யிருக்கிறார்.

கார்த்திகேசு மாஸ்டரின் கருத்துக்களில் ஈர்ப்பு கொண்டவர்களில் நானும் அடங்குவேன். திரு கார்த்திகேசு மாஸ்டரைப் பற்றி, அவரின் மாணவராகவிருந்த, பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் என்னிடம் பகிர்ந்து கொண்டபோது, அக்கருத்துக்கள் சமத்துவம், மனித நேயம் என்பவற்றிற்கு மிக முக்கியமானவையாக எனது சிந்தனையில் பதிந்தன. அந்த சிந்தனைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, லண்டனில் புலம் பெயர் முதல் தமிழ் நாவலாக 'லண்டன் முரசு' பத்திரிகையில் பதிவாகிய எனது முதலாவது நாவல் 'உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்' கதாநாயகனுக்குக் "கார்த்திகேயன்" என்ற பெயரை வைத்தேன். இலங்கையில் வெளியிடப்பட்ட முதலாவது புலம்பெயர் தமிழ் நாவலான 'ஒருகோடை விடுமுறை' நாவலின் கதாநாயகிக்குக் 'கார்த்திகா' என்ற பெயரைக் கொடுத்தேன். கார்த்திகேயனைத் தெரிந்தவர்களுக்கு டொமினிக் ஜீவா போன்றவர்கள் எப்படியான முற்போக்குப் பரம்பரையைக் 'குருகுலமாகக்' கொண்டிருந்தார்கள் என்று புரியும்.

திரு டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் தந்தை அவிராம்பிள்ளை, தாயின் பெயர் மரியம்மா. தாய்தகப்பன் இவருக்கு இட்ட பெயர் டொமினிக். இந்திய இடதுசாரி ஆளுமையான திரு. ப.ஜீவானந்தத்தைச் சந்தித்து அவரில் கொண்ட பெருமதிப்பால் தனது பெயருடன் 'ஜீவா' என்ற பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டார் என்று சொல்லப்படுகிறது.

1950ம் ஆண்டுகளில் இந்திய வியாபார இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை, வென்று ஆளுமையும் அறிவும், சமத்துவக் கொள்கைகளும் கொண்ட யாழ்ப்பாண இலக்கியங்கள் அடித்து நொறுக்கி

மக்களை விளிப்படையச் செய்தது என்ற தகவல்கள் 1960ம் ஆண்டு களின் நடுப்பகுதியில் திரு பாலசுப்பிரமணியம், திரு டொமினிக் ஜீவா, செ.யோகநாதன், நீர்வை பொன்னையன், போன்றோரை நேரில் காணும் வரைக்கும் எனக்குத் தெரியாது. அந்தக் காலகட்டத்தில் கணேசலிங்கம், டானியல், பெனடிக்ட் பாலன் போன்றேரின் எழுத்தைப் பாலசுப்பிரமணியம் அறிமுகம் செய்த காலத்தில் பூபால சிங்கம் புத்தக நிலையத்தில் மல்லிகை வாங்கி, அதைப் படித்த காலத்தில், கையில் தனது புத்தகங்களுடன் திரியும் ஜீவாவின் அறிமுகம் கிடைத்தது. அதன்பின் டொமினிக் ஜீவாவின் சமூகம் சார்ந்த, சமத்துவக் கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய, சாதிக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான எழுத்துக்களுக்கு அறிமுகமானேன்.

அக்கால கட்டத்தில் மிகவும் கட்டுப்பாடான கிராமியச் சூழ்நிலையில் கிழக்கிலங்கையில் பிறந்து வளர்ந்த எனக்கு வெளியுலகம் பற்றியோ, பலதரப்பட்ட அரசியல் கருத்துக்கள் பற்றியோ அறிவு அதிகமில்லை. 1960ம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதியில் நான் மருத்துவத் தாதியாகப் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் எனக்குப் பிடித்த இடங்களில் சில இடங்களில் பூபால சிங்கம் புத்தக நிலையம் மிமுக்கிய இடம் வகித்தது. அங்கு இலங்கை இந்திய இலக்கியப் புத்தகங்கள் குவிந்து கிடக்கும். மல்லிகை 1966ம் ஆண்டிலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கியது. அதை ஆவலாகத் தேடிப் படிக்கும் கூட்டத்தில் நானும் ஒருத்தியானேன்.

மல்லிகைப் பத்திரிகைக்கு அப்போது, 'எழில் நந்தி' என்ற புனை பெயரில் ஒரு கதையோ அல்லது கட்டுரையோ அனுப்பியதாக ஞாபகம். தலையங்கத்தின் பெயர் தெரியாது. அக்காலகட்டத்தில் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தாக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் பெருந்தீயாகச் சவாலையாகிக் கொண்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் நான் கண்ட சாதிக் கொடுமையின் கோரம் ஆத்திரத்தை உண்டாக்கியது. அக்கால எனது எழுத்தும் யாழ்ப்பாண சமுதாயத்தில் நான் கண்ட கொடுமையான சாதிக் கொடுமைகள் பற்றியதாக இருந்தது.

1966ம் ஆண்டு தொழிலாளர் மாதமான வைகாசியில், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் நடத்திக் கொண்டிருந்த 'வசந்தம்' பத்திரிகைக்கு எனது கதை ஒன்றை கேட்டு, வசந்தம் பத்திரிகை செ.யோகநாதன் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதற்கு 'சித்திரத்தில் பெண் எழுதி' என்ற கதையை, 'எழில் நந்தி' என்ற புனை பெயரில் எழுதினேன். ஒடுக்கப்பட்ட சாதிப் பெண்ணை உயர்ந்த சாதி ஆண்

மகன் வஞ்சகமாகக் கைவிட்டதால் அவள் தன்னைத்தானே எரித்துக் கொண்டதைப் பற்றிய கதை.

அக்கால கட்டத்தில், யாழ்ப்பாணம் பெரியகடை கஸ்தூரியார் வீதியில் உள்ள தனது கடைக்கு முன்னால் திரு ஜீவா அவர்களை அவ்வப்போது சந்தித்த ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் அவரின் 'மல்லிகை' இதழ்கள் பற்றிப் பேசியபோது, 'வசந்தத்தில்' வந்த எனது சிறுகதையை அவர் பாராட்டியபோது மிகவும் மகிழ்ந்தேன். அக்காலகட்டத்தில் சாதிக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக எழுதிய முதலாவது பெண் நான் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

ஒரு ஓடுக்கப்பட்ட பெண்ணின் குரலை எனது படைப்பில் அவர்கண்டு நெகிழ்ந்ததை அவரின் குரல் சொல்லியது.

"ஏன் 'எழில் நந்தி' என்ற புனைபெயரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று ஜீவா கேட்டார்.

"ஏனென்றால் வைத்திய கலாநிதி திரு சிவஞானசந்தரம் அவர்கள் இலக்கியத்துறையில் பல படைப்புக்களைப் பிரசுரித்தவர். அவர் தனது புனை பெயரை 'நந்தி' என்று வைத்திருக்கிறார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்.

தாதிமார் பாடசாலையில் எங்களுக்கு அனட்டமி அன்ட் பிஸி யோலஜி பாடம் எடுக்கும் 'நந்தி' சிவஞானசந்தரம் அவர்கள் பாடம் எடுக்கும்போது,

"உலகத்தில் உள்ள அத்தனை மனிதர்களுக்கும் ஒரே மாதிரி யான விதத்தில்தான் அத்தனை உள், வெளி உடம்பு அவயங்கள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரே மாதிரிதான் இரத்தம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. நாடிகள் அடிக்கின்றன. மூச்சு வந்து கொண்டிருக்கின்றது. இருதயம் இடது பக்கமும், நுரையீரல்கள் இருபக்கமும் என்று அத்தனை உறுப்புக்களும் ஒரே மாதிரி மனிதனை இயங்கப்பண்ணுகின்றன என்ற வைத்திய உண்மையைப் படிப்பித்த அதே வாயால், இயற்கை படைத்த நியதியைத் தெரியாத மனிதன் தனது சுயநலத்திற்காகத் தன்னைத் தானே உயர்த்தி இலாபம் தேட, அடுத்தவனை அடக்கப் பல வழிகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறான்" என்றார்.

அவரின் அந்த வார்த்தைகள், மருத்துவ உலகத்திற்கப்பாலான கொடுமையான சமூக அமைப்பு நிலைகள் பற்றி என்னைச் சிந்திக்கப் பண்ணின. பரந்த உலகம் தெரியாத ஒரு இளம் பெண்ணுக்கு

மனித உடலமைப்பின் மூலம் கொடுமையான வர்க்க, சாதி, மத, இன அரசியலை மிகவும் இலகுவாக வெளிப்படுத்தினார்.

‘நந்தி’ என்று எழுதிக்கொண்டிருக்கும் டாக்டர் திரு. சிவஞான சந்திரத்தில் அளப்பரிய மதிப்பு வந்தது. அதனால் அவரின் பெயரைச் சார்ந்த மாதிரி ‘எழில் நந்தி’ என்ற பெயரை வைத்திருக்கிறேன்” என்று டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்குச் சொன்னேன்.

அக்காலகட்டத்தில், டொமினிக் என்ற பெயருடன் சேர்ந்திருந்த ‘ஜீவா’ என்பதன் சரித்திரத் தொடர்பு எனக்குத் தெரியாது.

1966ம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் எங்கள் தாதிமார் பாடசாலைப் புத்தகத்தை வெளியிடுவதில் நான் ஆசிரியையாகவிருந்தேன். அந்த நூல் வெளியிடத் தேவையான நிதிக்கான விளம்பரத்தைத் தேடி, யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல கடைகளான டையரம்ஸ், ரொலரம்ஸ், லலிதா நகை மாளிகை போன்ற ஸ்தாபனங்களுக்குச் செல்லும் காலகட்டத்தில் திரு ஜீவா அவர்களைச் சந்தித்து எங்கள் பத்திரிகை பற்றிச் சொன்னேன்.

எந்த விதமான அனுபவங்களும் இன்றி, ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியையாக அலையும் எனக்கும் எனது சக மாணவிகளுக்கும் வாழ்த்துக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்.

‘வசந்தத்தில்’ எனது கதை வந்த பின் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு இடதுசாரிப் புத்தகங்களை அனுப்பத் தொடங்கியபின் ‘மல்லிகை’ இதழ்களில் வரும் இந்த முற்போக்கு இடதுசாரிக் கருத்துக்களை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கினேன்.

‘மல்லிகை’யின் கருத்துக்கள் என்னுள் ஏற்கனவே இருந்த பல கேள்விகளுக்குப் பதில்களைத் தந்தன. ஒரு சமுதாயத்தில் ஒருக் கப்பட்ட மக்கள் கொடுமையாக நடத்தப்படும்வரை, அந்தச் சமுதாயம் ஒருநாளும் முன்னேறாது என்பதை ‘மல்லிகை’ மூலம் தெரிந்து கொண்டேன். 1960ம் ஆண்டின் பின் பகுதியில் சாதிச் சண்டைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் பல இடங்களில் நடந்தன.

1967ம் ஆண்டு தொழிலாளர் மாதமான வைகாசி - ஆனி இதழில் ‘மல்லிகையில்’ எனது ‘ரத்தினம் அப்பா’ என்ற சிறுகதை வெளிவந்தபின், சாதிகளுக்கெதிரான எனது கருத்துக்கள் முற்போக்குவாதிகளால் பாராட்டப்பட்டது, அத்துடன் முற்போக்கு இலக்கியத் துறையிலுள்ள பலருக்குத் தெரிந்த பெண் எழுத்தாளராகக்

கருதப்பட்டேன். இலங்கையில் மேட்டுக்குடியினரால் நடத்தப்பட்ட பல பத்திரிகைகளில் 'ரத்தினம் அப்பா' போன்ற அப்படியான ஒரு கதையை அக்காலகட்டத்தில், எந்த வர்த்தக பத்திரிகையும் வெளியிட்டிருக்காது என்று நம்புகிறேன். எனக்கு வந்த பாராட்டுக் கடிதங்களைப்பற்றி ஜீவா அவர்களுக்குச் சொல்லி, எனது கதையைத் தயக்கமின்றிப் பிரசுரித்தற்கு நன்றி சொன்னேன்.

மனித உரிமையை மீறும், மிகவும் கொடுமையான யாழ்ப்பாணத்து சாதிக் கொடுமைக்கெதிரான எனது எழுத்துக்கள் தொடர எனக்கு ஆர்வம் தந்த திரு ஜீவா அவர்களை நான் மறக்க மாட்டேன். எனது கருத்துக்களை உணர்ந்து, நான் ஒரு 'சின்னப் பெண்' என்றும் பார்க்காமல், கஸ்தூரியார் வீதியில் என்னுடன் பேசும்போது,

“இலக்கியத்தில் மக்களுக்காகச் சொல்ல வேண்டியவைகளையும் பதியவேண்டும்” என்பார்.

அவர், தனது இலக்கியத்தின் மூலம் மிகவும் உயர் நிலையில் வைக்கப்பட வேண்டிய பல விடயங்களை ஒட்டு மொத்த மக்களுக்கும் சொல்லியிருக்கிறார் என்பதற்கு, 1960ல் சாகித்திய அக்காடமி பரிசு பெற்ற 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' பதிவைப் படித்தால் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அக்காலகட்டத்தில் சங்கானையில் நடந்த சாதிக் கலவரம் வட இலங்கையை மட்டுமல்ல ஒட்டுமொத்த இலங்கையையும் உலுக்கியது. அந்த நிகழ்வுகள் மல்லிகையில் விளக்கமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அப்போது, மருத்துவத் தாதியான நான், உயர் சாதியினரால் அடிக்கப்பட்டு, ஒடிக்கப்பட்டு வைத்தியசாலைக்கு வந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குப் பராமரிப்புச் செய்துகொண்டிருந்தேன்.

சங்கானைக் கலவரத்தின் பின், மாவிடபுரம் கோயிலுக்குள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைச் செல்லவிடாது 'மேட்டுக்குடியினர்' பொலிசாரின் உதவியுடன் அராஜகம் செய்தனர். அந்தக் காலகட்டத்தில் கிறிஸ்தவரான ஜீவா, கோயில் மண்டபத்தில், ஒடுக்கப்பட்ட சைவ சமயத் தோழர்களுக்காகப் போராடியதைப் பற்றிச் சொல்கிறார். அப்போது, கொழும்பு பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து பாலசுப்பிரமணியம் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகப் போராட யாழ்ப்பாணம் வந்தார்கள். அந்த நேரம், இலங்கையில் இடதுசாரிகள் இரண்டாகத் துண்டிபடவில்லை.

சாதி ஒடுக்குமுறை பற்றி மட்டுமல்ல, சமூகம் சார்ந்த பல விடயங்களை எழுதியதால், அக்கால கட்டத்தில் 'மல்லிகை' ஒரு இடதுசாரிப்

பத்திரிகையாகவில்லாது, 'மக்கள்' பத்திரிகையாகப் பெயர் எடுத்தது.

ஆதன்பின் இலங்கையில் இடதுசாரிகள் இரண்டுபட்டார்கள். 1970ம் ஆண்டு கடைசியில், நாங்கள் லண்டனுக்கு வந்தபின் ஜீவாவுடன் ஒரு தொடர்பும் இருக்கவில்லை. 2009ம் ஆண்டு, நானும் அவுஸ் திரேலிய எழுத்தாளர் டாக்டர் நடேசனும் கொழும்புக்குச் சென்ற போது அவரைச் சந்தித்தோம். புலிகளின் புலனாய்வுத் துறைத் தலைவர் பொட்டு அம்மானால் தான் கொழும்புக்கு நகரவேண்டியதைச் சொன்னார். சங்கானைக் கலவரத்தை எனது 'ஒரு கோடை விடுமுறை' நாவலில் குறிப்பிட்டதைச் சொன்னேன். சந்தோசப்பட்டார்.

முற்போக்கு இலக்கியத்திற்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்த, திரு. ஜீவா அவர்கள், 2011ம் ஆண்டு, கொழும்பில் நடத்த அகில உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டை ஒழுங்கு செய்வதிலும் முன்நின்று உழைத்தவர்களில் ஒருவர் என்று ஞானம் பத்திரிகை ஆசிரியர் அண்மையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். அந்த நிகழ்வைப் பகிஸ்கரிக்கச் சொல்லித் தமிழ்த் தேசியம் வழக்கம்போல் கூக்குரலிட்டாலும் அந்த வைபவம் பிரமாண்டமான வெற்றியைத் தந்தது.

நானும் நடேசனும் அந்த நிகழ்வுக்குச் சென்றிருந்தபோது எங்களைக் கண்டு திரு ஜீவா அவர்கள் மிக மிகச் சந்தோசப்பட்டார்

அவரின் அயராத உழைப்பு என்னைச் சந்தோசப்படுத்தியது. இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய உலகின் ஆளுமைகளில் ஒருவரான ஜீவாவின் எழுத்துக்கள் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கும் மிகவும் பிரயோசனமாகவிருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

நெடுமுடிவின் எழுத்தாடும் நண்பன்:

டொமினிக் ஜீவா

டொமினிக் ஜீவா 1927 - 2021

அ.மார்க்ஸ்

தனது 94ஆம் வயதில் மறைந்த எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் மரணத்தோடு ஈழத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு சகாப்தம் நிறைவுறுகிறது எனலாம். இலக்கிய வெளிப்பாடுகளின் உருவம், உள்ளடக்கம் ஆகியன எந்த ஒரு மொழியிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரேமாதிரி இருப்பதில்லை. இருக்கவும் இயலாது.

கால மாற்றங்களின் ஊடாக அவையும் மாற்றமடையும். நம் எல்லோருக்கும் பரிச்சயமான தமிழ் இலக்கிய வரலாறு இதற்கொரு சான்று. சங்க இலக்கியம், காப்பிய காலம், பக்தி இயக்கம்... என அடுத்தடுத்து உருவான காலகட்டங்களின் ஊடாக இலக்கிய வடிவம், உள்ளடக்கம், வெளிப்பாட்டு முறை முதலான பல்வேறு அம்சங்களும் தொடர்ந்து மாறிக் கொண்டே உள்ளன. ஒன்றைப் போல ஒன்று இருப்பதில்லை. கால ஓட்டத்திற்குத் தக அவை வேறுபட்டுக் கொண்டே இருப்பதால் புதிய எழுத்துக்கள் எல்லாவகையிலும் முந்திய எழுத்துக்களிலிருந்து வேறுபட்டுத்தான் இருக்க முடியும்.

புதிய சகாப்தத்தில் பழைய மாதிரி எழுத முடியாது. பழைய இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் புதிய சூழலில் இப்படி முற்றாக மாறிப்போனாலும் பழைய இலக்கியங்களின் முக்கியத்துவம் எந்த வகையிலும் அற்றுப் போவதில்லை என்பது இதில் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒன்று. இன்று அதே வடிவம், உள்ளடக்கம் முதலியன சாத்தியமில்லாமல் போன போதும் சங்க இலக்கியம் தொடங்கி டானியல், டொமினிக் ஜீவா முதலானோரின் எழுத்துக்கள் உள்ளிட்ட ஏதொரு சகாப்த எழுத்துக்களின் முக்கியத்துவமும் இந்த வகையில் எள்ளளவும் குறைந்து விடுவதில்லை. அந்த வகையிலேயே இன்று டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பை நினைவு கூர்ந்து கொண்டும், மதிப்பிட்டுக் கொண்டும் உள்ளோம்.

மற்ற எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பிற்கும் ஜீவாவின் பங்களிப்பிற்கும் ஒரு முக்கிய வேறுபாடு உண்டு. அவர் படைப்பாளியாக மட்டுமின்றி, தன்னுடைய படைப்புகளை வெளியிடுவது, அவற்றைச் சமகால சமூகத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு செல்வது என்பதற்கு உரிய முக்கியத்துவம் அளித்தார். ஒரு எழுத்தாளராக மட்டும் நின்று விடாமல், தன் சமகால எழுத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்வதற்கும் அவர் கூடுதல் முக்கியத்துவம் தந்தார். சொல்லப்போனால் படைப்பிலக்கியம் என்கிற வகையில் அவர் 1950-60களில் தான் தீவிரமாகச் செயல்பட்டார். பின்னாளில் சுமார் நாற்பத்தேழு ஆண்டு காலம் அவர் அனைத்து அம்சங்களிலும், அவரது சக்திக்கு மீறிய முயற்சிகளின் ஊடாக அவரது காலகட்டத்தில் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இலக்கிய வெளிப்பாடுகளுக்குக் களம் அமைத்துத் தருவதற்கே அவர் முக்கியத்துவம் அளித்தார். சொல்லப்போனால் இன்று அவரது மிக முக்கியமான சாதனையாக அவர் நினைவு கூறப்படுவது அவர் தனது 'மல்லிகை' சஞ்சிகை மூலமும், 'மல்லிகைப் பந்தல்' பதிப்பகம் மூலமும் தன் சக்திக்கு மீறி அவர் ஒரு காலகட்ட ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும், அதனுடாக ஒட்டு மொத்தத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் அவர் ஆற்றியுள்ள பணிக்கும் தான். அவரது வரலாற்று முக்கியத்துவமும் பங்களிப்பும் இவற்றின் ஊடாகவே இன்று நினைவுகூறப்படுகிறது. போற்றப்படுகிறது.

ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம், இந்தியச் சமூகங்களைப் போலவே ஒரு சாதியச் சமூகம். சக மனிதரில் ஒரு சாரரைத் தீண்டாமை எனும் பெருங்கொடுமை மூலம் ஒதுக்கி வைக்கும் ஒரு சமூகம். அப்படியான ஒரு சமூகத்தில் பிறந்ததோடு மட்டுமின்றி அவ்வாறு தீண்டா

மைக்குக் காரணமாக ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட சிகை அலங்காரத் தொழிலை - சரியாக அக்காலகட்ட மொழியில் சொல்வதானால் சவரத் தொழிலை - ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரைத் தன் வாழ்வா தாரமாகக் கொண்டிருந்தவர் ஜீவா. எழுத்துப் பணியைத் தொடர்ந்து அவர் மல்லிகை இதழ் வெளியீட்டை மேற்கொள்ளத் தொடங்கிய பின்னும் கூடச் சிலகாலம் வரை அவர் தன் முடி திருத்தும் பணியை விட இயலவில்லை. ஜீவா ஒருவருக்குச் சிகை அலங்காரம் செய்து கொண்டே என்னுடன் உரையாடியது இன்றும் நினைவில் இருக்கிறது. மல்லிகை அவரைச் சுய தொழிலிலிருந்து விடுதலை செய்தது. மல்லிகை ஒரு தனி மனித சாதனை என இன்று அவர் நினைவு கூறப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த வகையில் ஈழத் தமிழ்த் தலித் இலக்கியத்தின் இன்னொரு முக்கிய பங்களிப்பாளரான டானியல் அவர்களிலிருந்தும் ஜீவா வேறுபட்டு நிற்கிறார். டானியல் அவர்கள் சொந்தமாக ஒரு 'கரேஜ்' (தொழிற் பட்டறை) வைத்திருந்ததோடு தனது நூல்களைப் பெரிய சிரமங்களின்றி நூலாக வெளியிடும் வாய்ப்புகளும் பெற்றிருந்தார். ஆனால் அவரும் கூட தன் எழுத்துக்களையும் பிற ஈழ எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களையும் வெளியிட முயன்றாரில்லை. அவரது கவனம் வேறுதிசையில் இருந்தது. 'தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகு ஜன இயக்கம்' ஒன்றின் ஊடாக நேரடியாகக் களத்தில் இறங்கி ஆதிக்க சக்திகளுடன் போராடியவராக அவர் வெளிப்பட்டார்.

ஜீவா, டானியல் இருவருக்கும் இடையேயான சில நுணுக்கமான வேறுபாடுகள் இங்கே நினைவுகூரத் தக்கன. இருவருமே இடதுசாரி 'கம்யூனிஸ்ட்' கட்சிகளுடன் தொடர்புடையவர்களாக இருந்தனர் என்ற போதும் அவர்களின் காலத்தில் கம்யூனிச அகிலம் சோவியத் மற்றும் சீனம் எனும் இரு எதிரெதிர்க் கூறுகளாகக் கரும் பகையுடன் வேறுபட்டிருந்தது. அந்நிலையில் ஜீவா ருஷ்ய கம்யூனிச ஆதரவு நிலைப்பாடும், டானியல் அக்காலகட்டத்தின் புகழ் பெற்ற மார்க்சிஸ்டான சண்முகதாசனுடன் நின்று சீன ஆதரவை மேற்கொண்டவராகவும் இருந்தார். அதிலும் கட்சிப் பங்களிப்புகள் என்பதிலும் கூட, நானறிந்தவரை இந்த இருவரது செயல்பாடுகளும் இருவேறு மட்டங்களில் இருந்தன. டானியல் தீவிரமான கட்சிப்பணி என்பதைக் காட்டிலும், தீவிரமான தீண்டாமை ஒழிப்புச் செயல்பாடுகளில் இருந்தார். அவருடைய 'பஞ்சமர்' வரிசை நூல்கள் அந்த வகையில் ஒரு வரலாற்றுப் பெட்டகம். ஆனால் இன்னொரு பக்கம் 1971 இல் ஜே.வி.பி அமைப்பின் முதல் ஆயுத எழுச்சியின்

போது (The 1971 Janatha Vimukthi Peramuna -JVP insurrection) டானியல் கைது செய்யப்பட்டு சுமார் ஓராண்டு காலம் சிறைப்பட்டிருக்க நேரிட்டது.

ஜீவாவின் கட்சிப்பணி என்பது மிகவும் வெளிப்படையாக இருந்தது. அன்று அவர் சார்ந்திருந்த ருஷ்ய சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அந்த அளவிற்குத் தீவிரமாகக் கருதப்பட்டதில்லை. இந்தியாவில் சீன சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடை செய்யப்பட்டுத் தலைவர்கள் கைதுசெய்யப்பட்ட வரலாறெல்லாம் உண்டு. அந்த வகையில் ஜீவாவிற்கு அப்படியான பிரச்சினைகள் ஏதுமில்லை. அது மட்டுமல்ல. அவரது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பத்திரிக்கையான 'தேசாபிமான' இதழைச் சக தோழர்களுடன் தூக்கிச் சென்று மக்கள் மத்தியில் கூவி விற்கிற அளவிற்கு ருஷ்ய சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வெளிப்படையான தீவிர உறுப்பினராகவும் ஜீவா இருந்தார்.

பின்னாளில் ருஷ்யாவிற்கு அவர் அழைக்கப்பட்டு சுற்றுப் பயணங்கள் மேற்கொண்ட வரலாறை எல்லாம் அவரது சுய வரலாறு சார்ந்த கட்டுரைகளில் பார்க்கலாம். அதுமட்டுமின்றி கடும் பண நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் இடையில் சில காலம் மல்லிகையை நிறுத்தி வைக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகிக் கடும் மன உளைச்சலை அனுபவித்த அவருக்கு ரஷ்யாவிலிருந்து பணம் வருகிறது என்கிற அவதூறையும் அவர் சந்திக்க நேர்ந்தது.

டானியலின் எழுத்திற்கும் ஜீவாவுடையதற்கும் இன்னொரு வேறுபாடும் உண்டு. முன்னவரின் எழுத்துக்கள், அது உரையாடலாக இருந்தாலும் சரி, விவரணமாக இருந்தாலும் சரி கிட்டத்தட்ட அவை முழுமையும் யாழ்ப்பாணத் தமிழிலேயே இருக்கும். டானியலின் எழுத்துக்களை வாசிக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் நாங்கள் அவரிடம் ஒரு வேண்டுகோள் வைத்தோம் அப்போது அவர் தன் 'பஞ்சமர்' நாவலைத் தஞ்சையில் அச்சிடக் கொடுத்துக் காத்திருந்தார். இங்கு வழக்கத்தில் இல்லாத முக்கிய இலங்கைத் தமிழ் வழக்குகளுக்குப் பொருள் எழுதி நூலில் இணைத்தால் தமிழ் நாட்டு வாசகர்களுக்குப் பயனுடையதாக இருக்கும் என்பதே அந்த வேண்டுகோள். அவரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு அவ்வாறே செய்தார். ஆனால் ஜீவாவின் எழுத்துக்களில் அப்படியான சிக்கலை இங்கு யாரும் எதிர் கொண்டதில்லை. மிகச் சில யாழ்ப்பாண வழக்குகள் தவிர மற்றபடி எந்தச் சிரமமும் இன்றி வாசிக்கத்தக்க உரைநடையாக அவை அமைந்தன.

ஜீவா, டானியல், என்.கே.ரகுநாதன், எஸ்.பொன்னுத்துரை முதலான பஞ்சம சமூகங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அம்மக்கள் மத்தியில் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான விழிப்புணர்வு உருவாகியிருந்தது. சே.கணேசலிங்கன், நீர்வை பொன்னையன் முதலான தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அல்லாத இடதுசாரி எழுத்தாளர்களும் பஞ்சமர் சமூகத்தின் மீதான ஒடுக்குமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதிக்கொண்டிருந்த நேரம் அது. இன்னொருபக்கம் அவர்கள் அனைவரும் பெரும்பாலும் அன்று உலக எவிலில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலை அரசியலாக வெளிப்பட்ட இடதுசாரிக் கருத்தியலுக்கு ஆதரவாக இருந்தவர்கள்.

ஜீவாவுக்கும் டானியலுக்கும் இருந்த இன்னொரு வேறுபாடு டானியலின் எழுத்துக்கள் கிட்டத்தட்ட அத்தனையுமே பஞ்சமர்கள் மீதான ஒடுக்குமுறை மற்றும் அதற்கெதிரான அவர்களின் எழுச்சி ஆகியவை குறித்தவையாகவே இருக்கும். ஜீவாவின் எழுத்துக்களை அப்படிச் சொல்லிவிட இயலாது. ஆனாலும் பெரும்பாலும் அப்படியானவையாக இருக்கும். தவிர்வும் தான் அப்படியான ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து மேலெழுந்து வந்தவன் என்பதை அவர் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் தீவிரமாக வெளிப்படுத்திக் கொள்பவராகவே இருந்தார்.

“சுரக் கடையே என் சர்வகலாசாலை”, “நான் சிரைக்கப் பிறந்தவனல்ல. சாதிக்கப் பிறந்தவன்”, “மண்புழுவினிலிருந்து மனிதனானவன்”, “நான் பாசாணத்தில் புழுத்த புழு. எல்லாக் கொடுமைகளையும் எதிர்க்கொண்டு வந்தவர்கள் நாம். எதுவும் எவரும் எங்களை ஒரு போதும் வீழ்த்திவிட முடியாது”, “நான் சாதாரண மனிதனாக உருவெடுக்கவில்லை. மண்புழுவினிலிருந்து மனிதனாக வளர்ந்தவன்.”

என்பனவெல்லாம் ஜீவாவிடமிருந்து அடிக்கடி வெளிப்பட்ட பிரகடனங்கள். “சபை நாகரிகம் இவருக்குத் தெரியவில்லையே” என மற்றவர்கள் அலுத்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு அவர் எங்கும், எப்போதும், யாழ்ச் சமூகத் தீண்டாமைக் கொடுமைகளைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டும், கண்டித்துக் கொண்டும் இருந்தார்.

இடைப்பட்ட ஒரு இடைவெளி தவிர்க்க கிட்டத்தட்ட தொடர்ந்து வெளிவந்த அவரது சஞ்சிகை மற்றும் வெளியீடுகள் ஆகியவற்றின் ஊடாக அவர் இத்தனை ஒடுக்குமுறைகள், ஒதுக்கல்கள், “நாவிதனுக்கு சாகித்ய அகாதமி பரிசு..” என்பதுபோன்ற எள்ளல்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் எதிர்கொண்டு எழுந்து நின்றார்.

கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, ஏ.ஜெ.கனகரட்னா முதலான நாடறிந்த அறிஞர் பெருமக்களின் ஆதரவும் அவருக்கு இருந்தது. கைலாசபதிக்கும் டானியலுக்கும் ஒத்துவராது. டானியலுக்கு அவர் மீது கடும் வெறுப்பு இருந்ததை அறிவேன். கைலாசபதியும் டானியலின் பங்களிப்புகள் குறித்து விரிவாக எழுதி நான் வாசித்ததில்லை. ஆனால் 'பஞ்சம்' நாவல் வெளிவந்தபோது அதை வெகுவாக பாராட்டி எழுதியதை நண்பர்கள் இப்போது சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். ஜீவாவுக்கும் கைலாசபதிக்கும் நல்ல உறவு இருந்தது. இருவரும் சீனச் சார்பு இடது சாரிகளாக இருந்த போதிலும் அப்படியான நல்லுறவு கைலாசபதியுடன் டானியலுக்கு இருந்ததில்லை. ஆனால் ஜீவா அப்படி இல்லை. கைலாசபதி குறித்து,

“நாங்கள் நினைப்பதைவிடவும் மிக மிகப் பிரமாண்டமான இலக்கியப் பேராசான் அவர். அவர் காலத்தில் நாமெல்லாம் வாழ்ந்தோம் என்பதே நமக்கெல்லாம் தனிப் பெருமையாகும். அவருடன் சம காலத்தில் இலக்கிய சர்ச்சை செய்து களித்திருந்தோம் என்பதே சொல்லில் வடிக்க முடியாத தனிப்பெரும்பேறு” என அவர் மறைவின் போது ஜீவா பதிந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடித்தள மக்கள் எழுச்சிபெற்ற ஒரு காலகட்டப் பின்னணி என்பது ஒரு வகையில் இன்று ஜீவாவின் சாதனைகளாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் பலவற்றிற்கும் ஆதாரமாக இருந்தது. ‘சாகித்ய மண்டலம்’, ‘தேச நேத்ரு’, ‘சாகித்ய ரத்னா’ முதலான விருதுகள் அவருக்கு வழங்கப்பட்டன. யாழ் பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு ‘இலக்கிய கலாநிதி’ பட்டம் வழங்காமல், அதைவிடச் சற்றுக் குறைவான ‘முதுகலைப் பட்டம்’ வழங்கியதாகவும் பின் அவர் அதைத் திருப்பிக் கொடுத்ததாகவும் அறிகிறோம். முன்னதாக 1956 இல் ‘சுதந்திரன்’ சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

தனது எழுத்து மற்றும் ‘மல்லிகை’ உள்ளிட்ட வெளியீடுகள் ஆகியவை குறித்து நியாயமான பெருமையும் கர்வமும் ஜீவாவுக்கு இருந்தது. யு.என்.பி அரசில் அமைச்சராக இருந்த அஸ்வர் நாடாளுமன்றத்தில் தன்னைப் பாராட்டிப் பேசியது குறித்து, “சிறிநிலக்கிய வரலாற்றில் உலக அளவில் இது ஒரு புதுமை. இதுவரை கிடைக்காத பெருமை” என அவர் பதிவுசெய்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

தனது எழுத்துகளின் ஊடாக வெளிப்படும், வீணான கற்பனைகள் அற்ற நம்பகத்தன்மை, எழுத்து ‘ஜாலமின்மை’, கடந்து

வந்த பாதையின் அவலங்களின் ஊடாகப் பெற்ற ஆரோக்கியமான வழிகாட்டல்கள், அர்ப்பணிப்பு, உழைப்பு ஆகியனவே தன் வெற்றிக்குக் காரணம் என ஜீவா நம்பினார். “வரலாறு என்னைத் தோற்கடித்து விடவில்லை” என ஆறுதல் கொண்டார். மானுடக் கொடுமைகளையும், புறக்கணிப்புகளையும் மீறி இத்தனை காலம் ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகையை கொண்டு வந்தமைக்காகப் பெருமைப்பட்டார்.

ஒரு காலத்தில் தம்மை தீண்டத் தகாதவர்கள் என எள்ளி நகையாடிய உயர்சாதியினர் இன்று அவுஸ்திரேலியாவிலும், ஐரோப்பாவிலும் குடியுரிமைக்காகக் காத்துக் கிடக்க நேர்ந்துள்ளதைச் சுட்டிகாட்டினார்.

“அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, ஐரோப்பா ஆகியவற்றில் குடியேறி இன்று தம் மண்ணுக்கு வேர்களைத் தேடி வருகிறவர்களுக்கு ஆவணமாகப் பயன்படப் போகிறவை தோழர் கே. டானியலின் எழுத்துப் பதிவுகள், அடுத்து எனது எழுத்துக்களும், மல்லிகையின் எழுத்துப் பதிவுகளும் (தான்)” என்றார்.

“என்பணி இன்றைய தலைமுறைக்கானது மட்டுமல்ல. நாளை வரக் கூடிய நாட்களின் தேவை கருதியே...” என்கிற நம்பிக்கை இறக்கும் வரை ஜீவாவுக்கு இருந்தது.

(ஜீவாவுக்குப் பின்புலமாக இருந்தவர்கள், தந்தை பெரியார் கற்றுத் தந்த பாடமாக அவர் கருதுவது முதலியன.)

டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் சுமார் அறுபது சிறு கதைகள் வரை எழுதியிருப்பார் என நினைக்கிறேன். 1996இல் வெளிவந்த ‘டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள்’ எனும் தொகுப்பில் 50 சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னதாக ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’, ‘பாதுகை’, ‘சாலையின் திருப்பம்’, ‘வாழ்வின் தரிசனங்கள்’ முதலானவை வெளிவந்தன. முன்பே குறிப்பிட்டதுபோல ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராகத் தான் அவர் தன் எழுத்துப் பணியைத் தொடங்கினார்.

எனினும் அவரது இந்த இலக்கியப் பங்களிப்பைக் காட்டிலும், சில இடைவெளிகள் இருந்தபோதும் தொடர்ந்து அவர் கொண்டு வந்த ‘மல்லிகை’ இதழ் மற்றும் ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ வெளியீடுகள் ஆகியனவே அவரது ஆக முக்கிய பங்களிப்புகளாக அடையாளம் காணக்கூடியவையாக உள்ளன. சில முக்கிய சிங்கள எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றையும் அவர் கொண்டு வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழரசுக் கட்சியின் 'சுதந்திரன்' இதழ் சிவநாயகம், பிரேம்ஜி ஆகியோர் பொறுப்பில் இருந்தபோது அதில் ஜீவாவின் எழுத்துக்கள் வந்தன என அறிகிறோம். தமிழகத்தில் வந்த அப்போதைய இலக்கிய இதழ்களான விஜயபாஸ்கரனின் 'சரஸ்வதி', ரகுநாதனின் 'சாந்தி' முதலானவற்றிலும் அவரது சிறுகதைகள் வெளியிடப்பட்டன.

'அச்சத்தாளின் ஊடாக ஒரு அனுபவப் பயணம்' என்பது அவரது சிறு பத்திரிக்கை அனுபவங்களைச் சொல்லும் நூல். 'எழுதப்படாத கதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்', என்பது அவரது சுயசரிதை நூல். மற்றபடி மல்லிகையில் வெளிவந்த தலையங்கங்கள், கேள்வி பதில்கள், நேர்காணல்கள், அட்டைப்படக் கட்டுரைகள் என்றெல்லாம் சுமார் 18 நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

எந்தவிதப் பொருளாதாரப் பலமோ, சமூகப் பின்னணியோ, கல்விப் பின்புலமோ, இதழ் வெளியீட்டு அனுபவமோ, மூலதன வலிமையோ இல்லாமல், தான் சுமார் 47 ஆண்டு காலம் நடத்திய பத்திரிகை அனுபவங்களை இப்படியான நூல்களில் மட்டுமல் லாமல் வாய்ப்பு வந்தபோதெல்லாம் பேச்சுக்களிலும் பதிவுகளிலும் சொல்லிச் செல்கிறார்.

அவரது முடிதிருத்தும் கடையையே பத்திரிகை வெளியீட்டு அலுவலகமாகவும் மாற்றிக் கொள்கிறார். எழுத்தாளர்கள் சந்திக்கும் ஒரு மையமாகவும் அது ஆகிவிடுகிறது. "ஜீவாண்டை போவம்" எனச் சொல்லி அவர்கள் அங்கு வருவது வழக்கமாயிற்று. அச்சகத் திற்குக் கொடுக்க வேண்டிய தொகை கொடுக்கப்படாததால் இடையில் சிலகாலம் பத்திரிகை வெளியீட்டை நிறுத்தி வைத்தும் பெரும் மனத்துயருக்கு ஆளாகிறார். பிள்ளைகளைக் கூடச் சரியாகக் கவனிக்க இயலாத நிலையில் இரு பிள்ளைகளில் மூத்தவரான மகளை மனைவியின் பெற்றோர் அழைத்துச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது.

இத்தனைக்கும் மத்தியில் பல தாக்குதல்களுக்கும் ஜீவா ஆளாகிறார். மே தின ஊர்வலம் ஒன்றில் கல்லெறிபட்டு தலையில் காயம் ஏற்படுகிறது. பருத்தித்துறையில் நடந்த கூட்டம் ஒன்றிற்குச் செல்லும் போது அவர் 'பாம்பு' வீச்சு ஒன்றையும் எதிர்கொள்ள நேர்கிறது. இப்படி நிறைய அனுபவங்கள். நானும் கூடத்தான் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து பத்திரிகை நடத்தியுள்ளேன். கட்டுரைகள் பெறுவது, அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தித் தலையங்கம் முதலானவற்றை எழுதி, அச்சுக்குக் கொடுத்து, முழுப் பத்திரிக்கையாக வெளியே எடுப்பது என்பது

வரைதான் எனது பணியாக இருந்துள்ளது. அதைச் சந்தைப் படுத்துவது குறித்து எழுத்தாளர்களாகிய நாம் சிந்திப்பது இல்லை. அதன் விளைவே சில மாதங்கள் அல்லது ஆண்டுகளுக்குப் பின் எழுத்தாளர்கள் தொடங்கும் பத்திரிகைகள் நின்று போவது. ஜீவாவின் தொடக்ககால அனுபவங்களும் அப்படித்தான். ஆனால் அவர் அத்தோடு நிற்கவில்லை. மல்லிகை எக்காரணம் கொண்டும் நின்றுவிடக் கூடாது என்பதில் அவர் தீவிரமாக இருந்தார். அவரது பத்திரிகையை மட்டுமல்ல, தனது கட்சியின் பத்திரிகையான 'தேசாபிமானி'யையும் அவர் தோழர்களுடன் இணைந்து தூக்கிச் சென்று யாழ்ப்பாண நகர் முழுவதும் வீதி வீதியாக அலைந்து விற்றுள்ளார்.

கட்சிப் பத்திரிகையைத் தோழர்கள் ஆங்காங்கு இப்படி விற்று விடலாம். ஆனால் மல்லிகையை யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும்தான் அப்படி விற்க முடியும். அது போதுமா? அப்போதுதான் அவரது உறவினர் ஒருவர் மூலமாக அவருக்கு பத்திரிகையைச் சந்தைப் படுத்துவதான ஒரு யுக்தி தெரியவருகிறது. அவர் மலையாவில் இருந்தவர். தந்தை பெரியார் ஒருமுறை மலையா போகிறார். அப்போது இருவர் அவரைச் சந்திக்க வந்து பேசிக் கொண்டுள்ளனர், அவர்கள் இருவரும் சிகை அலங்காரக் கடை ஒன்றில் பணி செய்பவர்கள். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் எனப் பெரியார் கேட்கிறார். தயங்கிய வண்ணம் தாங்கள் முடிதிருத்தும் பணி செய்வதைக் குறிப்பிடுகின்றனர். பெரியார் துள்ளி எழுந்து அவர்களைப் பாராட்டியதோடு தமிழ்நாடு முழுவதும் அவரது 'விடுதலை' இதழ் அன்று பரவலாக விநியோகிக்கப்பட்டு வாசகர்களை எட்டியதில் முடிதிருத்தக் கடைகளின் பங்கைப்பற்றிச் சொல்கிறார். முடிதிருத்தக் கடைகளில் பத்திரிகைகள் விநியோகிக்கப்பட்டால் அங்கு வருபவர்கள் அதைப் படிப்பார்கள். மற்றவர்களிடமும் சொல்வார்கள். கருத்துக்களும் போகும். பத்திரிகையும் பிரபலமாகும்.

இது ஒரு மிக முக்கியமான கருத்தாக ஜீவாவுக்குப் படுகிறது. அந்த நேரத்தில் இலங்கையில் 'தென்னிந்திய பிரஜா உரிமைச் சட்டம்' நடைமுறைக்கு வருகிறது. இலங்கை முழுவதும் சலூன்களில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த ஏராளமான தொழிலாளிகள் வெளியேறும் நிலை ஏற்படுகிறது.

தமிழ்ப் பகுதிகளில் அந்த இடங்களை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சிகை திருத்தும் தொழிலாளிகள் நிறப்புகின்றனர். அவர்களில்

பலர் ஏற்கனவே ஜீவாவுக்குப் பழக்கமானவர்கள். அவர்களின் ஊடாக பெரியாரின் அறிவுரை இங்கும் செயலாக்கப்படுகிறது. அனைத்து சிகை அலங்காரக் கடைகளுக்கும் மல்லிகை அனுப்பப்படுகிறது. இதனுடாக மல்லிகை விநியோகம் மற்றும் விற்பனை பெரிய அளவில் அதிகரித்தது என்கிறார் ஜீவா.

“இதை ஒரு சுய சாதி அபிமானம் என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் அதை நான் என் தனிப்பட்ட லாபத்திற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஒரு இயக்கப் பத்திரிகை வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தினேன். ஒரு சலூனாக்குள் ஒரு பத்திரிகை இருந்தால் அது அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் பிரபலமாகிவிடும்” இது ஜீவாவின் அனுபவம்.

எல்லாவற்றையும் இப்படியே எல்லோரும் சமாளித்துவிட முடியும் எதையும் சந்தைப்படுத்திவிட முடியும், போட்டியில் கார்பொரேட்களை எதிர்கொண்டுவிட முடியும் என்கிற ரீதியில் நாம் இதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. நமக்குச் சாத்தியப்படக் கூடிய பல்வேறு வழமைகளையும் நாம் பயன்படுத்தத் தவறக்கூடாது என்பதும், இப்படியான நமது முயற்சிகளில் பலரையும் உள்ளடக்க வேண்டும் என்பதும் இதன் உட்கிடக்கை.

இறுதியாக ஒன்றைச் சொல்வது அவசியம். ஜீவா பல நேரங்களில் யாழ்ப்பாண சாதீய வெறுப்பு குறித்துக் கடுமையாகப் பேசி இருந்த போதும் அதை ஒரு கண்மூடித்தனமான உயர் சாதி வெறுப்பாக ஆக்கிக் கொள்ளவில்லை.

“என்னை உருவாக்கியவர்கள்கூட தலித்கள் அல்ல. எங்களிடம் சிந்தனை தந்ததும் பின்னணியாக நின்றதும் தலித் அல்லாதவர்களே. பச்சையாகச் சொல்லப்போனால் இலங்கையில் இருக்கிற மிக உயர்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த இடதுசாரிகள்தான் எம்மை இப்படி சிந்திக்கக் கற்றுக் கொடுத்தவர்கள்” என்றும் அவர் அப்படியானவர்களைச் சுட்டிக் காட்டத் தயங்கவில்லை.

கடும் சாதீய வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் ஜீவாவுக்குப் பலரும் உதவியுள்ளனர். அவர்களில் உயர் சாதியினரும் இருந்தனர். ஜீவா இதைக் குறிப்பிடத் தவறுவதும் இல்லை.

“எந்த அளவிற்கு இப்படியான எதிர்ப்புகள் இருந்ததோ அந்த அளவிற்கு உதவியும் வந்தது” என ஓரிடத்தில் அவர் குறிப்பிடுகிறார். சில எடுத்துக்காட்டுகளையும் ஆங்காங்கு சொல்லிச் செல்கிறார். “உயர் சாதியைச் சேர்ந்த ஆட்களிடமிருந்து” அப்படியான முக்கிய

உதவிகள் சில அவருக்குக் கிடைத்தன. கடும் பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக அவர் தன் உயிரிலும் மேலாக நேசித்த 'மல்லிகை' நிறுத்தப்பட்டபோது அவர் அடைந்த துன்பம் குறித்து ஏற்கனவே பார்த்தோம். அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரைச் சந்தித்த நண்பர் கனக செந்திநாதன் கொழும்பில் இருந்த அலுமினிய நிறுவன முதலாளி திருநாவுக்கரசைச் சந்திக்குமாறு அவரிடம் சொல்கிறார். அப்படிச் சந்தித்தபோது மிக்க மரியாதையுடன் வரவேற்ற அவர் ஜீவாவையும், அவரது பங்களிப்புகளையும் அறிந்துளதாகச் சொல்கிறார். அத்தோடு அவர் நிறுத்தவில்லை. ஒரு அச்சகம் நிறுவுவதற்குத் தேவையான அத்தனை கருவிகளையும் ஒரு நல்ல நிறுவனத்தில் 'ஆர்டர்' கொடுத்துவிட்டு வந்து சொல்லும்படிச் கூறுகிறார். அவ்வாறே ஜீவா வந்து சொன்னவுடன் அந்த முழுத் தொகையையும் செலுத்தி அவற்றை ஒரு வாகனத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த மல்லிகை அலுவலகத்துக்கு அனுப்பி வைக்கவும் செய்கிறார். அந்தப் பேருதவியின் ஊடாகவே மீண்டும் மல்லிகை மலரத் தொடங்குகிறது. அதேபோல சைவப் பிள்ளைமாரான ஒட்டப்பிடாரம் குருசாமி அண்ணாச்சி முதலான பலரும் ஜீவாவுடன் சாதி வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் நட்புடன் இருந்துள்ளனர். மல்லிகை முகப்பில் ஆசிரியராகத் தன் பெயரே தொடர்ந்து வந்தபோதும் பலரும் அதற்குப் பங்களித்துள்ளனர் என்பதையும் ஜீவா குறிப்பிடத் தவறுவதில்லை.

அதேபோல, "கருத்தாலும், தத்துவார்த்த நோக்கிலும் மாறுபட்டிருந்த பல தோழர்களை நான் அண்டி அணைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தேன்" என்பதையும் பதிவுசெய்கிறார்.

ஒவ்வொரு மல்லிகை இதழ் அட்டையிலும் ஒரு ஆளுமையின் படம் பிரசுரிக்கப்பட்டு அவர் குறித்த மதிப்புரை ஒன்றும் எழுதப்படும். கருத்து மாறுபடுகிற அப்படியானவர்களுக்கும் அதில் இடமிருந்தது. பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி மற்றும் சிவத்தம்பி ஆகியோர் மீது ஜீவா பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தபோதும் அவர்களுக்குப் பிடிக்காத சிலரின் படங்களையும் தான் அட்டையில் வெளியிட்டதையும் பதிவு செய்கிறார்.

ஒரு கட்டத்தில் சோவியத் இதழ்களில் வரும் நல்ல கட்டுரைகளின் மொழியாக்கங்கள் மல்லிகையில் இடம் பெற்றன. தரமான கட்டுரைகள் தேவையான அளவிற்கு வராததால் அப்படி மொழியாக்கங்களை வெளியிடலாயிற்று என ஜீவா அதற்கு விளக்கமளித்த போதும் ஜீவாவைப் பிடிக்காதவர்கள் சோவியத்திலிருந்து அவருக்கு

நிதி உதவி செய்யப்படுகிறது எனக் கதை கட்டிவிட்டுள்ளனர். சந்தடி சாக்கில் அசோக மித்திரன் கூட, ‘கணையாழி’ இதழில்,

“என்ன காரணமோ தெரியவில்லை. மல்லிகை இதழில் சோவியத் கட்டுரைகள் அதிக இடம்பெற்று வருகின்றன” என ஏதோ எழுதியதையும் ஜீவா பதிவு செய்கிறார்.

தலித் இலக்கியம் குறித்த ஜீவாவின் கருத்தொன்றுடன் இக்கட்டுரையை முடிக்கலாம். தலித் இலக்கியம் எனும் கருத்தாக்கத்தில் இரு அம்சங்கள் உள்ளதாக அவர் சுட்டிக்காட்டினார். ஒன்று ஆரோக்கியமானது. அது, ‘தலித் விடுதலை’. மற்றது ‘நாங்கள் விடுதலை’. அதை விளக்கவும் செய்தார். முதலாவது ‘மானுட குலத்தோடு சேர்ந்து விடுதலை பெறுவது’. மற்றது ‘நாம் மட்டும் விடுதலை அடைந்தால் போதும் என்பது’. இந்த இரண்டாவது காரணத்தால்தான் இன்று தலித் இயக்கத்தின் போக்கு மோசமாயிருக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டார். அத்தோடு நிறுத்தவில்லை. “இலங்கையில் அந்த உணர்வு இல்லை” எனவும் குறிப்பிட்டார். இது குறித்து விளக்கமாக அவர் ஏதும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை.

கடைசி ஐந்தாண்டுகள் அவர் அதிகம் பொது நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பெறாமல் வீட்டோடு அடங்கி இருந்தார். அப்படியான நிலையில் அவரை நான் முன்றாண்டுகளுக்கு முன் கொழும்பில் இருந்த அவர் வீட்டில் சென்று பார்த்து வந்தேன். அதிகம் பேசும் நிலையில் அவர் அப்போது இல்லை. தஞ்சையில் நான் இருந்தபோது ஒருமுறை அவர் என் வீட்டிற்கு வந்துள்ளார். அப்போது நான் ஊரில் இல்லை. என் மனைவி அவரை வரவேற்று மரியாதை செய்துள்ளார். டானியலின் கல்லறையைப் பார்க்க அவர் விருப்பம் தெரிவித்த போது ஒருவரை அந்த நினைவுச் சின்னத்தை அடையாளம் காட்ட அவருடன் அனுப்பிவைத்துள்ளார்.

இந்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் அவரோடு விரிவாக உரையாட இயலாமற் போன வருத்தம் எனக்கு எப்போதும் உண்டு.

மெருவாமுன்ன எழுத்திராநனைவு:

தொயிணித்
ஐஸ்

முப்பது காகப் புரட்சி

ஷோபாசக்தி

‘ஆடுதல், பாடுதல், சித்திரம் கவி ஆதியிணைய கலைகளில் உள்ளம் ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர், பிறர் ஈன நிலைகண்டு துள்ளுவார்’ என்ற பாரதியின் வாக்கை மகுட வாக்கியமாகக்கொண்டு, 1966 ஓகஸ்ட் தொடங்கி அரை நூற்றாண்டு காலம் வெளிவந்த ‘மல்லிகை’ இதழின் தனி இயங்குசக்தியாக விளங்கியவர் மறைந்த எழுத்தாளர் தொயிநிக் ஜீவா. அவர் ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ என்ற பதிப்பகத்தையும் உண்டாக்கி, அயம்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களையும் வெளியிட்டார். கடுமையான யுத்தச் சூழலிலும், விமானக் குண்டு வீச்சுகளுக்குக் கீழேயும் மல்லிகை ஓயாமல் மலர்ந்தது. மொத்தமாக 401 இதழ்கள் வெளிவந்தன. தமிழில் வேறெந்த இலக்கிய இதழும் இந்த எண்ணிக்கையை எட்டியதேயில்லை.

தனது பன்னிரண்டாவது வயதில், அய்ந்தாம் வகுப்போடு பள்ளிப் படிப்பை நிறுத்தி, தந்தையின் கடையில் முடிதிருத்தும்

தொழிலைப் பயின்றவர் ஜீவா. “சுவரக்கடையே எனது சர்வகலாசாலை” என ஒரு நேர்காணலில் ஜீவா சொல்லியிருப்பார். ‘யோசப் சலூன்’ எனவும் ‘வண்ணான் குளத்தடிக் கடை’ எனவும் அழைக்கப்பட்ட அந்தச் சிகையலங்கார நிலையமே, ஜீவாவின் கற்கை நிலையமானது.

இளம் ஜீவாவின் அரசியல் ஆர்வம் திராவிட இயக்கத்தாலேயே தூண்டப்பட்டது. பெரியார், அண்ணா, கலைஞர் போன்றவர்களது எழுத்திலும் பேச்சிலும் தனக்கு வெகுவாக ஈர்ப்பு இருந்ததை ஜீவா பதிவு செய்திருக்கிறார். அவர் ‘திராவிட நாடு’ இதழுக்குச் சந்தாதாரரும் கூட.

யாழ்ப்பாணத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நிறுவப்பட்ட போது, ஜீவா இடதுசாரித் தத்துவத்தால் ஈர்க்கப்படுகிறார். புகழ் பெற்ற இந்தியப் பொதுவுடமைக் கட்சித் தலைவர் ப. ஜீவானந்தம் 1948-ல் இந்தியாவிலிருந்து தப்பிவந்து, யாழ்ப்பாணத்தில் தலைமறைவாக இருந்தார். அப்போது ஜீவானந்தத்தைச் சந்தித்த டொமினிக், அவரால்கவரப் பட்டுத் தன்னோடு ஜீவா என்ற பெயரை இணைத்துக் கொண்டார்.

டொமினிக் ஜீவா 1927-வது வருடம், யாழ்ப்பாண நகரத்தில் பிறந்தவர். யாழ்ப்பாணச் சாதியச் சமூகக் கட்டமைப்பில் ஜீவா பிறந்த சாதி ‘பஞ்சமர்’ என்ற கட்டமைப்புக்குள்ளேயே வருகிறது. ஆலய நுழைவு, தேநீர் கடை நுழைவு போன்ற அடிப்படை மனித உரிமைகளே தலித்துகளுக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்த, கொடிய சாதியத் தீண்டாமை நிலவிய காலத்திலேயே இளம் ஜீவா உருவாகிறார். பள்ளிக்கூடத்திலேயே பிஞ்சு ஜீவா மீதான சாதிய ஒடுக்குமுறை தொடங்கிவிடுகிறது. அந்த ஒடுக்குமுறை கடந்த 28.01.2021-ல் தொண்ணூற்று நான்கு வயதில் அவர் மறையும்வரை, அவரை வெவ்வேறு வடிவங்களில் தொடர்ந்தேயிருக்கிறது. மரணம் தான் அவரைத் தீண்டாமையிலிருந்து நிரந்தரமாக விடுவித்திருக்கிறது என்பதே சகிக்கவொண்ணாத உண்மையாகிறது.

தனது முப்பத்து மூன்றாவது வயதிலேயே ‘சாகித்ய விருது’ பெற்ற ஜீவா, தன்னுடைய இடையறாத இலக்கியச் செயற்பாடுகளால் இலங்கைக்கு வெளியேயும் புகழ் பெற்றவர். ஜீவாவுடைய ஆரம்பகால நூல்களை சரஸ்வதி, என்.சி.பி.எச். போன்ற தமிழகத் தின் இடதுசாரிப் பதிப்பகங்கள் வெளியிட்டன. தமிழகத்து எழுத்தாளர்களோடு இறுதிவரை ஜீவாவுக்கு உறவும் நட்பும் இருந்தன.

சோவியத் எழுத்தாளர் ஒன்றியம் 1987-ல் ஜீவாவை சோவியத் நாட்டுக்கு அழைத்து மதிப்புச் செய்தது. டிசம்பர் 2000-ல் அய்ரோப் பாவுக்கு ஜீவா அழைக்கப்பட்டு மூன்று நாடுகளில், பல்வேறு இலக்கிய நிகழ்வுகளில் கலந்துகொண்டார். 2013-ல் ஜீவாவுக்கு இயல் விருதை வழங்கி, கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் அந்த விருதுக்கு மகிமையைத் தேடிக்கொண்டது.

ஆனாலும், சாதியின் இரகசியக் கரங்கள் ஜீவாவைத் துரத்திக் கொண்டேயிருந்தன. 1999-ல் வெளியாகிய அவரது தன் வரலாற்று நூலான 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' நூலைப் படிக்கும் போது, சாதியத்தால் அவர் எதிர்கொண்ட அவமானங்களும் வேதனைகளும் பற்கடிப்புகளும் மட்டுமல்லாமல், சாதியத்துக்கு எதிராக அவர் விடாமல் தொடுத்துவந்த போரும் நமக்கு அறியவும் ஆவணமாகவும் கிடைக்கின்றன.

தன்னுடைய சிறுகதைகளை ஆய்வு செய்து, பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் 'கலாநிதி' பட்டம் பெற்றிருப்பதைக் குறிப்பிடும் ஜீவா,

"...ஆனால், இந்த மண்ணிலுள்ள எந்தப் பல்கலைக்கழகமும் என்னை அழைத்து, என்னுடைய எழுத்துப் பணி குறித்து மாணவர் களோடு உரையாட வைத்ததில்லை" என மனம்வருந்திச் சாடுகிறார்.

கல்வி நிறுவனங்களில் கூட இறுக்கமாகப் படிந்து கிடக்கும் சாதியத்திற்கு ஜீவாவின் வாழ்விலேயே இன்னோர் எடுத்துக் காட்டும் உண்டு. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, யாழ் பல்கலைக்கழகம் ஜீவாவுக்கு கௌரவ எம்.ஏ. பட்டம் வழங்க முன்வந்தது. கௌரவ கலாநிதிப் பட்டம் பெறுவதற்குச் சகல தகுதிகளும் உரித்துகளு முள்ள ஜீவாவை எம்.ஏ. பட்டத்திற்குக் கீழிறக்கிப் பரிந்துரைத்த பல்கலைக்கழகத்தின் இழிசெயலில் உறைந்திருந்தது சாதியமே. பல்கலைக்கழகம் வழங்க முன்வந்த எம்.ஏ. பட்டத்தை ஜீவா சுயமரியாதையுடன் நிராகரித்தார்.

ஜீவாவின் எண்பதாவது பிறந்தநாளில் 'தினக்குரல்' நாளிதழில் முதன்மை ஆசிரியர் வீ. தனபாலசிங்கம் 'ஜீவாவை வாழ்த்துவோம்' எனத் தலையங்கக் கட்டுரை எழுதி வெளியிட்டார். கட்டுரை வெளியானதும் ஆசிரியரை அழைத்த பத்திரிகையின் உரிமையாளர், "டொமினிக் ஜீவாவைப் புகழ்ந்து ஆசிரியத் தலையங்கம் தீட்டியது சரியான காரியமா? அவர் யாழ்நகரில் கஸ்தூரியார் வீதியில் முடி திருத்தும்

நிலையம் வைத்திருந்தவர் என்பது உமக்குத் தெரியுமா?" என்று கோபப்பட்டார் என்பதை வீ.தனபாலசிங்கம் பதிவு செய்துள்ளார். மல்லிகை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்படும் கடிதங்கள் சிலவற்றின் முகவரியில் 'ஆசிரியர்' என்பதற்குப் பதிலாக 'ஆசிரையர்' எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பப்படுவதுமுண்டு.

இத்தகைய நச்சுச் சாதி வலையைக் கண்ணி கண்ணியாக அறுத்துக்கொண்டே ஜீவா முன்னோக்கி நடக்க வேண்டியிருந்தது. தீண்டாமைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருந்த சாதிகளது விடுதலைக்காகத் தொடக்கப்பட்ட 'சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை'யில் செயலாற்றியவர் ஜீவா. அவர் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தூண்களில் லொருவர். ஆலய நுழைவுப் போராட்டங்களத்தில் நின்றிருந்த ஜீவா மீது, ஆதிக்க சாதி வெறியர்களால் மலம் கரைத்து ஊற்றப்பட்டது. அந்த மலத்தின் நூற்றும் தன்னுடலிலிருந்து இன்னும் விலகவில்லை என பாரிஸ் இலக்கியச் சந்திப்பில் உரையாற்றும்போது ஜீவா அளித்த சாட்சியம் இரக்கத்தைக் கோரிய குரலாக இல்லாமல் அறை கூவலாகவே ஒலித்தது. சாதியத்திற்கு எதிரான போரில் இறுதிவரை ஜீவா பணியவேயில்லை. அவரது எழுதுகோலும் நாவும், முதுமையாலும் நோயாலும் ஓயுமட்டும் அவர் முனைப்போடு போராடிக் கொண்டேயிருந்தார்.

ஜீவாவிடம் வறட்டுவாதச் சிந்தனைகளோ முரட்டுப் பிடிவாதமோ கிடையாது என்பதை மல்லிகை இதழ்களைப் படிக்கும்போது நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். அனைத்துவிதமான முற்போக்குச் சக்திகளையும் அரவணைத்தே அவர் இயங்கினார். சாதிய ஒழிப்பு என்ற பெயரில், சுயசாதிப் பற்றில் அவர் வீழ்ந்து போனவரில்லை. விடுதலைக்கான புதிய சிந்தனைகளை ஓயாமல் கண்டடைந்தார். தலித் அரசியலை மட்டுமல்லாமல், தலித் என்ற சொல்லையே அங்கீகரிக்க இடதுசாரிகள் தட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டிருந்த போது, சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதி வருடத்தில் ஜீவா தன்னுடைய சுயசரிதையில் இவ்வாறு பதிவு செய்கிறார்:

"...தலித் என்ற சொல் ஒடுக்கப்பட்ட, உரிமை மறுக்கப்பட்ட, பஞ்சப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சகல மக்கள் பகுதியினரையும் உள்ளடக்கிய சொல்லாக - இலக்கியம் அங்கீகரித்த சொல்லாக புழக்கத்தில் வந்துவிட்டது. அகில இந்தியச் சொல்லாகவும் பரிமாணம் பெற்றுவிட்டது. 'தலித்' என்ற சொல்லின் விரிவும் வீரியமும் மராட்டியத்திலும் கன்னடத்திலும் ஆந்திராவிலும் பரவலாகவும்,

தமிழகத்தில் சிறப்பாகவும் இன்று உணரப்படுகிறது. இதன் உள்ளடக்கக் கருத்து பலராலும் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக வியாபித்து நிலைத்துவிட்டது. இந்தச் சொல்லை இனி யாராலும் புறக்கணித்து விட முடியாது. அலட்சியம் செய்துவிடவும் முடியாது. அந்தச் சொல்லின் வலிமை என்னையும் ஆட்கொண்ட காரணத்தாலேயே, நான் எனது சுயசரிதையை நூலாக எழுதி வெளியிட முன்வந்தேன். நாங்களும்தான் மனுசங்கடா! 'தலித்' இயக்கம் கற்றுத் தந்த மூல மந்திரம் இது!”

ஜீவாவின் சுயசரிதையைப் படிக்கும்போது, அவருக்கும் எனக்கும் மட்டுமே தெரிந்த சில விஷயங்களை இரகசியமாகப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பது போல் ஓரிடத்தில் நான் உணர்வேன். இரண்டாவது உலக யுத்தம் நடந்தபோது, ஜப்பான் யாழ்ப்பாண நகரத்தில் குண்டு வீசும் என்ற அச்சமிருந்தது. ஜீவாவின் குடும்பம் யுத்த அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்து வந்த இடம் எனது கிராமமான அல்லைப்பிட்டியாக இருந்தது.

அல்லைப்பிட்டியில் ஜீவா ஒரு மாதம் தங்கியிருந்திருக்கிறார். எங்கள் கிராமத்துக் கடலில் 'சூள்' கொளுத்தி ஜீவா மீன் பிடித்திருக்கிறார். என் கிராமத்தின் 'காத்தான்' கூத்துப் பாடல்களைச் சுகித்திருக்கிறார். ஓடியல் கூழின் சுவையில் திளைத்திருக்கிறார். ஜீவா அவரது உறவினரான மாணிக்கம் அய்யா வீட்டிலேயே அப்போது தங்கியிருந்தார். ஜீவா தன்னுடைய சுயசரிதைப் பக்கங்களில் மாணிக்கம் அய்யாவின் பெருமைகளை வாயுறச் சொல்லியிருப்பார். மாணிக்கம் அய்யாவை அவரது இறுதிக் காலங்களில் நானும் பார்த்திருக்கிறேன் என்பதால் நான் அந்தப் பக்கங்களோடு ஒன்றிப்போய்விடுவேன். ஜீவா மிகச் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர் மட்டுமல்லாமல், மிகச் சிறந்த கதைசொல்லியும் கூட. மக்களின் வழக்காறுகளாலும், செழித்த அனுபவப் பாடங்களாலும் மட்டுமல்லாமல், கொந்தளிக்கும் உணர்ச்சிகரத்தாலும் அவர் தனது மொழியைக் கட்டியிருக்கிறார்.

டொமினிக் ஜீவாவின் எழுத்துலகம் அதிகமும் தலித்துகளாலும் விளிம்புநிலை மனிதர்களாலுமானது. இலக்கியம் அவருக்கு வெறும் ரசனைக்கான பண்டமல்ல. எழுத்து அவருக்கு விடுதலைக்கான கருவி. அவரது ஆரம்பகால எழுத்துகளுக்கு, தமிழகத்தின் இடதுசாரி இதழ்களான சரஸ்வதியும், தாமரையுமே களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. இந்த இதழ்களை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு

தான், ஜீவா 'மல்லிகை' இதழைத் தொடக்கினார்.

ஜீவாவின் சிறுகதைப் பாணி, நேரடியான எளிமையான கதை சொல்லல். கதைக்குள் ஒரு செய்தியை வெளிப்படையாக வைத்திருந்தல் ஒருவகையில் எழுத்தில் உரத்துப் பேசல். 'முற்போக்கு இலக்கியம்' என்ற இலக்கிய எல்லைக்குள் கச்சிதமாக அடங்கியதே அவரது சிறுகதை வீச்சு. ஆனால், மல்லிகை இதழ் வெவ்வேறு குரல்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. ஈழத்தின் நவீன எழுத்தாளர்களில் பலர் மல்லிகையில் உருவாகி வந்தவர்களே.

எண்பதுகளில் இலங்கையில் நிகழ்ந்த அரசியல் மாற்றங்களினால் பல இடதுசாரிகளும், எழுத்தாளர்களும் தமிழ்த் தேசிய அரசியலை நோக்கி நகர்ந்தார்கள். ஆனால், ஜீவா ஒருபோதும் போரை ஆதரிக்கவில்லை. தமிழ் ஆயுத இயக்கங்களுக்கு முன்னே அவரது எழுது கோல் தலை குனிந்ததே இல்லை. தமிழ்த் தேசிய வெறிக்கு அவர் பணிந்ததில்லை. இனப் பகைமைக்கு மாறாக, இன ஒற்றுமையையே அவர் முன்னிறுத்தினார்.

ஜீவா 'மல்லிகை இதழின்' ஆசிரியர் மட்டுமல்ல. அவரது தோளில் தொங்கிய பைக்குள் 'மல்லிகை' இதழ்கள் எப்போதும் வழங்குவதற்குத் தயார் நிலையிலிருந்தன. தெருக்களிலும் இலக்கிய அரங்குகளிலும் அவர் இதழைக் கொண்டு சென்று பரப்பினார். யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் ஒவ்வொரு வாசற்படியாக ஏறியிறங்கி இதழை விற்பனை செய்தார். எத்தனையோ தடைகளையும், சாதிய வன்மங்களையும், சதிகளையும் எதிர்கொண்டு 'மல்லிகை'யை ஓர் இயக்கமாகவே டொமினிக் ஜீவா நிறுவிக்காட்டினார்.

சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் 'ஒரு பைசாத் தமிழன்' என்ற இதழைப் பண்டிதர் அயோத்திதாசர் ஆரம்பித்து நடத்தினார். 'ஒடுக்கப்பட்டோரை ஒரு பைசாவுக்குப் பெறாதவர் என இளக்காரமாகப் பேசுவோர், ஒரு பைசாத் தமிழனை முழுமையாக அறிந்தால், ஒரு கோடி பொன் என்று பேசுவார்' என்றார் அயோத்திதாசர்.

அதற்கு அறுபது வருடங்களுக்குப் பின்னாக 'மல்லிகை' இதழை ஜீவா ஆரம்பித்தபோது, தனி இதழின் விலை முப்பது சதம். இதழை எவருக்கும் இலவசமாக ஜீவா வழங்கமாட்டார். அது இலக்கியத்துக்கும் எழுத்துக்கும் இழுக்கு என்றார். ஓர் எளிமையான இதழாக முகிழ்த்த மல்லிகை, ஒரு வாசிப்புப் புரட்சியையே நடத்திக் காட்டியது. மல்லிகை அளவுக்குப் பரவலாக அறியப்பட்ட, படிக்கப்

பட்ட இலக்கிய இதழ் ஈழத்தில் வேறொன்றில்லை. காலம் காலமாக வாசிப்பு மறுக்கப்பட்டிருந்த ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரையும், அடிமட்டத் தொழிலாளர்களையும், விளிம்பு நிலையினரையும் இலக்கிய வாசிப்பை நோக்கி வரலாற்றில் முதன் முதலாக இழுத்து வந்தவர் ஜீவாவே. எப்போதுமே தூய வெண்ணிற உடை தரித்து, படிய வாரிய தலையுடன் கைகளில் மல்லிகையை ஏந்தி யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் நிமிர்ந்து நடந்த ஜீவா ஒற்றையாள் ரூபம், அந்த ரூபம் அறிவு வெளிச்சம்!

செருமனுமூலின் எழுத்திற்கு நுணைவு:

டொமினிக் ஜீவா

மண்புழுவாக உணர்ந்ததால் மானுடனாக உயர்ந்தவர்

மல்லியப்புசந்தி திலகர்

2021 ஜனவரி 27 இரவு முதல் பேஸ்புக் பக்கத்தைத் திறந்தாலே ஓரே மல்லிகை வாசனையாகவே இருக்கிறது. அந்தப் பகிர்புகளில் ஒரு வாசனை. அது மல்லிகை. மல்லிகை ஜீவா என அழைக்கப்பட்ட எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவாவின் மரணத்தை அடுத்தே இந்த மல்லிகை மணம் ஒருவரின் மரணத்தின் பின்னர் எத்தனையெத்தனை அன்புள்ளங்கள் அவர் பற்றிய நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. படங்களைப் பகிர்ந்துகொள்கின்றன. துயரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன.

ஒரு வகையில் நாம் இத்தனைப் பேரும் டொமினிக் ஜீவா வாழ்ந்த நாட்களிலேயே அவரைக் கொண்டாடித் தீர்த்தவர்கள்தான். ஆங்காங்கே, அவ்வப்போது அவரைப் போய்ச் சந்திப்பதும், அவரது மல்லிகைக்கு எழுதுவதும், அவரிடம் மல்லிகையை வாங்குவதும், அவரை விழாவுக்கு அழைப்பதும், அவருக்கு விழா எடுப்பதுமாக

நாம் அனைவருமே அவரைக் கொண்டாடித்தான் உள்ளோம். அவை எல்லாமே அவ்வப்போது நடந்தவை. இன்றோ நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக இணைந்து அவரோடு இணைந்திருந்த நினைவுகளை பகிர்ந்து கொள்கிறோம். ஆனால், அவருக்கு அது தெரிய வாய்ப்பில்லை.

இப்படி எல்லோருமாக ஒன்று சேர்ந்து அவர் வாழும்போதே வாழ்த்தியிருந்தால் எப்படி இருந்திருக்கும்? என்று கூட கற்பனை செய்திருந்தேன். அது சாத்தியமில்லைதான். ஆனாலும் ஜீவா மரணித்த பின்னர் அதனை சாத்தியமாக்கி இருக்கிறார்.

ஜீவாவைப் பற்றி வாசித்திருந்தாலும் நேரடியாக சந்தித்தது அல்லது பார்த்தது 2000ஆம் ஆண்டளவில் கொழும்பு இராமகிருஷ்ணா மண்டபத்தில் நடந்த ஒரு விழாவில்தான். என்னைக் கவர்ந்தது அவரது உரையின் ஒரு பகுதி. மெதுவாக ஆரம்பித்து சின்னச் சிரிப்புடன் தொடங்கும் அவரது பேச்சு ஒரு கட்டத்தில் ஆவேசம் அடையும். அந்த ஆவேசத்தின் ஆரம்பப் புள்ளி, “போய்ச் சிரையுங்கோடா என்றான் அந்த வாத்தி!” என்பதாக ஆரம்பிக்கும். பின்னாளில் பெரும்பாலும் பல கூட்டங்களில் இதனைக் கேட்டு இருக்கிறேன்.

ஒரு ஏழைச் சிறுவனைப் பார்த்து, அவனது சாதியை நினைவு படுத்தி, அதுசார்ந்த “தொழிலைச் செய்யுங்கோடா, ஏன் படிக்க வருகிறீர்கள் என அவனது ஆசிரியரே திட்டினால்?”

இப்படி ‘ஜோசப் டொமினிக்’ என்ற அந்தச் சிறுவனுக்கு நடக்கும்போது வயது பத்தோ பன்னிரண்டோவாக இருக்கலாம் அப்போதே அந்தச் சிறுவன் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறான். அந்த முடிவுதான் “நான் படிக்க மாட்டன். இந்த சட்டாம்பித்தனம் காட்டும் சாதி வெறியனுகளுக்கிட்ட படிக்க மாட்டன்” என்பது.

இப்படிச் சிந்திக்கவும் முடிவெடுக்கவும் அந்தச் சிறுவனுக்கு எத்தனை நெஞ்சுரம் இருந்திருக்க வேண்டும்!

ஆம். அந்த நெஞ்சுரத்தோடு வளர்ந்தவர்தான் டொமினிக் ஜீவா. உலகில் நாம் கண்ட பல படித்து முன்னேறும் சபதமெடுத்தவர்களுக்கு மத்தியில் “படிக்கமாட்டன்” என சபதமெடுத்து முன்னேறியவர் தான் டொமினிக் ஜீவா.

ஆசிரியரினால் அவமானப்படுத்தப்பட்டதால் கூனிக் குறுகி உட்கார்ந்து விடாமல், அவரது தந்தையின் தொழிலையே செய்யத்

துணிந்தவர். யாழ்ப்பாணத்தில் தனது தந்தை நடாத்திய 'ஜோசப் சலூனில்' தொழில் பழக ஆரம்பித்தவர். அந்த தொழிலைப் பழகி அதனைச் செய்து முடிந்திருந்தால் இன்று 94 வயதில் அல்ல இன்னும் ஆறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து நூறு வயதில் மாண்டிருந்தால் கூட யாரும் கண்டுகொண்டிருக்க மாட்டார்கள்.

1927 ஜன் 27ம் திகதி பிறந்து 2021 ஜனவரி 27 மறையும் போது, இன்று திரும்பும் திசையெங்கும் அவருக்கு வரும் அஞ்சலிக் குறிப்புகளின் ஆழம், அவர் கொண்ட சபத்தினதும் அதில் அவர் அடைந்த சிகரத்தினதும் பிரதிபலிப்பே.

இந்த வாழ்க்கை காலத்துள் அவரது படைப்புலகம், பதிப்புலகம், இதழியல், அரசியல் என எல்லாத்திசைகளிலும் தனது முத்திரையைப் பதித்தவர், இன்று ஈழத்தின் முதுபெரும் இலக்கிய ஆளுமையாக வலம் வந்து 94 வயதில் மறையும்போது தன்னை சமூக விடுதலைப் போராளியாக முன்னிறுத்தி விடைபெற்றார் டொமினிக் ஷூஜி.

அந்தப் பதினான்கு வயதுக்கும் இந்த தொன்னூற்று நான்கு வயதுக் குமிடையேயான எண்பதாண்டு காலமாக 'எழுத்தாளன்' என்பதை முன்னிறுத்தி அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை, அதற்காக அவர் வரித்துக் கொண்ட பொதுவுடமை அரசியல், தான் பட்ட அவமானத்தில் இருந்து மீண்டு, தனது சமூகத்தை முன்னிறுத்த வேண்டும் எனும் வேட்கை, அந்த வேட்கையை விட்டுக் கொடுக்காமை, தான் கொண்ட கொள்கையை சமரசம் செய்யாமை என அமைந்த அவரது செயற்பாடுகள், இயக்கங்கள், எழுத்துகள், பேச்சுகள் இன்று அவரை சாதனையாளராக்கி இருக்கிறது.

சலூன் கடையில் இடம்பெறும் வாசிப்புக்கும், பேசும் அரசியலுக்கும் வீச்சு அதிகம். இலங்கை மலையகத்தில் இதற்கு தனியான வரலாறு உண்டு. இலங்கைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழக எழுச்சியில் இந்தச் சலூன் கடைகளுக்கு பிரதான பங்கேற்றதான பதிவுகள் உள்ளன. அடுத்தச் சுற்று வரும் வரை முடிவெட்டலோ, சுவரம் செய்யலோ காத்திருப்போர் வாசிக்கவென அங்கே வாங்கி வைக்கப்படும் 'தினசரிகள்', அங்கே வாசிக்கவும் அரசியல் உரையாடல் செய்யவும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளது. இந்த அனுபவத்தை நேரடியாகக் கூடப் பெற்ற தலைமுறையின் இறுதிப் பிரிவினர் என் வயதை ஒத்தவர்களாக இருக்கலாம். இந்த காலத்தில் கைத்தொலைபேசிகள் அந்த கலாசாரத்தை தொலைத்துவிட்டன.

சலூன் கடைக்கு வருபவர்களே வாசிப்பார்கள் என்றால், அங்கே தொழில் பழகி, தொழில் பார்க்கும் அந்த வேட்கை கொண்ட சிறுவனுக்கு எத்தனை வாய்ப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும் அந்த வாசிப்பு! இலங்கை தினசரிகள் மாத்திரமின்றி இலங்கை, இந்திய சிற்றிதழ்களையும் வாசிக்க வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது அந்த சிறுவனுக்கு! அந்த வாசிப்புக்கு ஆற்பட்ட சிறுவன் இளைஞனாகும் போது எழுதவும் பிரயாசப்படுகிறார்.

தனது பள்ளிக்கூட ஆசான் தன்னை சாதியைச் சுட்டித் திட்டினாலும் அரசியல் ஆசான் கார்த்திகேசு மாஸ்டர் இவரைப் புடம் போடுகிறார். சிறு வயதிலேயே கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைகள் மீது ஈர்ப்பு ஏற்படுகிறது. கட்சிப்போராட்டங்கள் பலவற்றில் கலந்து கொள்கிறார். சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் முன்னிலை வகிக்கிறார். சாதியில் குறைந்தவர்களேன ஒடுக்கப்பட்ட இந்துக்கள் கோயில் உள்ளே செல்ல இருந்த தடைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் கிறிஸ்தவ குடும்பத்தில் பிறந்த ஜோசப் டொமினிக் முன்னிலைப் போராடியாக செயற்பட்டுள்ளார்.

இந்தியாவின் கம்யூனிஸ்ட் இயக்க தோழர் பஜீவானந்தம் தலைமறைவாக இலங்கையில் வாழ நேரிட்ட காலத்தில் அவர் மீதான ஈர்ப்பு வருகிறது. அதனால் ஜோசப் டொமினிக் எனும் தனது பெயருக்குப் பின்னால் ஜீவாவைச் சேர்த்துக் கொள்கிறார். அப்படியே டொமினிக் ஜீவா ஆகிறார். அந்தப் பெயரில் எழுத ஆரம்பிக்கிறார். இவருக்குப் 'புரட்சிமோகன்' என்ற ஒரு புனைப் பெயரும் கூட இருந்தது.

யாழ்ப்பாண விளிம்புநிலை மக்கள் பற்றிய இவரது கதைகள் இலங்கையில் மாத்திரமின்றி இந்திய இதழ்களிலும் வெளிவரத் தொடங்கின. 1960 வெளிவந்த 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' எனும் இவரது சிறுகதைத் தொகுதியே முதன் முதலாக இலங்கை கலாசார திணைக்களத்தின் 'சாகித்திய பரிசு' பெற்ற சிறுகதை நூலாக பதிவு பெறுகிறது.

எழுத்தார்வம் உச்சம் பெற்ற இவர் 1966ஆம் ஆண்டு தானே ஒரு சிற்றிதழை ஆரம்பிக்கிறார். அதன் பெயர் 'மல்லிகை'. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும் பின்னர் கொழும்பிலிருந்துமாக அதனைத் தொடர்ச்சியாக 48 ஆண்டுகளாக நடாத்திவந்தார் என்பது இவரது வரலாற்றுச் சாதனை. தனியொருவனாக நின்று ஒரு இலக்கியச் சிற்றிதழை இத்தனை ஆண்டு காலம் நடாத்தியது உலகச் சாதனையாகக் கூட

இருக்கலாம். அதுவும் தமிழில்.

எழுத்தில் சிறுகதையே இவரது பிரதான துறையாக இருந்தது. தண்ணீரும் கண்ணீரும் (1960), பாதுகை (1962), சாலையின் திருப்பம் (1967), வாழ்வின் தரிசனங்கள் (2010), டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள் என எளிய மக்களைப் பாத்திரப் படைப்புகளாகக் கொண்ட இவரது சிறுகதைகள் நூலுருப் பெற்றுள்ளன.

இவரது ‘ஞானம்’ எனும் சிறுகதையை ஏ.ஜே. கனகரத்னா ஆங்கிலத்திற்கு மொழி பெயர்த்துள்ளார். இவரது சிறுகதைகள் சில சிங்களத்திற்கும், ரஷ்ய மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தனது நூல்கள், மல்லிகை இதழ்களைக் கடந்து ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ என பதிப்பகம் அமைத்து ஏனைய எழுத்தாளர்களின் நூல்களையும் கூட வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர். இன்று பரவலாக எழுதிக் கொண்டு இருக்கும் பலர் இன்றைய தமது இரங்கல் குறிப்புகளில்

“நான் மல்லிகையில் எழுதியதில்லை. ஆனால், ஜீவா மீது தனியான மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது” எனப் பதிவு செய்கின்றனர். நானும் அதே வகையறாதான்.

2000ஆம் ஆண்டு அவரை நேரடியாகப் பார்த்ததன் பின்னர் புறக் கோட்டை, முதலாம் குறுக்குத்தெரு, ஓரியண்ட் சலூன் சந்தியில் அவரை அடிக்கடிச் சந்திப்பதுண்டு. அப்போது இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவில் நானும் எனது நண்பன் அந்தனி ஜோசப்பும் ஒரு அலுவலகம் தொடங்கி இருந்தோம். அவரைக் கண்டால் “வணக்கம்” சொல்வதை வழக்கம் ஆக்கிக் கொண்டிருந்தேன். திரும்பி வணக்கம் சொல்பவர் கூடவே?

“மல்லிகை கிடைச்சதா தம்பி?” என்பார்.

“இல்லை அய்யா. தாருங்கள்” என்றால்

உடனே அவரது சட்டைப் பைக்குள் இருந்து உருவிக் கொடுக்கும்போது தெரிவது அவரது உழைப்பு. எந்தநேரமும் மல்லிகையை விநியோகம் செய்யும் உழைப்பு அவருடைய மல்லிகை இதழ் வெற்றியின் மையப்புள்ளி என்பேன்.

இவரிடம் நான் இப்படி உரையாடுவதைக் கண்ட பல நண்பர்கள் இவர் அந்த சலூன்கடைக் காரரல்லவா? என ஆச்சரியமாகக் கேட்டுள்ளனர்.

“ஆம். அவர் பெரிய இலக்கியவாதியும்” என்பேன் கர்வமாக.

அதில் ஜீவாவின் கர்வமும் கம்பீரமும் கூட கலந்திருப்பதாக உணர்வேன்.

2002ஆம் ஆண்டு ஒன்றாக இதழியல் கற்கும் காலத்தில், சக்தித் தொலைக்காட்சியில் தயாரிப்பாளராக பணிபுரிந்த ஸ்ரீ.பிருந்தன், ‘உலக வாசிப்பு’ தினத்தன்று, என்னிடம் வாசிப்பு தொடர்பான சில கருத்துக்களைப் பெற்று ஒளிபரப்ப விரும்பினார். படப்பிடிப்புக்காக புறக்கோட்டை அலுவலகத்துக்கு வந்தவர், அந்த லொக்கேஷன் பிடி படாமல் என்னை அதே புறக்கோட்டைப் பகுதியின் இன்னோர் இடத்திற்கு வரச்சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். அங்கு போனேன். அங்கே எனக்கு முன்னால் இன்னுமொருவரை வைத்து ஒளிப்பதிவு செய்வது தெரிந்தது. அவர்தான் டொமினிக் ஜீவா. அந்த அலுவலகம்தான் ‘மல்லிகை’ காரியாலயம்.

ஆக, நான் மல்லிகையில் எழுதியிருக்காவிட்டாலும் மல்லிகைப் பந்தலில் நின்று பேட்டி கொடுத்து இருக்கிறேன். அன்றில் இருந்து அந்த செக்கட்டித் தெருப் பக்கம் சென்றால் மல்லிகைப் பந்தலுக்குள் சென்று ஜீவாவையும் ஒரு எட்டுப் பார்த்துவிட்டு மல்லிகை ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டுவரும் வழக்கம் இருந்தது. ஆனாலும் அநேகமாக அவர் அங்கே இருப்பது அரிது. செக்கட்டித் தெருவில், செட்டியார் தெருவில், மெயின் வீதியில், முதலாம் குறுக்குத் தெருவில், ஆமர் வீதியில் என அவர் நடந்து திரிவதே அதிகம். அந்த நடையில் நிமிர்ந்ததுதான் ‘மல்லிகை’ என்பது நிச்சயம்.

அவ்வப்போது தமிழ்ச்சங்கத்தில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எல்லா இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும்போல் எனக்கும் வாய்த்தது. அந்த சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவர் எனக்குச் சொல்வது?

“எழுதுங்கோ... வாசியுங்கோ”. என்பதைத்தான்.

அப்படி அவர் கூறும்போதெல்லாம் எனக்கு அவரது சுயசரிதை நூலுக்கு வைத்த தலைப்பான ‘எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப் படாத சித்திரம்’ என்பதே நினைவுக்குவரும். ஏனென்றால், எப்போதாவது ஒரு காலத்தில் நானும் ஒரு வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவதற்கான ஒரு உந்துதலை அந்த நூலின் உள்ளடக்கம் எனக்குத் தந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஒடுக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர் சமூகத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து இலக்கியம், அரசியல், சமூகம் என சமதளத்தில் பயணிக்கும் எனக்கு

ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு ஒரு உந்துதலை அளிப்பதில் ஆச்சரியம் இருக்க வாய்ப்பு ஏதும் இல்லை.

அப்படி ஒரு நூலை எழுதுவேனாக இருந்தால், அதில் ஜீவாவர்கள் வாழ்ந்த மட்டக்குளிய, காக்கத்தீவு வீடும், அங்கு அவரைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்த பொழுது ஒன்றில் எனக்கு வந்த அந்த தொலைபேசி அழைப்பும், அதனைத் தொடர்ந்த நிகழ்வுகளும் எனது வரலாற்றுப் பக்கத்தின் ஓர் அத்தியாயமாக அமையும். ஏனெனில், அந்த அழைப்பு வந்திருந்த இடம் அத்தகையது.

2013 ஆண்டு 43ஆவது இலக்கியச் சந்திப்பு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த போது சந்திக்கக் கிடைத்த உறவுகள் நட்புகள் தோழமைகள் ஏராளம்- ஏராளம். அந்தச் சந்திப்பு முடிந்த அடுத்த வாரம் விஜி (பிரான்ஸ்) கொழும்பு வந்திருந்தார். வந்தவர்,

“வெள்ளவத்தையில் நிற்கிறேன். என்னை ஜீவாட்ட கூட்டிக் கொண்டு போக உதவ முடியுமா?”

என விடுத்த அன்பு வேண்டுகோளை ஏற்று, அப்போது வெள்ளவத்தையில் வசித்த நான், விஜியுடன் மட்டக்குளி நோக்கிப் புறப் பட்டேன். ஜீவாவின் வீட்டை அடையாளம் காட்டவும் அழைத்துப் போகவும் என அவருடன் கூடவே இயங்கிய கவிஞர் மேமன் கவியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஜீவா வீட்டுக்குப் போவது எங்களது திட்டம்.

நாங்கள் பயணித்த ஆட்டோ கோட்டையைக் கடந்து போகையில் எதிர்பாராதவிதமாக,

“நாலாம் மாடி கேள்விப்பட்டு இருப்பீர்கள். பார்த்து இருக்கிறீர்களா?” என பகிடியாக விஜியிடம் கேட்டேன்.

“இல்லை... இல்லை... எங்க காட்டுங்களேன்” என அவசரப்பட்ட வருக்கு ஆட்டோவில் பயணித்தவாறே அந்தத் திசைநோக்கிக் காட்டினேன்.

பெயர்ப் பலகையை வாசித்தவர், “ஆ இதுதான் இடமா? கடைகளோடு கடைகளா கிடக்கு. நான் எங்கேயோ தனியான ஒரு இடம் என்று யோசிச்சு இருந்தேன்”

என்றதோடு அந்த விடயம் முடிந்தது.

நாங்கள் மேமனையும் அழைத்துக் கொண்டு ஜீவா வீட்டை அடைந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

எனக்கு ஒரு கைபேசி எண்ணில் இருந்து அழைப்பு வந்தது.

“நாங்கள் பயங்கரவாதத் தடுப்பு பிரிவில் இருந்து பேசறம். உங்கள சந்திச்ச வாக்குமூலம் எடுக்க இருக்கு. இப்போ எங்க இருக்கிறீங்க?” என சிங்களத்தில் ஒலித்தது.

“ஓ நீங்க வரலாம். ஆனால் நான் இப்போ வெளியில் நிற்கிறன். என் அலுவலகத்துக்கு வரலாம். இன்றைக்கு பின்னேரம் அலுவலகத்தில் இருப்பேன்” என முகவரியையும் கொடுத்து அழைப்பைத் துண்டித்தேன்.

பகடிக்கு யாரோ எடுக்கிறார்கள் என நினைத்தேன். ஜீவாவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பகல் சாப்பாட்டுக்கு எங்கள் வெள்ள வத்தை வீட்டுக்கு விஜியும் நானும் வந்தோம். பகலுணவை முடித்து அலுவலகம் செல்ல ஆயத்தமானபோது மனைவியிடம் சாடையாகச் சொன்னேன். விஜிக்குத் தூக்கிப்போட்டது.

“என்ன திலகர்? போகும்போது பேசிக் கொண்டுபோன இடத்தில் இருந்தா?”

“ஆமாம் விஜி. ஆனால், நாலாம் மாடி இல்லை. இரண்டாம் மாடி!”

“என்ன இது? இவ்வளவு சிக்கல்களுக்கு மத்தியில்தான் நீங்க ஓடியாடி திரியுநீங்களா?”

“ஆம். இதற்கு முன்னமும் அழைக்கப்பட்டு இருக்கேன். வாக்குமூலம் கொடுத்து இருக்கேன்! ஆனால், அப்போதெல்லாம் தந்தி வரும் அல்லது ஆள்வரும். ஆனால், இப்போ கோல் வருது. சில வேளை யாராவது பகடி விட்டிருக்கலாம் என நினைக்கிறேன். இருந்தாலும் ஒரு பாதுகாப்புக்காக மனைவியிடம் சொல்லிவைத்தேன். ஏனென்றால், இது வெள்ளை வேன் காலமல்லவா?” என அன்று விஜியிடமும் இன்று உங்களிடமும் சொல்லி விடைபெற்றுக் கொண்டாலும், அது விளையாட்டு அழைப்பல்ல. பின் விளைவுகள் உண்மையாகவே நடந்தேறின எனும் எனது வாழ்க்கை வரலாற்றின் ஒரு பகுதி எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவா வீட்டில் இருந்து ஆரம்பிக்கும் அத்தியாயமாக அமையும்.

அதன் பின்னர் பல தடவை ஜீவா அவர்களின் இல்லத்துக்குச் சென்று இருக்கிறேன். பெரும்பாலும் அந்தநாள் ஜீவாவின் பிறந்த நாளாகவே இருந்துள்ளது.

“ஒருக்கா நேரே போய் வாழ்த்திட்டு வந்திருவமா, போன முறை மாதிரியே” என மறக்காமல் என்னை அழைப்பவர் முத்தவர் தெளிவத்தை ஜோசப்.

அப்படி போகும் சந்தர்ப்பங்களில் எனது மகன்மாரை அழைத்துப்போய் ஜீவாவை அறிமுகம் செய்து அந்த தாத்தாவின் வரலாற்றைச் சொல்லிக் கொடுத்து இருக்கிறேன்.

“உங்கள் வயதில் பாடசாலைப் படிப்பைத் தூக்கியெறிந்து விட்டு வந்தவர். இன்று எங்களுக்கெல்லாம் ஆசானாகத் திகழ்கிறார்” என்பது என் மகன்மாருக்கு நான் சொல்லிவைத்திருக்கும் செய்தி.

இப்படி ஆயிரம் ஆயிரமாக பின்வந்தவர்களுக்கு ஆசானாக முன் வந்தவர் மல்லிகை ஜீவா.

அவரது அயராத இலக்கிய பணிகளுக்காக இலங்கை அரசு வழங்கும் ‘சாகித்ய ரத்ன’ விருது, ‘தேசத்தின் கண்’ விருது வழங்கி கௌரவித்துள்ளதுடன், கனடா இலக்கியத் தோட்டம் வழங்கும் ‘இயல் விருதும்’ வழங்கப்பட்டது.

பல்கலைக்கழகம் ஒன்றின் கலாநிதிப் பட்டத்துக்கு எந்த அளவிலும் தகுதி குறைந்தவரல்லாத டொமினிக் ஜீவாவுக்கு யாழ். பல்கலைக்கழகம் அதனைக் கொடுக்காது, ‘கலை முதுமாணிப் பட்டம்’ கொடுக்க முன்வந்தபோது அதனை வாங்க மறுத்தார் அதே பழைய ஜோசப் டொமினிக்காக.

அந்த ‘கலாநிதிப் பட்ட’ மறுப்புக்குப் பின்னான காரணமாக உள்ள அரசியலை, ‘முதுகலை பட்டத்தை’ மறுப்பதன் ஊடாக வெளி உலகுக்கு கொண்டு வந்தவர் மல்லிகை ஜீவா. தான் மண்புழுவாக இருந்ததை உணர்ந்தவர் எனும் அவரது ஓர்மம் அவருக்கு அந்த நெஞ்சரத்தைக் கொடுத்து இருக்கிறது.

‘காலம்’ (2005 ஒக்டோபர்) இதழுக்கு வழங்கிய நேர்காணலில் “மண்புழுவில் இருந்து மனிதனாகி வந்தேன்” என கூறி இருப்பார். மண்புழுவில் இருந்து மனிதனாக மட்டுமல்ல ஒரு மானுடனாகவும் நம்மிடையே வாழ்ந்து உயர்ந்து நிலைக்கிறார் ‘மல்லிகை’ டொமினிக் ஜீவா.

நெடுவாழ்வன் எழுந்திரா நனைவு:-

டொமினிக் ஜீவா

ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் 'கார்க்கி' மறைந்துவிட்டார்.

கமல் பெரேரா

இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கச் செயலாளர்

டொமினிக் ஜீவாவின் மறைவு குறித்து கமல் பெரேரா அவர்களின் சிங்களத்தில் வெளிவந்த அஞ்சலிக்குறிப்பு. இதனை தமிழில் மொழிபெயர்த்து எமக்கு வழங்கியவர் இலக்கிய உரைநடை மொழிபெயர்ப்பாளரும், இன நல்லிணக்க செயல்பாட்டாளருமான மதிப்பிற்குரிய ஹேமச்சந்திர பத்திரண அவர்கள்.

டொமினிக் ஜீவாவின் மறைவு பற்றிய செய்தி தாங்க முடியாத சோகத்தில் என்னை ஆழ்த்தியது. ஜீவா பற்றி பல வருடங்களுக்கு முன் கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் அவரை சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு 2009ஆம் வருடத்திலேயே கிடைத்தது. போர் முடிந்த சிறிது காலத்திற்கு பின்பு இலங்கையின் பெரும்பான்மை சிங்கள இனத்துக்கும்,

அனைத்து சிறுபான்மை இனத்திற்கும் இடையிலான சகோதரத் துவத்தை கட்டியெழுப்பும் நோக்கத்துடனேயே எங்கள் சந்திப்பு இடம்பெற்றது. முதல் சந்திப்பிலேயே ஜீவா கூறிய கருத்துக்கள் என்மனதில் ஆழமாய்ப் பதிந்துவிட்டன.

நீண்டகாலமாக நடைபெற்ற யுத்தத்தின் முடிவானது நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டினை பாதுகாத்துள்ளது. ஆயினும் பிளவுபட்டிருக்கும் மக்களின் இதயங்களை இணைக்கும் காரியத்தை இராணுவத் தினராலோ, அரசியல்வாதிகளாலோ சாதித்துவிட முடியாது. அது மக்களின் இதயத்துடிப்பை தெரிந்துகொண்ட எழுத்தாளர்கள் உள்ளிட்ட கலைஞர்களால் மாத்திரமே சாத்தியமாகும்.

“உங்களுக்கு ருஷ்ய நாட்டின் கார்க்கியைத் தெரியும், பிரான்சின் விக்டர் ஹியூகோவைத் தெரியும். ஆனால் உங்கள் நாட்டிலே வாழும் டொமினிக் ஜீவாவைத் தெரியாது.” என்று அவர் கூறியிருந்தார். டொமினிக் ஜீவா இலங்கையின் மாக்ஸிம் கார்க்கி என்று நினைக்க ஆரம்பித்ததற்கு இந்தக்கருத்துக்கள் மாத்திரமே அப்போது காரணமாக அமையவில்லை. ‘கார்க்கி’ போன்றே ஜீவாவும் அடிமட்டத்தில் இருந்து வளர்ந்தது போன்று பல சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்த எழுத்தாளராக இருப்பதும் நான் அவரை ‘கார்க்கி’ என சிந்திப்பதற்கு காரணமாகும்.

அரை நூற்றாண்டு காலமாக தமது ‘மல்லிகை’ எனும் சஞ்சிகை மூலம் ஜீவா ஈழத்து இலக்கியத்திற்காக பாரிய பங்களிப்பை ஆற்றியுள்ளார். இவர் ஆற்றிய இலக்கியப்பணிக்காக எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு வழங்கப்படக்கூடிய மிக உயர்ந்த விருது வழங்கி கௌரவிக்கும் தகுதியுடையவராகும். எந்தவித அரச நிறுவனங்களினதும் உதவியின்றி ஜீவா இச்சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வந்தார். ஜீவா இச்சஞ்சிகை மூலம் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க போன்ற பிரபல எழுத்தாளர்களையும், புதிய சிங்கள எழுத்தாளர்களையும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

டொமினிக் ஜீவா ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கண்ணீர்களுக்கிடையில் உருவாகிய எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். சாதி பேதத்திற்கு எதிராகவும், வாழ்வதற்கான உரிமையைக் கோரிப் போராடிய மக்களின் இரத்தத்தினாலும், கண்ணீரினாலும் தான் ஜீவாவின் பேனா கூர்மை பெற்றது. பிற்காலத்தில் அரசுவிருது பெற்ற பின்பும் ஜீவா தமது கொள்கையில் இருந்து சற்றேனும் விலகவில்லை.

ஜீவாவின் இலக்கியப் பணியை தாமதமின்றி மதிப்பிடுவதே அவருக்கு நாம் செய்யக்கூடிய கௌரவமாக இருக்கும். ஆனால் பல ஊடகங்களுக்கு ஜீவாவின் மறைவு ஒரு செய்தியாகவேனும் அமையவில்லை என்பதே கவலைக்குரிய விடயமாகும்.

இறுதி மூச்சுவரை நீதி நியாயம் மற்றும் சகோதரத்துவத்திற்காக தனது பேனாவை கைவிடாத டொமினிக் ஜீவாவிற்கு நம் அனைவரினதும் கௌரவத்தினை அளித்து இக்குறிப்பை நிறைவு செய்கிறேன்.

நெடுவாழ்வரின் எழுத்தறிவு நனைவு:

டொமினிக் ஜோ

நாங்கள் அழுக்குத்தண்ணீரைக் குடித்து நீந்தியவர்கள்

ரவிக்குமார் (நேர்காணல்)

டொமினிக் ஜீவாவின் பேசும் குரலாக, தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த 'தலித்முரசு' பத்திரிகைக்காக வழங்கிய அவரது நேர்காணலை இத் தொகுப்பிற்காக நாம் மீள் பதிவுசெய்கின்றோம். எழுத்தாளரும் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சியின் பொதுச் செயலாளரான தோழர் ரவிக்குமார் அவர்களால் உரையாடப்பட்டு செப்டெம்பர் 2001ல் 'சமூகநீதித் திங்கள்' இதழில் வெளிவந்த நேர்காணல்.

இத்தொகுப்பிற்காக இதனை பயன்படுத்தும் வாய்ப்பை தந்தமைக்காக 'தலித்முரசு' பத்திரிகை நிர்வாகத்திற்கும், ரவிக்குமார் அவர்களுக்கும் எமது நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

டொமினிக் ஜீவாவை சந்தித்தபோது அவருக்கு 75 வயது ஆகிறது என்பதை நம்புவதற்கு சிரமமாகவே இருந்தது. கொழும்பு நகரில் அவரது வீட்டைக் கண்டுபிடிப்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல. 'மல்லிகை' என்று எழுதப்பட்ட மிகச்சிறிய பலகை தொங்கும் வாயிலின் வழியே

நுழைந்தால் நடுப்பகலிலும் இருட்டு. வலதுபுறம் மிகமிக குறுகலாய் மேலேறும் மரப்படிகள். எச்சரிக்கையோடு சென்றால் விழாமல் தப்பிக்கலாம். எட்டுக்கு எட்டு அடியுள்ள ஒரு அறையில் பார்வைக்கு அடிக்கி வைக்கப்பட்ட புத்தகங்கள், பெற்ற விருதுகள், கலந்து கொண்ட மாநாட்டு வில்லைகளுக்கிடையே - துருப்பிடித்த கம்பிகளைக்கொண்ட சன்னலின் வழியே வரும் வெளிச்சத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார் ஜீவா.

1927 ஜூன் மாதம் 27 அன்று பிறந்த ஜீவா, நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளின் ஆசிரியர். அவருடைய சுயசரிதையின் இரண்டாம் பதிப்பும் வந்துவிட்டது. 'மல்லிகை' என்ற இலக்கிய சிற்றேட்டை கடந்த 35 ஆண்டுகளாக நடத்தி வருகிறார். 'மல்லிகைப்பந்தல்' என்ற வெளியீட்டு நிறுவனத்தின் மூலம் பல நூல்களையும் பதிப்பித்து வருகிறார். யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு புலம்பெயர்ந்து சொந்த நாட்டிலேயே அகதியாக தற்போது கொழும்பில் வசித்துவரும் டொமினிக் ஜீவாவை 'ஜனநாயகம் எனும் கோட்பாடு ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத் துறையினுள் பரவியமையின் துளைவெளிப்பாடுகளில்' ஒன்றாக கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார்.

இடதுசாரி எழுத்தாளராக அறியப்பட்ட நீங்கள் இப்போது தலித் உணர்வோடு உங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இதன் பின்னணியை கூற முடியுமா?

நானும் டானியலும் உண்மையிலேயே வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பல்வேறு அழுத்தங்களால் எழுத்தாளர்களாக வந்தவர்கள். இலக்கியத்திற்கு சேவைசெய்ய வேண்டும் என்பதல்ல எங்கள் நோக்கம். நாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த சூழல், கல்வித்தரம் எல்லாமே பின் தங்கிய நிலையில் இருந்தன. அதை மாற்றுவதற்கு என்ன வழி என்று யோசித்து அதற்கான திறம் என்வென்று பார்த்து எழுத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தோம்.

மக்களது விடுதலையே எங்களது நோக்கமாக இருந்தது. தலித் தலைவர்களை அங்கீகரித்து, தலித் மக்களை புறக்கணிக்கும் ஒரு போக்கு எப்போதும் நிலவிவருகிறது. எனவே நாங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைக் காட்டிலும், எங்கள் மக்கள் விடுதலையையே நாங்கள் முக்கியமாகக் கருதினோம்.

இந்தப்பின்னணியில் நாங்கள் பல போராட்டங்களை நடத்தினோம் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம், தேனீர்க் கடைப் போராட்டம்

ஆகியவை அவற்றுள் முக்கியமானவை. இந்த போராட்டங்களில் நாங்கள் எழுத்தாளர்கள் என்பதை விடவும் இயக்கம் சார்ந்தவர்கள் என்றவகையில் கணிசமான பங்களிப்பை செய்திருக்கின்றோம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து 60இற்கு பின்னால் வந்த துடிப்புள்ள எழுத்தாளர்களுள் தலித் மக்கள் கணிசமாக இருந்தார்கள். இதெல்லாம் எனக்கு புதிய நம்பிக்கையைத் தந்தது. அந்த நம்பிக்கை தான் 'மல்லிகை' போன்ற சிற்றேடுகளை தோற்றுவித்தது. அவை தான் தலித் மக்களின் விடுதலையை சாதிக்க முடியும் என்ற உத்வேகத்தை ஊட்டியது.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம் பற்றி நாங்கள் சில தகவல்களை படித்திருக்கிறோம். அப்படியான போராட்டங்களில் மு.தளையசிங்கம் உள்ளிட்ட பலர் பங்கெடுத்ததாகவும், பின்னாளில் தளையசிங்கம் இறப்பதற்கு அந்த போராட்ட காலத்தில் அவர் பொலிசால் தாக்கப்பட்டதும் ஒரு காரணமாக இருந்ததென்றும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த போராட்டத்தில் தலித் அல்லாதவர்களின் பங்களிப்பு எப்படி இருந்தது?

தலித் அல்லாத பலபேர் அதில் பங்கெடுத்தார்கள். இடதுசாரிகள், நேர்மையாளர்கள் என பலபேர் பங்கெடுத்தார்கள். ஆனால் மிகவும் சொற்பமானவர்கள், தலித்மக்களுக்கு ஆதரவாக பேசுபவர்களையும் தலித்துக்கள் என்றுதான் சொன்னார்கள். தலித் மக்களுக்கு ஆதரவாக பேசிய கட்சியையும் நளவன் கட்சி, பள்ளன் கட்சி என்று தான் சொன்னார்கள். உதவிக்கு வந்தவர்களின் குடும்பம் ஒதுக் கப்படுகிற நிலை இருந்தது. அதனால் உதவிக்குவர பெரும் தயக்கம் இருந்தது. மனது இருந்தது, நல்லெண்ணம் இருந்தது. ஆனால் வெளிப்படையாக உதவினால் தங்களுக்கும், தங்கள் குடும்பத் தினருக்கும் கேடுவரும் என்று மறைமுகமாக இருந்தவர்கள் பலர்.

ஆனால் துணிச்சலாக இதில் முன்வந்தவர்கள் இடதுசாரிகள். அவர்களுக்கு வந்த பாதிப்பு என்னவென்றால், அவர்கள் எந்தத் தேர்தலுக்கு போனாலும் தோற்கப்பட்டார்கள். 'சமூகமாக' இருந்தாலும், இடதுசாரிகளாக இருந்தாலும் மிகப்பெரிய விலை கொடுத்துத்தான் எங்களுக்கு உதவவேண்டிய நிலை இருந்தது.

'பஞ்சமர்' முதலிய நாவல்களின் மூலமாக டானியலை அறிந்த அளவு பிற தலித் படைப்பாளிகளை நாங்கள் தமிழகத்தில் அறிந்ததில்லை. ஈழத்தில் உள்ள தலித் படைப்பாளிகள் குறித்து சொல்ல முடியுமா?

டானியல்தான் இதை முழுமூச்சாக வேகத்தோடு செய்தவர். நாங்கள் எல்லாம் பக்கம் பக்கமாக நின்றவர்கள். நாங்கள் நிறுவன ரீதியாக

வந்தவர்கள். பலபேர் உதிரியாக கணிசமான காரியங்களை செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பட்டியலிட்டு சொல்ல வேண்டும் என்றால், பெனடிக்ற் பாலன், தெனியான், கவிஞர் பசுபதி, வன்னிய குலம், ராஜ சிறிகாந்தன் இப்படி 20 எழுத்தாளர்கள் வரை சொல்ல முடியும். இவர்கள் எல்லாம் இந்த நாடு அங்கீகரித்த பல பதவிகளையும் வகித்து வருகிறார்கள்.

எண்பதுகளுக்கு பின்னால் ஈழத்தில் இருந்து பல புதிய தலை முறை எழுத்தாளர்கள் வந்தனர். அதில் தலித் மக்களுடைய பங்களிப்பு எப்படி இருந்தது?

இங்கே இலக்கியத்தைவிட சமுதாயப் பிரச்சனை வெகுவேகமாக வந்ததால் துடிப்புள்ள பல இளைஞர்கள் இலக்கியத்தை இரண்டாம் பட்சமாக எண்ணுகிற இடைக்கால இழப்பு நேரிட்டது. இதிலே தங்கள் தங்கள் பகுதிகளில் இலைமறைகாயாக இலக்கிய முயற்சிகளில் பலர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இன்னொன்று, இந்த சமுதாய நெருக்கடியால் கணிசமானவர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு போய்விட்டார்கள். எனவே, கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் தெரியவந்த தலித் எழுத்தாளர்களை சுட்டிக்காட்ட இயலாதநிலை உள்ளது. ஆனால் அடுத்த பத்து ஆண்டுகளுக்குள் ஏராளமாக தலித் எழுத்தாளர்கள் தங்களை வெளிப்படுத்திக்கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது.

தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் இங்கே முன்னிலை பெற்றிருக்கிறது. இதில் டானியல் போன்றவர்கள் சாதியப் பிரச்சனையைப் பேசுவதன் மூலம் இந்த தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு குந்தகம் ஏற்படுத்துவதாக அப்போது விமர்சிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் உக்கிரம் பெற்றிருக்கும் இந்தச் சூழலிலும்கூட, சாதிய சிக்கல் இயக்கங்களுக்குள்ளும், வெளியிலும் தொடர்வதாக நாங்கள் கேள்விப்படுகிறோம். அது உண்மையா?

தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் தீவிரமாக இருக்கும் நிலையிலும் கூட, சாதிப் பிரச்சனை தன்னை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறதே தவிர, தன்னை அழித்துக் கொள்ளவில்லை உள்ளாக்குள் அது கனன்று கொண்டிருக்கிறது. கீறிப்பார்த்தால் தெரியும். நான் சமீபத்தில் அய்ரோப்பாவுக்குப் போயிருந்தேன். இங்கே பருத்தித்துறையிலும், கோப்பாயிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும், நல்லூரிலுமிருக்கிற பிரச்சனைகளை அங்கே ஐரோப்பாவிலும் கொண்டுபோய் இறக்குமதி செய்து விட்டார்கள். நாளை வெள்ளைக்காரனிடமும் இந்த சாதிப்

பிரிவினையை இவர்கள் உருவாக்கி விடுவார்கள். வருணாச்சிர தர்மத்தை பார்ப்பனியம் கொண்டு வந்தது போல, சாதிப் பிரச்சினையை ஐரோப்பாவில் இறக்குமதி செய்கிறான் தமிழன்

தமிழ் நாட்டில் தலித் இலக்கியம். தலித் அரசியல் என்பவை குறித்து கருத்து தெரிவித்த பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி உள்ளிட்டவர்கள், தமிழ் நாட்டில் உள்ள அளவுக்கு ஈழத்தில் சாதிப் பிரச்சனையை விவாதிக்கத் தேவையில்லை என கூறியதாக அறிந்தோம். சரிதானா?

ஏனென்றால், சிவத்தம்பி போன்ற ஆட்கள், சமூகக் கொடுமைகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் அல்ல. அதனால் அவர்கள் பேசுவது பொருத்தமாக இருக்காது. ஆனால் நாங்களோ இந்த பாதிப்புகளுக்கு ஆளாகி வருபவர்கள். மேலே கரையில் நின்று கொண்டு இப்படி கையை அடித்தால் நீந்தலாம். அப்படி கையை அடித்தால் நீந்தலாம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பவர்கள் அவர்கள். அந்த மாதிரியான ஆலோசனைகளை நான் மதிப்பதில்லை.

நாங்கள் அழுக்குத் தண்ணீரைக் குடித்து நீந்தியவர்கள். மேலே நின்று உபதேசிப்பவர்கள், உபதேசிமார்களாக இருக்கலாமே தவிர எங்கள் பிரச்சனையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது

நீங்கள் இங்கே அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளர். இந்த நிலைக்கு வர நீங்கள் சந்தித்த பிரச்சனைகளை குறிப்பிட முடியுமா?

எனது சுயசரிதையின் ஒரு பகுதியை 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளியிட்டிருக்கிறேன். சம்பவங்கள் நிறைய. சம்பவங்கள் எங்களுக்கு அபூர்வமாக நடப்பதில்லை. தினசரி நடக்கின்றன. எங்களை அவமானப்படுத்தினார்கள், காறித் துப்பினார்கள், எங்களை மதிக்கவில்லை. இப்படி நிறைய சம்பவங்கள். எங்களை அசிங்கப்படுத்தி எங்களின் ஆத்மாவையே சாகடிக்கப் பார்த்தார்கள். அவை பற்றிச் சொன்னால், நாள் கணக்கில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும் இன்றைக்கு சமூக அந்தஸ்து கிடைத்திருக்கலாம். எங்களை எழுத்தாளர்களென்றும், பெரிய ஆட்களென்றும் இந்த சமூகம் இப்போது சொல்லலாம். ஆனால், சாதி வெறியர்களுக்கு நாங்கள் அந்த சாதி தான். அவர்கள் ஏற்க மாட்டார்கள்

நான் சாகித்ய மண்டலப் பரிசு பெற்று வந்தபோது நடந்த சம்பவம் இது. முதன் முறையாக, தமிழ்ப் படைப்புக்காக சாகித்ய மண்டலப் பரிசு பெற்றவன் நான்தான். நான் பரிசு பெற்று வந்தபோது, யாழ்ப்ப

பாணத்து மேயர் வந்து வரவேற்று அழைத்துச் சென்றார். ஆனால், யாழ்ப்பாணத்திற்குட்பட்ட பகுதியிலிருக்கும் ஆசிரியர் கலாசாலை யைச் சேர்ந்த நண்பர் ஒருவர்,

“நாவிதன் ஒருவனுக்குப் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது. இந்த நாட்டில் நடந்த மிகப்பெரிய அதிசயம் இது தான்” என்று சொன்னாராம்.

அந்த அளவுக்கு சாதித்திமிர், அணு அணுவாக எங்களது மன சாட்சியைக் கொன்றது

இருந்தாலும் எங்களது போராட்டத்தில் நாங்களல்ல முக்கியம் மக்களது பிரச்சனைகளே முக்கியம் என நாங்கள் செயல்பட்டோம். எங்களை அங்கீகரிப்பதல்ல, எங்கள் கோரிக்கைகளைக் கைவிடச் செய்ய வேண்டும் என்பது தான் அவர்களது நோக்கம். இதை நாங்கள் புரிந்து கொண்டுள்ளோம். ஆயிரம் தலைவர்களோடு ஆயிரத் தொன்றாவது தலைவராக நாங்களும் இருந்து விட்டுப் போகலாம் ஆனால், கோரிக்கைகளைத் தட்டிக் கழிப்பதற்காக செய்யப்படும் இந்த அங்கீகாரம் எங்களுக்கு முக்கியமே அல்ல.

இடதுசாரிகள் இந்தப் பிரச்சனைகளை எடுப்பதால் ஏற்படும் பலாபலன் களை நாங்கள் அறிவோம். ஆனால், அதுவே தலித் மக்கள் சுயேச்சை யாக தனித்துவத்துடன் அரசியல் சக்தியாகத் திரள்வதைத் தடுத்தி ருக்கிறது. இதுபற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள் இங்கு உங்களின் அனுபவம் என்ன?

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, இடதுசாரி இயக்கங்களைச் சேர்ந்த வர்கள் கணிசமான அளவுக்கு இதில் பங்களிப்பு செய்துள்ளனர் தத்துவ ரீதியாக மட்டுமின்றி, நடைமுறை ரீதியாகவும் அவர்கள் பங்களித் தார்கள். அதனால் தான் எனது சுயசரிதத்தை, நான் இந்த நாட்டின் மிகப்பெரும் இடதுசாரியெனக் கருதும் கார்த்திகேயனுக்கு சமர்ப் பணம் செய்திருக்கிறேன். ஏனென்றால், நாங்கள் தனித்துப் போரா டியிருந்தால் இந்த வெற்றியைப் பெற்றிருக்கமாட்டோம். எங்களை நேசிக்கிற சக்தி எங்களுக்கு அப்பால் இருந்தது. தலித் மக்கள் மட்டுமே தலித் போராட்டங்களை நடத்தி வெற்றிபெற முடியாது. எங்களது போராட்டத்தில் அரசியல் பலம் இல்லாமல் நாங்கள் வெற்றி காண முடியாது

எங்களை சரியாகப் புரிந்து கொண்ட எங்களது போராட்டங்க ளுக்குத் துணையாக இருக்கிற அரசியல் சக்திகள் இந்த நாட்டில் யாரென்றால் - அது இடதுசாரிகள் தான். பலர் வந்தாலும் இடது

சாரிகள் தான் இதில் முன்கை எடுத்தார்கள். அவர்கள் தங்களை இழந்தார்கள் தங்களது வசதி வாய்ப்புகளை இழந்தார்கள், தங்களது இன சனங்களாலேயே தூற்றப்பட்டார்கள். அவர்களால் தான் இந்த தேசத்தில் ஒரு டானியலும், ஒரு டொமினிக் ஜீவாவும் தோன்ற முடிந்தது. அந்த நன்றி எங்களுக்கு இருக்கிறது.

தமிழ் நாட்டில் வெளியாகும் தலித் படைப்புகளை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்கள். 'தமிழ் இனி 2000' மாநாட்டுக்கு வந்தபோது பல தலித் எழுத்தாளர்களையும் சந்தித்தீர்கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள தலித் எழுத்தாளர்களுக்கு நீங்கள் கூற விரும்பும் செய்தி என்ன?

எனக்கு போதனை செய்வதில் விருப்பமில்லை. ஒன்றை மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த சமூகம் மிக நுட்பமாக ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அறிவைப் பேணி வந்த சமூகம். அது உங்களைவிட பலமானது. அது பல தந்திரங்களைக் கையாளும். அது உங்களை அங்கீகரித்து, உங்களது கோரிக்கைகளைப் பின்தள்ளி விரும்.

உங்கள் முன் உள்ள கேள்வி இதுதான். நீங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமா? அல்லது உங்களது கோரிக்கைகள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமா? நீங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டால், சமூகத்தில் நீங்கள் ஒரு பெரிய மனுசன். ஆனால், உங்கள் கோரிக்கை அங்கீகரிக்கப்படாவிட்டால்- சமூகத்தில் நீங்கள் ஒரு போராளி.

நெடுவாழ்வின் எழுத்துத் திராந்னைவு:

டொமினிக் ஜீவா

மல்லிகையைச் சுமந்து தெருத் தெருவாக விற்புத் திரிந்த அந்தச் சுகமான நாட்கள்

டொமினிக் ஜீவா

‘மல்லிகை’ சஞ்சிகையை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வியல் நெருக்கடிகள் பல அவர் முன்னால் வந்து அச்சுறுத்துகிறது. அவரை பலவீனப்படுத்த முனைகிறது. அனைத்து அச்சுறுத்தல்களையும் எதிர்கொண்டு விரட்டியடித்து ‘மல்லிகை’யை மலரச்செய்தார் டொமினிக் ஜீவா. அந்த அனுபவத்தை 35வது ஆண்டு ‘மல்லிகை’ இதழில் வெளிவந்த கட்டுரையூடாக வாசகரோடு பகிரந்து கொண்டார்.

டொமினிக் ஜீவாவின் ‘ஆத்மாவின் குரலாக’ இத்தொகுப்பில் அக்கட்டுரை இணைந்து கொள்கிறது.

சொன்னால் இன்று நம்பமாட்டீர்கள். தோள்மீது அந்தப் பூரிப்புப் புத்தகச் சுமையுடன் தெருத்தெருவாக வீதிகளில் நான் நடந்து திரிந்த அந்தக் காலத்தை இன்று எண்ணிப் பார்க்கும் போது, அந்த இலக்கியச் சுமையே என் நெஞ்சில் பசுமையான பல நினைவுகளை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

நீண்டகாலமாகத் தாய்மைப் பேறடையாமல் தவிப்புடன் பரிதவித்திருந்த மங்கையொருத்தி, தனது முதற் சிசுவை வயிற்றுப் பார்ச்சுமையின் நோக்காடுகளை எத்தனை தூரம் சகிப்புத் தன்மையுடன் சகித்துக் கொண்டு கற்பனைக் கனவுகளுடன் வலம் வருவாளோ, அத்தகைய பூரிப்புடன் தான் நான் மல்லிகையைச் சுமந்து சென்று நெருத் தெருவாக விற்றுவரத் தொடங்கினேன்.

வீதி உலா வந்த அந்தக் காலகட்டத்தில் தெருக்களில் பல ஆச்சரியமான சம்பவங்கள் இடம் பெற்றதுண்டு. கண்கள் நிறைய அன்பு கொண்டவர்களின் சந்திப்புகளும் நிகழ்ந்ததுண்டு. அன்று மல்லிகையின் விலை முப்பது சதங்களே. என்னை வீதிகளில் திருகுகாகச் சந்திக்க நெருங்கும் சில நண்பர்கள் நேருக்கு நேர் சந்திப்பைத் தவிர்க்கும் முகமாகப் பக்கத்தே உள்ள குச்சொழுங்கையூடாகத் தப்பித்துச் சென்றதையும் நான் அவதானித்துள்ளேன். என்னை நேரிடையாகச் சந்தித்து விட்டால் முப்பது சதம் கொடுத்தே தீரவேண்டும் என்ற பொருளாதாரப் பயம் - அச்சம் அவர்களுக்கு.

இத்தனைக்கும் நான் பணம் தரவேண்டும் என நேரடியாகக் கேட்பதில்லை. காசு இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. பின்னர் தந்து கொள்ளலாம். ஆனால், மல்லிகையை முதலில் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையே மனசார விரும்பினேன், நான்.

ஒரு நாள் கஸ்தூரியார் வீதியிலுள்ள குளத்தருகே நான் சென்ற சமயம், ஒருவர் வாகனத்தில் வந்து இறங்கினார். எனது பழைய நண்பர். உயர் உத்தியோகஸ்தர், கலை இலக்கியத் துறையில் ஆர்வம் கொண்டவர். நான் அவரைப் பார்த்ததும் மெல்ல அவரிடம் நெருங்கி மல்லிகையை அவர் முன் நீட்டினேன்.

“எடேயப்பா! உனக்கு இடம், நேரமெல்லாம் தெரியாதா?” என எடுத்தெறிந்து பேசினார்.

நானவரிடம் பணம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. சஞ்சிகையைப் பெற்றுக் கொண்டால் போதும் என்ற மனப்பான்மையுடன் நானொரு நண்பனைப் போல அவரை நெருங்கினேன். சஞ்சிகையை நீட்டினேன். உண்மையில் அதுதான் எனது நோக்கம்,

அவர் நண்பனாக நடந்து கொள்ளவில்லை. ஓர் இலக்கிய ரஸிகனாகவும் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்ளவுமில்லை. ஓர் உயரதிகாரியைப் போல, அலட்சியமாக எனது உழைப்பை அவமதித்து விட்டார். எனது ஆத்மாவில் ஆணியடித்த அந்தத் தழும்பு இன்னமும் இருக்கிறது. அதன் வலி தொடருகிறது.

பின்னர் பல தடவைகள் நேரிலும், இலக்கிய விழாக்களிலும் சந்தித்திருக்கின்றேன். ஆனால், சஞ்சிகையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் படி எந்தக்கட்டத்திலும் நானவரைக் கேட்டு, என்னை நானே தாழ்த்திக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

இருந்தும், அவர் இன்று வரைக்கும் எனது இலக்கிய நண்பர் தான்.

பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுழைப்பவர்கள் எந்த விதமான கோப தாபங்களுக்கும் ஆட்பட்டுவிடக்கூடாது. மனிதர்களை அவசரப்பட்டு வெறுத்துவிடக்கூடாது. துவேஷிக்கவும் கூடாது என்பதை, எனது இளம் பருவத்து வாழ்க்கையில் நெறிப்படுத்திய சான்றோர்கள் சொல்லக் கேட்டுப், பக்குவப்பட்டவன் நான். எனக்கென்று ஒரு வாழ்வு நெறியை வகைப்படுத்தி ஒழுகி வருபவன் என்ற முறையில், நான் இந்தச் சம்பவத்தை மறந்துவிட்டேன்.

ஆனாலும், இடையிடையே ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. கனவுகளை வாழ்வுப் போர்வையாகப் போர்த்துக் கொண்டு உலவித்திரிந்த அந்த இனிமை கலந்த நாட்களை இன்று இரை மீட்டிப் பார்க்கின்றேன்.

என்னை நானே மறுவரைவு செய்து கொண்ட நாட்கள் அவை.

ஒருநாள் ஒருவர் என் பக்கத்தே தனது காரைச் சட்டென்று நிறுத்தினார். நான் ஓரமாக ஒதுங்கிக் கொண்டேன். இது நடந்தது யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரி வீதியில். ஒதுங்கிப்போய் நின்று என்னை எனது பெயர் சொல்லி அழைத்தார் ஒருவர். காரைவிட்டு இறங்கினார்.

இவரும் ஓர் அரசாங்க ஊழியர் தான் என்மீது தனிப் பற்றும். மல்லிகை மீது தனிப் பாசமும் கொண்டவர். உரும்பரையைச் சேர்ந்தவர்.

“என்னை மன்னிக்க வேண்டுமடாப்பா! வழி தெருவிலை உன்னை மறிச்சுக் காசு தாறதற்காக என்னை மன்னிச்சுப் போடு. மல்லிகைக்கு வந்து போக எனக்கு நேரமில்லை. வந்தாலும் உன்னைக் கண்டுபிடிக்க ஏலாது. இப்படி வழி தெருக்களிலை உன்னைக் கண்டுபிடிச்சால் தான் சரி. இந்தா பிடி காசை!” எனச் சந்தாப் பணத்தை எடுத்து நீட்டினார்.

அது பெரிய தொகை. என்னிடம் மாற்றிக் கொடுக்கப் பணமில்லை. சற்று யோசித்தேன்.

“சரி சரி மிச்சக் காச இருக்கட்டும். பேந்து பாப்பம். இப்ப காசைப் பிடி. அப்ப நான் வாறன்.” கார் புறப்படும் ஓசை கேட்டது. அவர் போய்விட்டார்.

அரசியல்வாதிகளுக்கு நிரந்தர நண்பர்களுமில்லை. நிரந்தர விரோதிகளுமில்லை என்றொரு புதுமொழி சமீப காலமாகத் தமிழ் கத்தில் புழக்கத்திற்கு வந்துள்ளது. அதைப் போலவே இலக்கியக் காரர்களுக்கும் எனச் சொல்லிக்கொள்வார்கள் சிலர்.

ஆனால், எனக்கோ மனிதர்களே நிரந்தர நண்பர்களாக நெடுங் காலமாகவே விளங்கி வருகின்றனர். நேசிப்பதைவிட, நேசிக்கப் படுவது எத்தகைய மகத்துவமானது என்பதை எனது இலக்கிய வாழ்வில் பல தடவைகள் நான் உற்றுணர்ந்துள்ளேன். அதனால் மனித நேயத்தைச் சுவாசிக்கக் கற்றுக் கொண்டேன். இந்த அனுப வத்தைக் கற்றுத் தந்ததே மல்லிகைதான்.

மல்லிகையை ஆரம்பித்த அந்தக் காலத்திலேயே எனக்கு மனப் பயம் இருந்ததுண்டு.

நான் அந்தக் காலத்தில் ரொம்பவும் மதித்த விந்தன் என்பவரின் ‘மனிதன்’ என்ற சஞ்சிகை இடையில் நின்று போனது. ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி போன்றோர் எழுதி வந்த ‘சரஸ்வதி’, ‘பிரசவத்தை’ நிறுத்திக் கொண்டது. ரகுநாதனின் ‘சாந்தி’ தொடர்ந்து வெளிவர வில்லை. க.நா.சு.அவர்களினது பல சஞ்சிகைகள் நிறுத்தப்பட்டன. இப்படிப் பல முன்னுதாரணங்கள் என் முன்னால் விரிந்து போய்க் காட்சித்தந்தன.

இந்த முன் தோல்விகளைக் கண்டு ஆரம்பத்தில் நான் மனசுக்குள் ஆடிப்போனது என்னவோ உண்மைதான். அதற்காக எனது நோக் கத்தை நான் விட்டுவிடவில்லை. எனக்கு அடிக்கடி கனவுகள் தேவைப்பட்டன. ஊதிப் போன தன்னகங்காரர்களும் பிதுங்கிப் போன பார்வைக் கோளாறு படிந்த மேட்டிமைச் சாதி அகங்காரக் கனவான்களும் கடந்த காலங்களில் என்னையும் எனது எழுத்துக் களையும் தாறுமாறாகக் கிழித்துக் குதறச் செய்திருந்த சூழ்நிலை யில், நான் மாசிகை ஒன்றை ஆரம்பிக்கத் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றத் தொடங்கினேன். எனது சொந்தக் குரலில் எனது கருத்துக்களைப் பதிய வைக்க விரும்பினேன். அதற்காக என்ன விலை கொடுக்கவும் ஆயத்தமானேன்.

இலக்கிய எதிரிகளால் அளவுக்கு அதிகமாகத் திட்டு விமரிசனம் பெற்றே நான் வளர்ந்து வந்திருக்கிறேன். மக்களினது பார்வைக்கு

வந்திருக்கிறேன். கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது மாத்திரம் எனது வேலையாக இருந்துவிடவில்லை. அதற்கான பதிலையும் ஆக்கபூர்வமாகக் கண்டடைய வேண்டுமென இராப்பகலாக யோசித்தேன். எனது நிஜ முகத்தைத் தேடினேன். வணிக நோக்கத்திற்காகத் தமிழை வட்டிக்கு விட்டுப் பிழைக்கும் நோக்கம் எனக்கு அறவே இருந்ததில்லை. உரிமை மறுக்கப்பட்டவர்களின் முழுண்ட வாழ்க்கை பற்றி ஏற்கெனவே எனக்கு நன்கு தெரியும். ஏனெனில் நானும் அவர்களில் ஒருவன் என்கின்ற முறையில் எனது சொந்தக் குரலில் என் கருத்துக்களைப் பதியவைக்க விரும்பினேன். இந்த மண்ணின் ஆத்மாவை எழுத்தில் வடிக்க முயன்றேன்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் எனக்கு இரண்டு குழந்தைகள். எனது ஒரே மகன் திலீபன் கருக்கொண்டிருக்கவில்லை. பொருளாதார ரீதியாக வசதியாக இல்லாது போனாலும், குடும்பம் சோற்றுக்கும் சேலைக்கும் பஞ்சமில்லாமல் நடந்து வந்தது. எனது கைத்தொழில் வருமானத்தால் தினசரி வாழ்வு ஓரளவு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

என் முன்னால், பூதாகரமாக ஒரு கேள்வி எழுந்து நின்றது. எழுத்து, குறிப்பாகச் சஞ்சிகை வாழ்வு குடும்பத்திற்குச் சோறு போடுமா? தொழிலா அல்லது எழுத்தா? மல்லிகையா? ஏதோ ஒரு வகையில் விலை கொடுக்க வேண்டிய காலகட்டத்தில் வந்து நின்று வானத்தைப் பார்க்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நான் வாழ்வு பற்றி யோசித்தேன்.

தலை நிமிர்ந்து நடைபயிலும் வார்த்தைகளை. எழுத்தில் எழுதி விடலாம். ஆனால் வாழ்க்கையை வார்த்தைகளால் மாத்திரம் வாழ்ந்துவிட முடியாது, இயலாது. இதை? அல்லது அதை? முடிவெடுக்கக் கூடிய காலகட்டத்தை நான் தள்ளிப்போடவில்லை. போடவேண்டிய மனப் பயமும் எனக்கு இருக்கவில்லை.

முடிவெடுத்த பின்னர் நான் சும்மா முடங்கிப் போய் இருந்து விடவில்லை. எனக்குள் நானே ஆய்வொன்றை நடத்தி முடித்தேன். தெளிவாக எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்தித்தேன்.

ஆரம்பகால ஆனந்தவிகடன் ஆசிரியர் வாசன் என்னுள் வந்து போனார். பெரியார் குடியரசுப் பத்திரிகையை நடத்தப்பட்ட சிரமங்களை எழுத்தில் எனக்குக் கற்றுத் தந்தார். வெற்றி பெற்ற ஒவ்வொருவரும் தமது வெற்றிக்குக் கொடுத்த விலைகளின் பெறுமதி பற்றிக் குறிப்பாகப் படித்து மனசில் படியவைத்துக் கொண்டேன். நானும் தகுந்த விலை கொடுக்க ஆயத்தமானேன்.

இந்த அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுதான் என்னை வீதிக்கு இறங்கவைத்தது. செயலாற்றத் தூண்டியது. இந்தக் கட்டத்தில் ஒன்றைத் தெளிவாக நண்பர்கள் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

உலக வரலாற்றிலேயே நடந்திராத ஒரு புதுச் சம்பவம், எந்தவொரு முன்னேறிய ஐரோப்பிய நாட்டில் கூட நடைபெற்றிருந்திராத நிகழ்ச்சி. நல்லை நகர் நாவலர் பிறந்த மண்ணில் நடந்தேறியது. ஒரு சலூனாக்குள் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை ஸ்தாபிதமானது. அதன் ஆசிரியர் அந்தச் சிகை அலங்கரிப்பு நிலையத்தில் முடி அலங்கரிப்புச் செய்துவந்த கலைஞர் ஒருவர். இது யாழ்ப்பாண வரலாற்றிலே ஒரு புதுத் திருப்பம்.

ஒவ்வொரு சிற்றிலக்கிய ஏட்டிற்கும் இலக்கியப் பதிவு இருக்கலாம் ஆனால், எல்லாவற்றினாலும் வரலாறு படைத்துவிட முடியாது. அதற்கென்று ஒரு கனதி தேவை. மல்லிகை இதழ்களைச் சுமந்து கொண்டு மாசாமாசம் ஒழுங்காகத் தெருக்களில் வலம்வரத் தொடங்கினேன். கண்டவர். தெரிந்தவர்களுக்கெல்லாம் விற்பனை செய்தேன். இது எனக்கு ஒரு புது அனுபவம். சிற்றிலக்கிய ஏட்டின் வெளியீட்டாளனாகிய எனக்கு இது புதிய பயிற்சிக் களம்.

என்னையொரு தெருவோரப் பிச்சைக்காரனாக மதித்தவர்களுமுண்டு. பணம் பண்ணுவது எனது நோக்கமல்ல. ஒரு காலத்தில் தேசாபிமானி என்ற கம்யூனிஸ்ட் கட்சிப் பத்திரிகையைத் தெருத் தெருவாக, பஸ் நிலையங்கள் உட்பட விற்பனை செய்தவர்கள் இடதுசாரி அரசியல் கர்மயோகிகள். மாஸ்டர் கார்த்திகேசன், வைத்தியலிங்கம், பூபாலசிங்கம், ராமசாமி ஐயர், எம்.சி.சுப்பிரமணியம் போன்றவர்களின் முன் உதாரணங்களைப் பின்பற்றி வந்தேன். அந்தப் பேப்பரின் விலை ஐந்து சதம், மிகப் பெரும் கல்விமான்கள் என மதிக்கப்பட்டவர்கள் மகத்தான நோக்கத்திற்காக வீதி வீதியாகத் திரிந்து பத்திரிகை விற்று வந்தனர். அவர்களுடன் நானும் கூடச் சென்று விற்றிருக்கிறேன்.

அந்த உந்துதல் சக்தி எனக்குக் கைதந்து உதவியது. காந்தியடிகளும் நாலு முழத்துண்டு, கையில் ஒரு கைத்தடியுடன் வெகு எளிமையாகவே காட்சி தந்தார். தெருவோரப் பிச்சைக்காரனும் இதே கோலத்துடன் தான் காட்சி தருவான். இரண்டுமே ஒரே எளிமையல்ல. ஒன்று எல்லாவற்றையும் துறந்த ஞான எளிமை. மற்றது ஒன்றுமே கிடைக்காத வக்கற்ற எளிமை. எனது எளிமையைக் காந்திய எளிமையாக உள்வாங்கிக் கொண்டு செயலாற்றி வந்தேன்.

தோல்வி கண்ட சிற்றிலக்கிய ஏட்டாளர்கள் என்னைப் போல வீதிக்கு வந்திருந்தால் அவர்களால் வெளியிடப்பெற்ற பல சிற்றேடுகள் வெற்றி பெற்றிருக்கலாமோ? என நான் அடிக்கடி என்னுள் நினைத்துப் பார்ப்பது வழக்கம்.

சஞ்சிகையைத் தயாரிக்கும் போதுதான் நான் அதன் ஆசிரியர். அதன் முகப்பில் விலை பதிக்கப்பட்டவுடனேயே அது ஒரு விற்பனை பண்டம். விற்பனைப் பொருளை விலை கூறி விற்பதுதான் எனது பிரதான வேலை... தொழில்! அந்தத் தொழிலைச் செவ்வனே செய்து முடிக்க நான் வீதிக்கு இறங்கினேன். வாசனும் பெரியாரும் கற்றுத் தந்த பத்திரிகை விற்பனைவத் தந்திரத்தைச் சிக்காராகப் பற்றிப் பிடித்த வண்ணம் செயலில் இறங்கினேன்.

யாழ்ப்பாண நகரத்தைத் தாண்டியும் போய்வரக் கூடிய சாத்தியப்பாடு தென்பட்டது. எனது விற்பனைப் பரப்பளவைச் சற்று வியாபித்துக் கொண்டேன். விரிவுபடுத்தினேன்.

அதற்கு வாகனம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. சைக்கிள் ஒன்றை வாங்கிச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டேன். அதற்குப் பெயர் கூடச் சூட்டி மகிழ்ந்தேன்.

‘ஹொட்டன் ஹோல்’ என்பது அதன் திருநாமம். அந்தக் காலத்தில் இலங்கைக் குதிரைப் பந்தயத்தில் தொடர்ந்து மற்றவைகளுடன் சமமாக ஓடி வரும் அக்குதிரை வெற்றிக் கம்பத்தை அண்மித்ததும் மூக்கை நீட்டி வெற்றியைத் தட்டிக் கொள்ளுமாம். அதன் வெற்றியுத்தி என் மனசுக்குப் பிடித்துப்போனது. எனவே. என் சைக்கிளுக்கு அதன் நாமத்தைச் சூட்டி மகிழ்ந்தேன்.

‘ஹொட்டன் ஹோலில்’ சவாரி செய்த வண்ணம் குடா நாட்டிலுள்ள முக்கிய ஊர்களுக்கெல்லாம் சென்று வரத் தொடங்கினேன். ஊர் ஊராகத் திரிந்தேன். வெகுசன மக்களினது மனத் தத்துவம் எனக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புரிபடத் தொடங்கியது.

மக்கள் நெஞ்சங்களில் இடம் பிடித்து அமரும் நுணுக்கத்தை நான் கற்றுக் கொண்டது எம்.ஜி.ஆர் அவர்களிடமிருந்தே அந்த மனத்தத்துவ அணுகுமுறை தான் ஒரு சினிமா நடிகரான அவரை தமிழகத்தின் முதல்வராக பாமர மக்களின் தலைவராக ஆக்கியது என்ற யதார்த்த உண்மையை ஏற்கெனவே தெரிந்து வைத்திருந்தேன், தமிழகத்தில் சமீப காலங்களில் நடந்த அரசியல் புதுமைகளில் இதுவும் ஒன்று

திரும்பத் திரும்ப மக்களின் மனசில் படும்படி ஒரு பொருள் தெரியும்படி காட்ட வேண்டும். பெயர் உச்சரிக்கப்பட வேண்டும். 'கெக்கறாவ' என்ற சிங்களக் கிராமத்தில் சலூன் ஒன்றின் மேசையில் மல்லிகை சஞ்சிகையைப் பார்க்கும், அதன் பெயரை வாசிக்கும், இலக்கிய ரசனை மிக்க ஒரு முஸ்லிம் இளைஞனின் இதயக் கற்பனையில் என்ன தோன்றும் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் அது போலவே பசறையிலும், காத்தான்குடியிலும், திக்குவல்லையிலும்.

ஈ.வே.ரா. பெரியார் ஆரம்ப காலங்களில் தமிழகத்தில் உள்ள சிகை அலங்கரிப்பு நிலையங்களைத் தளமாகக் கொண்டுதான் தனது குடியரசுப் பத்திரிகையை வளர்த்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

மலேசியாவில் நீண்ட காலம் தொழில் செய்து வந்த எனது இனத்தவர் எஸ்.வீ.தம்பையா சொன்ன ஒரு சம்பவம் ஒன்றை என்றும் ஞாபகத்தில் வைத்துள்ளேன்.

பெரியார் மலேசியாவுக்கு வந்த சமயம் அவருக்குப் பாராட்டு விழா ஒன்று நடைபெற்றதாம். அதில் ஒரு சலூன் தொழிலாளியை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்திய போது,

“ஆமா, ஆமா, நம்ம நம்ம பிள்ளையள். ஆரம்ப காலங்களில் குடியரசுப் பத்திரிகையை வளர்த்த பிள்ளையள்!” என்று பாராட்டினாராம். அவரைப் பக்கத்தே அமர வைத்தாராம். முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தாராம்.

பெயர் சிறுகச் சிறுக, மக்களின் அடி ஆழ நெஞ்சில் அவர்களை அறியாமலே பதிந்து போய் ஒன்றிவிடும். இது எம்.ஜி.ஆர். கையாண்ட மனத்தத்துவ டெக்னிக்.

இன்றும் குடாநாட்டு யாழ்ப்பாணத்தான் சொல்வான் எ40 கார். ரலி சைக்கிள், சிங்கர் மெஷின், முதலை மார்க் மண்வெட்டி, சன்லைற் சோப், ரொபின் நீலம் என ஞாபகப் பெட்டகத்தில் இந்தப் பெயர்களை அவன் சேமிப்பில் வைத்துள்ளான். இந்தப் பாவனைப் பொருட்களுக்கு மாற்றாக எத்தனை சிறந்த பொருட்களாக இருந்தாலும் அவனது மனசு அவைகளை மறுதலிக்குமே தவிர, ஏற்றுக்கொள்ளாது. இவைகள் அவனது பாமர மனசு ஏற்றுக் கொண்ட பாவனைப் பொருட்களின் நாமங்களாகும். பதிவுகளாகும்.

இந்த மனத்தத்துவ உத்தி முறையையே மல்லிகையைப் பொறுத் தவரை நான் கையாண்டு வந்தேன். மல்லிகை என்ற பெயரே மிகவும் எளிமையானது. சாதாரண குடும்பத்துப் பெண்கள். விரும்புவது.

பூக்களில் மென்மையானது. சுலபமாகக் கிடைக்கக்கூடியது. யாவரும் சகல வைபவங்களிலும் விரும்பக் கூடிய தன்மையுடையது. மனசுக் குகந்த சுகந்த மணம் பரப்புவது. ஒவ்வொருவர் வீட்டுத் தோட்டத் திலும் மலர்வது.

என்னால் வெளியிடப் பெறும் மாசிகைக்கு மல்லிகை என நாம கரணம் சூட்டப் பெற்றதே நான் செய்த ஆரோக்கியமான வேலைகளில் மிக முக்கியமான ஒன்றெனக் கருதுகின்றேன். லாப நட்டம் ஏற்படுகின்றதோ இல்லையோ, அச்சஞ்சிகை மக்களின் பார்வையில் அடிக்கடி தட்டுப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். அதன் பெயர் சொல்லப்பட வேண்டும். இதற்காகவே குடாநாட்டுச் சிற்றூர்களுக்குச் சென்று வந்தேன் அத்துடன் இலங்கையின் தலை நகர் சார்ந்த பட்டினங்களுக்கும் மாசா மாசம் பிரயாணம் போய் வந்தேன். நல்ல ஆர்வம் மிக்க சுவைஞர்களை நேரில் பார்த்துப் பழக்கம் கொண்டேன். நட்பையும் தொடர்புகளையும் வலுப்படுத்தி வந்தேன். நானொரு மக்கள் விரும்பும் பேச்சாளனும் கூட. எனவே பல பிரதேசங்களில் இருந்தெல்லாம் அழைப்புக்கள் கிடைத்தன. அடிக்கடி இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டேன். இதனால் மல்லிகைச் சஞ்சிகை தூர இடங்களிலும் பற்றிப் படரும் சாத்தியப்பாடுகள் வெகு சுலபமாகக் கைகூடி வந்தது.

நாடு பூராவும் சென்று வந்த வேளைகளில் முக்கியமான ஊர்களிலுள்ள சலூன்களினது முகவரிகளைச் சேகரித்து விடுவேன். நமது குடாநாட்டைச் சேர்ந்த நமது இனத்தவர்களே அங்கெல்லாம் சலூன்கள் தொடங்கி நடத்தி வந்தனர். தொழில் செய்தவர்களும் நமது ஊரவர்களே. அநேகமாக இங்கு தொழில் பார்க்கும் பலர் என்னைத் தெரிந்தவர்களாக இருப்பார்கள். நேரில் தெரிந்திராத போதிலும் கூட, எனது பெயரைக் கேள்விப்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள். இது ஒரு சாதகம்.

இலங்கையில் இன்று வாழ்ந்து வரும் எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு இல்லாத ஓர் அசாதாரண வாய்ப்பு வசதி எனக்குண்டு தேசம் பூராவும் பரவியுள்ள சிகை அலங்கரிப்புக் கலைஞர்களின் தொடர்பு! மேலும் மேலும் அதைத் தொடர்ந்து பேணி வளர்க்க விரும்பினேன்.

இது எத்தகைய பெரிய பலம் என்பது எனக்குத்தான் தெரியும் மல்லிகையின் இன்றைய பிரபலத்திற்கு நான் கையாண்ட வழி முறைகளில் இதுவும் ஒரு முக்கிய காரணம் என்பதைச் சிலரே அறிவர்.

தேசம் பூராவும் சேகரித்த சலூன் முகவரிகளுக்குத் தொடர்ந்து சஞ்சிகையை அனுப்பி வந்தேன். ஈழத்து தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளே புகுந்து செல்ல இயலாத பிரதேசங்களுக்கெல்லாம் மல்லிகை வழி கோலிக்கொண்டு புகுந்து சென்று வியாபித்தது. வேர் பாய்ச்சியது.

சிங்கள மக்களால் சூழப்பெற்ற முஸ்லிம் கிராமங்களுக்கும் மல்லிகை அறிமுகமானது. அங்கு வாழ்ந்து வந்த படித்த, சிந்திக் கத் தெரிந்த சிருஷ்டி ஆர்வம் நிரம்பிய, புத்திஜீவிகளான முஸ்லிம் இளைஞர்களையும் யுவதிகளையும் சென்றடைந்தது. அவர்களிடம் தனது பெயரைப் பதிவு செய்து, அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டது. அவர்களை மல்லிகையின் பால் நெருங்கி வரவைத்தது அவர்களது இலக்கிய நெஞ்சங்களில் வேர் பாய்ச்சி வளர்ந்தது.

எங்கேயோ உள்ள தூரந் தொலைவான திக்வல்லைக் கிராமத்தை இலக்கியப் பதிவேட்டில் பெயர் பதிய வைத்ததன் பின்னணி இதுதான். மல்லிகை திக்வல்லை இலக்கியச் சிறப்பிதழ் வெளியிட்டதன் வரலாறும் இதுவேதான். அது போலவே அன்று நீர்கொழும்புச் சிறப்பிதழ் வெளியிட்டதன் பின்னணியும் இதுவே தான்.

மல்லிகையின் சாதனைகளைவிட, அதன் இலக்கியப் பிரபல்யம் பிரமாண்டமானது. மலைக்க வைப்பது முன்வரலாறு இல்லாதது. தனித் தன்மை வாய்ந்தது.

மல்லிகை தொடர்ந்து வெளிவருவதை மாத்திரம் சாதனையாகக் கணித்துவிடக் கூடாது. அதன் பரிணாம வளர்ச்சியாக 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியிட்டு நிறுவன ஸ்தாபிதத்தையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

தொடர்ந்து முப்பதுக்கு மேற்பட்ட தரமான நூல்களை இதுவரை 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியிட்டு வைத்துள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தொடர்ந்து சிற்றிலக்கிய ஏட்டை வெளியிட்டு வருவதுடன் நூல்களைப் பதிப்பித்து வருவதும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் பதித்து வைத்திருக்கக் கூடிய தகவலாகும்.

எனக்கென்றொரு கொள்கை உண்டு. அது என் இறப்புக்குப் பின்னரும் தொடர்ந்து வரும். அதே சமயம் யார் மீதும் அதைத் திணிக்க நான் தெண்டித்ததேயில்லை. இலக்கியத்தை மானுடத்தை நேசித்த சகலரையும் நேசித்தவன் நான். மல்லிகை இதழ்களைத்

தொடர்ந்து படித்து வந்தவர்களுக்குத் தெரியும், நான் சொல்லத் தேவையில்லை. சகலரையும் அரவணைத்துச் சென்றவன் நான். இலக்கியத் துறையில் நமது படைப்பாளிகள் சர்வதேச அங்கீகாரம் பெற வேண்டும். சிருஷ்டி வரலாற்றில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் விதந்து பேசப்பட வேண்டும். அதற்கான பங்களிப்பை யார் செய் தாலுமே அவர்களுக்குத் தலை தாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

West 4th
1000 S. 4th
St. Louis

0000 0-000
 0000 000
 Your Number

தென்மேல் மருத்துவ
மருத்துவமனை, கரையூர்
Telephone: 31204

சா. சி. அ. பி. சி.
சி. சி. அ. பி. சி.
பி. சி. அ. பி. சி.

ச. சிவ. காரை சிவ
சுந்தர சிவ
சுந்தர சிவ

UNIVERSITY OF JAFFNA, SRI LANKA. JAFFNA.

2003.08.27

தமிழ் மொழிநிலைக் கண்காணிப்பு
"மலர்ச்சி"
2011/1 டிசம்பர் கதம்பிசனா விதி
கொழும்பு 13.

[Signature]

சென்னை மருத்துவமனை

தஞ்சை ஜில்லையின் பழையபேரில் அந்நிலைமும் பணிகளைக் கௌரவிக்கும்
 பொது நுட்பம் பற்றி பரிசுரைக்கப்பட வேண்டியதாயது. அதிலும் இப்படி மாதம்
 06ம் திகதி சனிக்கிழமை நடைபெற்றவை பற்றி பரிசுரைக்கப்பட
 உடையபடி விழாவில் தங்களுக்குக் கௌரவ முதுகணைகளைப்
 பட்டித்தனை வழங்குவதென்ற தியானித்துள்ளவையைய மதித்துப் பதன்
 அந்நிலைமும் பணிகளைக் கௌரவிக்கும்.

சிறந்தவர் மட்டும் உயர்வு வழங்குவதை கவனத்துடன் சிந்தரிக்குமாறு தங்களை
உணர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਕੌਰ

UNITED STATES OF AMERICA
JAFNA, DIST. LANKA

ED68057

Mallikai

Domestic Jewels

201-1/1, Sri Kathirampalan Street, Colombo-13
234-B, KIRI ROAD, JAFFNA.
T.P.- 329721

DATE 17-09-2001

கௌரவ முத்துக்களம்மாணம் பட்டர்

மாண்புமிகு துணைவேந்தர்,
பலு முத்துக்களம் கழகம்,
பலுப்பாளம்.

தங்கனது 27-08-2001 கடிதம் விவரக் கடினம் தெரிவித்து, மிகக் மகிழ்ச்சி.

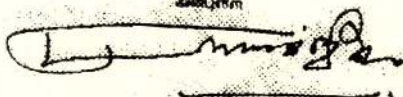
தான் கௌரவ இலக்கியத் துறைக்கு ஆற்றி வரும் பணிக்குரிய சங்களைக் கொள்வதிலும் பொருட்டில் தங்களை சங்களுக்கு வழங்குவதில் கௌரவ முத்துக்களம் மாண்பு பட்டம் கவனித்த தலைமை சார்பானதாக இருக்கிறது. இது எனக்கும் பலருக்கும் விடப்பட்டு அளித்திருந்து பல சினைகளையும் எழுப்பியது.

மாண்புமிகு பங்குணம் கடிதம் உதவியும் எழுந்த இயக்கத்தில் என்னைப் போன்ற பண்புமிகுமில்லாத பங்குமில்லாத இருந்ததென்பது வலுவானது.

இந்த நிலைமைகளோடு தங்களை தரவாரம் விருத்தியைப் பெற்றுக் கொள்ள இயலாத சூழ்நிலையில் உள்ளதை என்னைத் தங்களுக்கு அறியத் தருகிறேன். என்வாறாயினும் தங்களுக்கு அளிப்பதற்கும் தரவேண்டியதற்கும் வகை அமைப்பதற்கும் உரியது.

வணக்கம்,
கனிபுரம்

Domestic Jewels
201-1/1, Sri Kathirampalan Street,
Colombo-13, Sri Lanka

Domestics Jewels

Mallikai Pandhal

காந்தியின் சகாப்தத்திற்குப் பின்னர் இந்தக் கடவுளின் குழந்தைகளை இந்தியத் துணைக்கண்டமே கைவிட்டு விட்டது.

இதன் பின்னர் அம்பேத்கர் குரலாகத் தம்மைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு அவரது ஒப்புதலின்படி 'தலித்' எனத் தம்மைக் கூட்டு மொத்தமாக அழைக்கத் தலைப்பட்டனர்.

தலித் என்ற சொல் மிக மிக வலிமை வாய்ந்தது. ஆழமானது. அகலமானது. அர்த்தபூஷ்டி வாய்க்கப் பெற்றது.

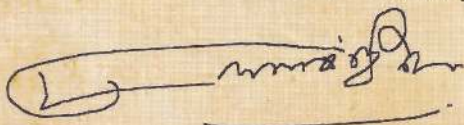
இந்தச் சொல் ஓடுக்கப்பட்ட, உரிமை மறுக்கப்பட்ட, பஞ்சப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சகல மக்கள் பகுதியினரையும் உள்ளடக்கிய சொல்வாக - இலக்கியம் அங்கீகரித்த சொல்வாக - இது புழக்கத்தில் வந்துவிட்டது.

இந்த 'தலித்' என்ற சொல்லின் விரிவும் விரியமும் மரபாட்டியத்திலும் கண்டத்திலும் ஆந்திரத்திலும் பரவலாகவும் தமிழகத்தில் சிறப்பாகவும் இன்று உணரப்பட்டு வந்துள்ளது. இதன் உள்ளடக்கக் கருத்து பலராலும் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக வியாபித்து நிலைத்துவிட்டது.

அந்தச் சொல்லின் வலிமை என்னையும் ஆட்கொண்ட காரணத்தினாலேயே நான் எனது சயசரிதையை நூலாக எழுதி வெளியிட முன்வந்தேன்.

"நாங்களுமே மனுசங்கடா!

தலித் இலக்கியம் கற்றுத்தந்த மூலமென்றும் இது.

பாக்யா
பதிப்பகம்

வெளியீடு
இலங்கை தலித் சமூக மேம்பாட்டு முன்னணி
பிரான்ஸ்

ISBN 978-624-5888-00-9

Digitized by eGangotri Foundation
egangotri.org / eegangotri.org

LKR, 600/-